

КРИСТИНА ДОД ВЪЛНУВАЩИ НОЩИ

Част 1 от „Изгубените принцеси“

Превод от английски: Ваня Пенева, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Някога високо горе в Пиренеите имало две мънички кралства, където хората живеели заможено и щастливо. В едното кралство, наречено Ришарт, се родил син и бил провъзгласен за престолонаследник.

В другото кралство, Бомонтен, се родили три дъщери, за голяма радост на поданиците. Сорша, Кларис и Ейми били възпитани в кралско достойнство от своя любящ баща, краля, и от баба си. Тя била много строга възпитателка и изисквала от трите момичета да изпълняват съвестно кралските си задължения.

После обаче революцията се понесла като буря по Европа и тласнала двете малки кралства в хаос и анархия. Три години след началото на войната принцесите били изведени тайно от Бомонтен и скрити на сигурно място в Англия. Баща им, кралят, бил свален от престола и убит. След още три години война бабата успяла да изтръгне властта от революционерите. Веднага повикала най-верния си човек и го изпратила да доведе внучките ѝ. Ала Джефри се оказал предател. Подкупили го и му заповядали да премахне трите наследнички на трона. В последния миг сърцето не му позволило да убие момичетата и ги посъветвал да избягат. Върнал се при старата кралица и я излъгал, че момичетата са изчезнали. Тя веднага разпратила най-верните си хора във всички посоки, но нито един от тях не намерил и следа от изчезналите принцеси.

Жестокият узурпатор граф Едигио Дюбел хвърлил принца на Ришарт в най-дълбокото, най-мрачното подземие и го оставил да се мъчи там цели осем години. Най-сетне принцът успял да избяга и се прехвърлил в Бомонтен. Там постигнал споразумение със старата кралица.

Ако намери трите изчезнали принцеси, може да избере една от тях за своя съпруга. След като отпразнуват сватбата, едва тогава, ще застане начело на армиите на Бомонтен и ще влезе в Ришарт, за да

свали жестокия узурпатор и да се възкачи на трона, който е негов по право.

Ала докато принцът търсел принцесите, граф Дюбел изпратил подире му жестоки убийци. Принцесите, предупредени от Джефри, не смеели да се покажат.

И планът да се спасят изчезналите принцеси се провалил, както става с много добри начинания на този свят...

1

Никога не привличайте вниманието върху себе си. Задачата на принцесата е само и изключително да изпълнява задълженията си като представителка на кралското семейство. Нищо друго.

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Шотландия, 1808 година

Долината му принадлежеше, селото също и въпреки това жената препускаше към централния площад на Фрея Крегс, сякаш всичко тук беше нейно.

Лорд Робърт Макензи, граф Хепбърн, следеше с мрачен поглед непознатата, която прекоси в умерен галоп каменния мост и се смеси с тълпата. Беше пазарен ден и на големия площад бяха построени безброй сергии от кафяво платно. Гласовете на стотици търговци, хвалещи стоките си, отекваха във въздуха, ала непознатата, възседнала жив двегодишен жребец, доминираше над множеството. Кестенявокафявият кон танцуваше, сякаш беше горд, че я носи на гърба си, и само огънят в очите му и благородната раса бяха достатъчни да привлекат вниманието на хората.

Ада дамата на седлото възбуди дори повече внимание от коня. Първо я проследиха само бегли погледи, но много скоро всички зяпнаха.

Робърт се обърна към малката компания възрастни мъже, които по цял ден седяха на слънце пред кръчмата. И петимата зяпаха жената с отворени уста и лицата им се бяха сбръчкали още повече. Масата с доминото пред тях бе забравена. Шумното пазарене между купувачите

и продавачите по щандовете бързо премина в приглушен шепот, всички очи се устремиха към непознатата.

Костюмът за езда от черна вълна я покриваше от главата до петите и ѝ придаваше добродетелен вид, но беше толкова тесен, че подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Високата черна шапка имаше широка периферия и развяващ се черен воал. Маншетите на ръкавите бяха яркочервени, на шията ѝ грееше червено шалче. Тези цветни петна радваха окото, но и шокираха. Имаше добре оформена гръд, тясна талия, краката бяха стегнати в черни ботушки, а лицето...

Божичко, какво лице!

Робърт не беше в състояние да отвърне поглед. Ако дамата се бе родила през Ренесанса, художниците щяха да чакат на опашка пред вратата ѝ, за да я рисуват. Със сигурност щяха да я изобразяват като ангел, защото къдравата златноруса коса светеше сякаш отвътре и обкръжаваше главата ѝ като ореол. В гъстите къдрици пламтяха медноцветни кичурчета и Робърт усети как пръстите го засърбяха да зарови ръце в прекрасната коса и да усети топлината и мекотата ѝ. Меките бузи и големите кехлибарени очи под тъмнорусите вежди бяха в състояние да убедят всеки мъж, че е попаднал на небето, но енергичната брадичка предпазваше лицето ѝ от опасността да изглежда като сладникава маска. Носът беше прав, а брадичката малко по-широка от идеала за класическа красота, но устните бяха пълни и червени, прекалено червени. Сигурно си слага червило, помисли си презрително Робърт. Изглеждаше като богата англичанка, но никоя изискана дама не би си помислила да черви устните си. Сигурно не пътуваше сама.

Жената се усмихна и му позволи да види белите зъби в устата ѝ. Уста, която той щеше да изследва.

Робърт изруга тихо и се отблъсна от стената на кръчмата.

Как, по дяволите, му бе дошла тази мисъл?

Хамиш Макуин беше шумен и весел както обикновено. Преди много години бе загубил едната си ръка в служба на краля, но това не беше в състояние да помрачи доброто му настроение.

— Как мислите, коя е тя? — попита той шепнешком.

Добър въпрос, каза си с усмивка Робърт. Скоро щяха да получат отговор.

— Нямам представа, но с удоволствие бих изчеткал косъмчетата й! — заяви Джилбърт Уилсън, остроумен както винаги и незагубил дързостта си.

— Аз пък с радост бих й сервирал едно саламче за вечеря. — Томас Мактавиш се удари по коляното и изграчи от смях.

Хенри Макълех също допринесе за общото забавление:

— Аз с удоволствие ще си поиграя с нея на ябълки в нощницата!

Тримата старци се закискаха при спомена за времето, когато все още можеха да ухажват хубавичките жени. Сега се задоволяваха да седят на слънце пред кръчмата, да коментират случващото се в градчето и да играят на домино. Досега бяха доволни от живота си. До появата на тайнствената непозната...

Робърт продължаваше да я оглежда с присвити очи. Отдалеч подушваше неприятности. Често се беше сблъсквал с тях по време на пътуванията си. Външно не изглеждаше особено заинтересован от ставащото на площада, но в действителност беше нащрек, подготвен за всякакви обрати. Тази жена миришеше на неприятности. Светът в никакъв случай не беше така сигурен и идиличен, както си представяха обитателите на малките шотландски селища. Не, светът гъмжеше от лъжци и измамници, от убийци и от всякакви лоши хора. Хората като него, Робърт Макензи, бяха длъжни да се грижат за сигурността във Фрея Крегс и той имаше намерение да направи тъкмо това.

— Проклети стари глупаци! — Кръчмарката Хюина Грейсе пристъпи пред старците и мушна ръце под престилката си. Премести поглед към Робърт и попита: — Не виждате ли, че онази не става за нищо?

— Аз пък съм готов да се обзаложа, че става за много работи! — възрази Бенет, братът на Томас, и старците отново избухнаха в смях.

— Не е редно да говорите така пред лерда — укори ги Хюина и хвърли бърз поглед към Робърт. Беше на неговата възраст, забележително красива вдовица. Погледът ѝ не оставяше съмнение, че в леглото ѝ има достатъчно място за него.

Робърт обаче не възнамеряваше да приеме поканата. От опит знаеше, че когато лердът спи с жените от принадлежащите му селища, ядовите не закъсняват. Когато имаше желание, прекосяваше възвишенията и отиваше в Тревър, където живееше лейди Едмъндсън.

Тя се наслаждаваше на тялото и страстта му, без да я е грижа дали той я обича. Връзката беше много приятна и за двамата.

В последно време май не беше изпитвал пристъпи на страст...

Робърт мушна ръка в джоба си и смачка писмото, което бе получил тази сутрин. Беше твърде зает да кове планове, отчаяни планове. И сега се оказа, че всичките му старания са били напразни — само защото една жена не беше спазила обещанието си. Проклетата да е и дано се пържи в ада!

Слова богу, появата на екзотичната непозната отклони вниманието му. В момента дамата яздеше бавно покрай щандовете и оглеждаше изложените стоки. Всички местни я следяха с погледи — въпросителни или подозрителни, но тя се усмихваше сияещо, сякаш нямаше и капка интелигентност в главата си.

След малко погледът ѝ се устреми към новата шивачка. Тя отговори на погледа ѝ с цялата враждебност на обикновена жена, изправена пред красавица. Значи мис Розабел, въпреки чувството си за приличие, притежаваше разум, за разлика от чужденката. Робърт хвърли бърз поглед към петимата старци, които продължаваха да зяпат с голям интерес. Май шивачката имаше повече ум в главата си от тях. Но нали животът им и без това беше към края си...

Непознатата жена излезе в средата на площада, където се издигаше статуя на Уилиам Хепбърн, пращадото на Робърт, основал селище край брода на реката. Статуята бе поставена върху висока платформа и жената слезе без усилие от седлото.

Естествено. Робърт вече беше сигурен, че тя обича да е в центъра на вниманието.

Непознатата привърза юздата на коня си за железния пръстен, остави двете чанти върху високия подиум и проточи врат, за да огледа множеството, купувачи и продавачи, мъже и жени се стълпиха около нея, любопитни да разберат какво ще им каже. За момент дамата се съсредоточи, докосна сребърния кръст, който висеше на верижка на шията ѝ, пое дълбоко въздух и разпери широко ръце.

— Добри хора от Фрея Крегс, позволете да ви се представя. Аз съм принцеса в изгнание!

Робърт се стресна, после я изгледа невярващо. Как можах да си помисля, че глупостите ще дойдат едва по-късно, укори се той.

Хюина изхъмка презрително.

— Майчице мила!

Хамиш моментално смъкна ръкава на ризата върху отрязаната си ръка. Стариият войник си имаше доста слабости, но най-голямата бяха хубавичките жени.

— Виж ти, принцеса! Значи имаме добър вкус!

— Точно така! И съм готов да се обзаложа, че и тя е вкусна! — отговори Джилбърт.

Отново се понесе дрезгав старчески смях. И петимата се радваха много на това приятно разнообразие в иначе монотонния им живот.

Робърт ги изгледа мрачно. Оживеното им бърбене за миг отклони вниманието му от ставащото в центъра на площада. В следващия миг обаче мнимата принцеса изтърси нещо още по-чудовищно.

— Дошла съм да внеса в живота ви младост, красота и радост!

Робърт се обърна като ужилен към статуята на дядо си. Спомни си какво му бе казал адютантът Валдемар и думите му отекнаха така силно в главата му, та почти повярва, че Валдемар стои до него и шепне в ухото му. „Съдбата ви обича, капитане, защото нито една личност не е влязла в живота ви без причина... Трябва само да откриете коя е тази причина и да използвате личностите като инструменти, за да изпълните волята си. Ще видите, че ще стане точно така!“

В този миг Робърт осъзна защо съдбата беше изпратила тази жена в неговите земи и за каква цел щеше да я използва. Да, той ще я използва като инструмент и тя ще направи, каквото ѝ заповяда, защото той няма да ѝ остави избор. О, да, в края на краищата той ще постигне, каквото иска. Тази желязна решителност бе усвоил в армията.

Въоръжен с непоколебимото си решение, Робърт бавно се запъти през тълпата към статуята, където стоеше принцесата.

Накрая справедливостта все пак щеше да победи.

2

*Ако не можеш да видиш слънчевата
страна на живота, поизлъскай малко тъмната.*

Старците от Фрея
Крегс

Принцеса Кларис Джейн Мари Никол Лили пое дълбоко въздух и зачака, докато любопитната тълпа се събираше около подиума.

Хората я гледаха спокойно и изчакващо. Изглеждаха доста мрачни в сивите си и кафяви одежди. Тук и там святкаха червени или руси коси, но повечето жени бяха скрили главите си с кърпи, а мъжете носеха шапки. Селището явно беше заможно, но тя не видя нито една усмивка, нито една пъстра одежда или ярка панделка. Имаше чувството, че хората тук не се радват на живота. Сякаш не виждаха прекрасната светлина на слънцето и не усещаха аромата на цветята, които се продаваха по щандовете.

Май онова, което казваха англичаните, беше вярно: шотландците бяха затъпели и скучни. Тези хора имаха нужда от нея, имаха нужда от онова, което смяташе да им предложи.

Палецът ѝ отново се плъзна по сребърния кръст на шията. Той трябваше да ѝ донесе късмет. През последните месеци съдбата не беше особено благосклонна към нея. Може би причината беше, че мъката, която постоянно я гризеше, накрая се превърна в отчаяние. Отчаянието се просмука в иначе уверения ѝ характер, оцвети гласа и усмивката, даже позата ѝ. Затова бе минала шотландската граница. В Англия вече не я искаха, но нали трябваше да печели пари.

Нямаше право да се провали. От нея зависеше твърде много.

От нея зависеше всичко.

Със сръчността на родена артистка тя премина към лек шотландски акцент.

— Добри хора от Фрея Крегс, аз мога да превърна обикновено момиче в чудна красавица. Да излекувам нечистата кожа. Да накарам бледите бузи да поруменяят и да завоюват мъжкото внимание. Естествено, мога да направя същото и за всеки джентълмен, който има нужда от помощ. Но вие, дами — тя се засмя и намигна към жените, — не намирате ли, че малко сапун прави и най-грозния мъж неустоим?

Няколко по-възрастни жени се изсмяха и смушкаха мъжете си. Те им отговориха с едно ръмжене.

Кларис отново се усмихна. Винаги се усмихваше и ги гледаше в очите и в крайна сметка те ѝ отговаряха с усмивка. И сега стана така.

— И какво предлагате, мис? — извика тромава жена с огромни гърди.

— Щастие! — отговори Кларис, без да се колебае.

— Мога да си го купя и в кръчмата! — Младежът, произнесъл тези думи, изглеждаше здрав, но мръсните, лошо ушити дрехи издаваха, че не е женен. Той смушка приятелите си и изграчи от удоволствие, но под спокойния поглед на Кларис замлъкна и се изчерви.

— Наистина ли можете? — Тя се обърна към момъка и приятелчетата му и понижи глас. — Утре сутринта, когато се събудите и усетите в устата си паяжини, а леглото ви е самотно и студено, елате при мен и ми кажете, че сте щастлив, за да се посмея.

Погледът ѝ се насочи към красиво момиче с нацупена устичка, което отметна глава назад и я изгледа с внимание.

След като укроти нахалника, Кларис произнесе малката си реч.

— Сигурно се питате коя съм аз, та се осмелявам да твърди, че съм в състояние да облекча любовните ви грижи? Моето име е принцеса Кларис.

Джентълмен на около трийсет години напредваше бавно през тълпата. Усмивката му издаваше неверие и подигравка. Като го видя, Кларис забрави какво искаше да каже. Изпъна рамене и втренчи поглед в лицето му. Стоеше на избраната от самата нея сцена и виждаше само мъжа, който бавно се приближаваше.

Естествено, Кларис беше свикнала с вниманието на зрителите. Всичко, което правеше, начинът, по който се обличаше, предизвикваше това внимание.

Ала този мъж беше различен от другите. И той носеше прости дрехи, но много по-добре ушити, отколкото на хората от селото. Кларис го определи като заможен селянин, а може би и търговец от Единбург. Беше поне с пет сантиметра по-висок от другите мъже на площада и излъчваше неприкрита, почти животинска мъжественост, която събуди дълбоко скритата ѝ женственост. Косата му беше черна. Не тъмнокафява, а черна като черна коприна, която поглъщаше всичко, освен най-ярката слънчева светлина, придаваща ѝ сребърен отблясък. Обруленото от ветровете лице изглеждаше кораво. Очевидно беше видял много свят и видяното не му харесваше. Имаше орлов нос, силна брадичка, а очите му... Ох, тези очи!

Кларис поиска да отвърне поглед, но не ѝ се удаде.

Ако беше поетеса, сигурно щеше да съчини стихотворение за тези очи. Ясни, сияещо-сини като кралски сапфири, обковани със злато. Очи, които я оглеждаха с такава самоувереност, че тя веднага разбра: този мъж умееше да дарява удоволствие на жените и щеше безогледно да използва знанията си, отново и отново, докато се изтощи или и двамата останат без сили от радостите, които си даряват взаимно.

Кларис не искаше този вид внимание. Не искаше да се бори срещу този вид изкушение. Никога не се отдаваше на кокетство и не си позволяваше волности като други млади жени. Не смееше. Затова трябваше да се погрижи да стои далече от този мъж.

Макар и с мъка, тя отдели погледа си от неговия.

— Да — каза тя, — аз съм една от изчезналите принцеси. Моята страна е изгубена, семейството ми е разпръснато, но не мога да избягам от съдбата си. А вие, добри хора от Фрея Крегс, знаете ли каква е тази съдба?

Казваше тези думи вече пет години и веднага забеляза, че почувствителните са се хванали в мрежата ѝ. Няколко слушатели в тълпата поклатиха глави.

— Принцесата — обясни Кларис, насочила поглед към тях, — е родена с една единствена цел. Да се омъжи за принц.

Над множеството се понесе вълна от смях. На много лица изгряха усмивки, но при старите, по-опитните, тези усмивки бяха грозни и цинични. Младите бяха смутени и показваха плах интерес. Твърде малко бяха онези, които проявиха само любопитство.

— Искате ли да ви помогна да намерите принца? — Кларис пристъпи към края на подиума и драматично понижи глас.

— Веднага ще ви призная, че в днешно време твърде рядко се срещат принцове.

Хората се разсмяха още по-силно.

— Когато бях дете, се постараха да втълпят в главата ми едно правило: намери своя принц и се омъжи за него. Не се задоволявай с обикновен мъж. За съжаление не мога да го направя, затова използвам таланта си, за да помогна на вас, дами, да уловите своя принц. В тези чанти — тя посочи торбите от седлото — съм скрила кралски тайни от целия свят. Естествено — Кларис нарочно спусна ъгълчетата на устните си, — ще трябва да ви взема малко пари за тях. Принцесите в изгнание също трябва да ядат. — Повиши глас и продължи: — Но както виждате, аз не съм спечелила състояние от средствата които предлагам, и не искам много за услугите си. Освен това ви гарантирам успех.

Сега вече всички я слушаха внимателно.

Почти всички.

Няколко души стояха със скръстени ръце под гърдите. Красивата жена пред кръчмата. Дребен мъж на средна възраст със зъл поглед и гняв в сърцето, вледенено като айсберг. Висока, тъжна жена с увиснали рамене. От тези хора можеха да се очакват трудности... но в края на краищата именно те щяха да ѝ помогнат да продаде кремове и мехлемите си.

Грамадният джентълмен я наблюдаваше неотстъпно. Очевидно се забавляваше. Беше абсолютно непознат за Кларис и въпреки това тя имаше чувството, че го познава отнякъде. Може би от сън... или от неизпълнено желание.

Не, не го харесваше. Никак.

Постара се да прогони мислите за него и се усмихна, очаквайки забележките, които неизбежно щяха да последват.

Първа беше кръчмарката.

— Трябва да призная, че имате добър език. Но по-добре ни покажете какво умеете!

От средата на навалицата се обади дребен мъж:

— Сигурен съм, че не може да направи нищо от онова, което твърди!

Тъжната дама мълчеше, но едва забележимо се отдръпна, сякаш искаше да се дистанцира от тълпата.

— Не мога ли? — Кларис се обърна към младата шивачка, която стоеше точно пред нея, потънала в мислите си. — Как е вашето име, мис?

Момичето се стресна и вдигна глава, надявайки се Кларис да е имала предвид друга.

— Моето... как се казвам ли?

— Не се страхувайте — окуражи я принцесата. — Кажете ни името си.

— Аз... казвам се... аз съм мис Ейми Розабел.

— Качете се при мен, мис Розабел.

Младата шивачка сведе глава и едновременно я поклати. Очевидно беше много плаха.

Кларис не прие отказа ѝ. Обърна се отново към навалищата и помоли:

— Хайде, хора, вдъхнете малко смелост на младата дама.

Няколко младежи изръкопляскаха ободрително. Мис Розабел се покачи колебливо на подиума и застана до Кларис. Беше поне с пет сантиметра по-висока от нея, но раменете ѝ бяха толкова увиснали, че изглеждаше по-дребна. Тъмната коса беше пригладена назад и подчертаваше тесния нос и острата брадичка. Имаше сенки под очите, кожата ѝ беше отпусната и белезникава, а кафявата вълнена рокля беше просто ужасна.

За Кларис бе очевидно, че момичето има спешна нужда от помощ.

— Мис Розабел — заяви уверено тя, — ще направя от вас истинска красавица!

Шивачката се уви плътно във вехтия шал и поклати глава.

— Не, мис. Благодаря ви, но не искам.

Кривокракият мъж с грозен поглед и зачервени бузи се изсмя лаещо.

— Нямате късмет. Тази си е грозна и нищо не може да я промени.

Мис Розабел вдигна шала към устните си. Няколко жени в навалищата ѝ закимаха съчувствено. Кларис закрилнически сложи ръка на рамото ѝ.

— Сър, обзалагам се с вас на десет фунта, че ще я направя красива.

Мъжът излезе напред.

— Готово! Хайде да видим как ще я разкрасите тук, пред нас! — Изпухтя презрително и направи широк жест.

Винаги се намираше някой като него, за да ѝ помогне. Кларис очакваше да чуе точно тези думи. Наведе се леко и попита:

— А как е вашето име, сър?

Мъжът скръсти ръце под гърдите си.

— Казвам се Били Макбейн, но това изобщо не ви засяга.

— Питам се, Били, дали не трябва да разкрася и вас? — Гръмнаха смехове и Кларис кимна доволно. Това бе доказателство, че не е изгубила уменията си да разгадава характерите на хората. Дребният ръст и некрасивото лице правеха Били враждебен и сприхав и никой от местните хора не го обичаше. Кларис видя как той стисна ръце в юмруци и бързо продължи: — О, разбирам, вие сте борец, и то най-добрият във Фрея Крегс, готова съм да се обзаложа!

Дребосъкът отпусна ръце, вирна брадичка и се потупа по мършавите гърди. Ала в присвитите очи все така святкаше злоба.

— Точно така, аз съм борец и ще направите добре да не го забравяте, мис!

Кларис притисна ръка към сърцето си с отработен жест.

— Вече разбирам, че сте и деспот.

Били се ядоса, но затова пък жените се засмяха и си зашепнаха. Бе успяла да ги направи свои съюзници, а те бяха първите ѝ и най-добри клиенти.

Били направи крачка към нея. Очите му святкаха от гняв и той размаха заплашително силните си юмруци. Сърцето на Кларис се качи в гърлото. За момент се уплаши, че е отишла твърде далеч.

Точно тогава забележителният джентълмен сложи ръка на рамото на Били.

Момъкът се обърна с вдигнат юмрук, готов да набие всеки осмелил се да го спре. Но като видя кой е дръзкия нахалник, веднага отпусна юмруци и само го изгледа злобно.

Джентълменът вдигна едната си вежда и едва забележимо поклати глава.

Били се отдръпна назад.

Аха. Значи джентълменът умееше да си служи с юмруците. Беше красив, силен и енергичен. Внушаваше респект, а може би и малко страх.

По гърба на Кларис пробягаха тръпки. В сърцето ѝ покълна страх. Трябваше да се пази от него.

С леко треперещи пръсти тя отвори чантите и извади глинено гърненце. Вдигна го, за да го видят всички, и обясни:

— Това е силен екстракт от билки и корени, преработени в мек крем, който освежава кожата и я разкрасява. Внимавайте как ще го нанесете. — Мис Розабел вдигна брадичка, Кларис размаза крема по лицето ѝ и го втри в кожата. — Ухае на розмарин и мента и съдържа тайни съставки, известни само на членовете на семейството ми.

— Злато, тамян и мирта — рече подигравателно кръчмарката.

— Имате право, но само отчасти — отвърна Кларис. — Моето кралство, естествено, се намира много далеч от Витлеем, но търговските пътища към Ориента съществуват от векове. Моята страна е известна с планините, и съкровищата си. И с прекрасните си жени. — Тя се усмихна на възрастните мъже, които седяха под навеса на кръчмата и бяха проточили сбръчканите си шии, за да я виждат по-добре.

Пет почти еднакви беззъби усти отговориха на усмивката ѝ, а един от старците се облегна на стената и притисна ръце към гърдите си, имитирайки сърдечен пристъп.

Кръчмарката го удари с шала си.

Старците се разсмяха в един глас като древногръцки хор. Очевидно ѝ се възхищаваха.

Кларис обичаше старите мъже. Те казваха, каквото мислят, смееха се, когато си поискат, и винаги я харесваха, все едно какво се случваше. Винаги.

Извади чиста кърпа и грижливо отстрани крема от лицето на мис Розабел. Натисна я по гърба, за да изпълне рамене, разхлаби косите ѝ, разроши ги леко и я бутна към ръба на подиума.

Сред зрителите се понесе учуден шепот.

— Ето, виждате ли каква промяна настъпи само за пет минути! — Кларис посочи лицето на момичето и продължи: — Тъмните кръгове изчезнаха, кожата е розова и изглежда здрава. — Много по-важно е обаче, помисли си доволно тя, че носят и брадичката на

шивачката не стърчат така грозно, а меката, разпуснатата коса ѝ придава много по-младежки вид. Дайте ми един час и ще ви покажа колко още неща мога да променя у всяка жена.

Мис Розабел предпазливо попипа лицето си.

— Красива ли съм сега?

— Много — отговори ѝ уверено Кларис.

— Кожата ми се усеща толкова чиста и свежа! — Мис Розабел се усмихна за първи път и няколко мъже замърмориха одобрително. Досега не я бяха забелязвали, но промяната ги впечатли. Розабел може да не беше красавица, но беше млада и здрава и скоро щяха да я засипят с предложения за вечерни разходки.

Въпреки това трябваше да бъде предпазлива. Повечето мъже се отнасяха благосклонно към самотните жени, но не всички бяха така благородни. Кларис плъзна поглед по множеството и затърси възможни причинители на ядове.

Като не видя нищо заплашително, тя извади от чантата си парче мек син плат и го драпира на гърдите на мис Розабел. Цветът подчертаваше по най-добрия начин атрактивното лице.

— Е, дами и господа, това разкрасяване струва ли си десет фунта от Били Макбейн?

— Да! — изрева множеството и доста хора се заозъртаха да намерят Били.

Кларис избухна в смях. Смееше се от радост, че е победила Били, и защото я очакваха поне дузина сигурни покупки.

— Той се измъкна още преди пет минути. Но аз ви показах, каквото исках да ви покажа. Веднага можете да купите от мен този чудодееен крем, а ако желаете да научите и други кралски тайни, аз съм на ваше разположение. Ще се настаня в хана...

Добре изглеждащият джентълмен посегна и улови ръката ѝ. Най-сетне и той каза нещо:

— Би било много по-прилично да гостувате в господарския дом... принцесо.

Кларис бе видяла Макензи Мейнър на влизане в селото. Издигаше се на стръмно възвишение встрани от пътя, беше на четири етажа и тя наброи двадесет стъклени прозореца. Цистерните за вода на покрива бяха впечатляващи, а бронзовата двойна врата беше толкова голяма, че би подходдала и на катедрала. Сивите, отблъскващи камъни

тежаха върху земята и внушаваха страх. Кларис изпита чувството, че къщата я подканва да отmine по-бързо. Тя направи точно това и подкара Блейз по-бързо. Реакцията я изненада — до днес се гордееше, че е практичен човек и не се стряска лесно.

Може би не харесваше къщата, защото бе узнала някои неща за господаря. Имаше доверена жена в града, която ѝ разказа за лорд Хепбърн. Безогледен господар, който тиранизира не само подчинените си, но и собственото си семейство. Кларис нямаше никакво намерение да се настани в къщата му, още по-малко пък искаше да живее в близост до този мъж, вероятно управител на лорда или негов иконом... във всеки случай прекалено красив за тази длъжност... и за нея.

Тя се опита да освободи ръката си и се усмихна високомерно на непознатия. Обикновено усмивката ѝ постигаше целта.

— Отнасяте се твърде свободно към гостоприемството на вашия господар.

Ала той не я пусна. Не изглеждаше ни най-малко уплашен.

Затова пък околните мъже и жени се разсмяха подигравателно.

— Не! — Мис Розабел я ощипа болезнено по лакътя.

Кларис трепна. Явно бе направила грешка, макар да не можеше да си представи каква.

Мъжът отговори тихо, с мек глас, в който имаше само следи от шотландски акцент.

— Имам всички основания да се отнасям свободно с гостоприемството на Макензи Мейнър.

О, не! Невъзможно!

За съжаление най-лошите ѝ предположения се потвърдиха.

— Защото случайно съм лорд Робърт Макензи, граф Хепбърн. Освен това съм лерд на Фрея Крегс и господар на дома.

Мъжът се наведе и целуна ръката ѝ. Дъхът му стопли кожата ѝ и за момент Кларис изпита чувството, че устните му са се впили в пръстите ѝ.

— Аз не съм принц, но настоявам да се настаните при мен в господарския дом.

3

Поставяй си високи цели, бори се смело, за да ги постигнеш, а по пътя се забавлявай, колкото можеш.

Старците от Фрея
Крегс

Кларис изтръгна ръката си. Не! Най-красивият мъж в града не можеше да е едновременно и най-могъщият. Това беше просто нечестно!

Ала когато погледна в очите на лорд Хепбърн, тя разбра, че беше точно така. Авторитетът буквално избликваше от всичките му пори. Късметът беше на път да ѝ изневери, но тя вече се беше измъквала и от по-лоши ситуации.

— В никакъв случай не бих искала да се натрапя на гостоприемството ви.

— За натрапване и дума не може да става. За мен е чест да подслоня в дома си такава възхитителна дама.

Гласът на лорд Хепбърн беше мек, дълбок и неумолим. И видът му беше същият.

Кларис можеше само да се надява, че нейният глас не я е издал — дори в собствените ѝ уши звучеше стъписано, едва ли не уплашено.

— Не е особено... прилично. — Мястото, където я бяха докоснали устните му, беше влажно и вятърът охлаждаше кожата ѝ. Трябваше да свие пръсти, за да се отърси от странното усещане.

— Имам сестри и десетки прислужници, които с радост ще изпълняват ролята на компаньонки. Обещавам ви, че няма да ни изпускат от очи. — Кафявите му очи бяха обкръжени от дълги мигли, черни като косата, и тя бе впила поглед в тях, сякаш е открила безценно съкровище.

Но тя не искаше съкровище. Не искаше и самата тя да стане съкровище на някой мъж.

— Моята работа ще попречи трайно на мира във вашия дом.

— Аз винаги посрещам в дома си посетители от града, преди всичко дами, а вие... вие сте нещо много специално. — Робърт се огледа и жените, които стояха наблизо, му се усмихнаха. Всички бяха наострили уши, за да не изпуснат нито една сричка от разговора им.

Местните явно бяха податливи на чара му и крякаха като цяло стадо гъски, похапнали зелена тревичка.

Кларис не откри в думите му нито капчица сарказъм, но въпреки това беше убедена, че някъде дълбоко, скрито под благозвучния, респектиращ глас, дебне цинизъм. Този човек не вярваше, че тя е принцеса. Но по причина, позната само на него, бе решил да я покани в дома си.

— Но аз не мога...

Мис Розабел отново я ощипа, този път толкова силно, че със сигурност щеше да ѝ остави синьо петно.

Кларис не можеше да пренебрегне този знак. Трябваше да капитулира. Той бе спечелил този рунд. Никога не беше изпитвала такава трудност да изрече следващите три думи.

— Много ви благодаря. — Дари го с усмивка. Най-красивата, най-кралската, най-изисканата усмивка. — Много мило от ваша страна. Ако желаете да тръгнете напред, аз ще уредя делата си в града и ще ви последвам.

— Предпочитам да ви чакам тук. — Робърт се усмихна с небрежна учтивост — Никога не бих си простил, ако се... заблудите.

— Да, прав сте. Наистина е възможно да се заблудя. — Как го мразеше да намека, че вероятно ще напусне града презглава, ако той се отдалечи.

Преди всичко, защото беше прав. Ако ѝ дадеше шанс, тя щеше да избяга. Всичките ѝ инстинкти биеха тревога. Не беше подбрала добре мястото, за да предложи стоката си. Но ако не спечелеше пари във Фрея Крегс, я очакваше глад, а може би и престой в дома за работнички. Не, в никакъв случай нямаше да си отиде просто така, все едно какво я съветваха инстинктите.

Опита се да игнорира мъжа и да слезе сама от цокъла, но той я изпревари, хвана ръката ѝ и ѝ помогна. Постъпи като истински

джентълмен, защото помогна и на мис Розабел да слезе, а после се скри в навалищата.

Мис Розабел изчезна веднага в магазина на шивачката, докато Кларис се занимаваше с жените, които я наобиколиха и изваждаха монети от джобовете си. Продаде четиринайсет кутийки с крем на четиринайсет развълнувани клиентки и се опита да се разговори с другите жени, които се тълпяха около нея. Познаваше характеристиките им от разговорите в други градове, Сплашени от кралския ѝ произход, повечето не смееха да се обърнат направо към нея. Може би и нямаха достатъчно пари да купят стоките ѝ. Ала Кларис се постара да ги улесни. Ако се страхуваха, че ще кажат нещо не както трябва, нямаше да купят нищо. Тя беше длъжна да се погрижи да се чувстват добре.

Жената с тъжното лице стоеше малко настрана, наблюдаваше я учудено, но не казваше нищо. Кларис веднага забеляза, че дамата носеше дрехи с много високо качество. Със сигурност не принадлежеше към обикновените селянки. Въпреки това имаше нужда от помощ, за да разнообрази гардероба си. Пък и се държеше твърде плахо. Макар че няколко пъти я дари с окуражителна усмивка, дамата не се приближи.

Но и не си отиде.

Когато навалищата започна да се разотива, лорд Хепбърн отново се приближи към Кларис.

Селските жени се разстъпиха, за да му сторят път, но останаха наблизко. Всяка искаше да се наслади на сензацията, че е разговаряла с истинска дама със синя кръв.

Лордът беше едър, почти с цяла глава по-висок от нея, жакетът с цвят на охра подчертаваше широките рамене. Въпреки това Кларис не се чувстваше заплашена от него, поне не физически. Но той владееше сетивата ѝ, макар че очевидно не полагаше усилия. Високата му фигура закриваше небето, миришеше на чисто и свежо, а докосването му... вече го бе преживяла и нямаше никакво желание да повтори опита.

— Готова ли сте? — осведоми се той.

От звука на гласа му по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Не съвсем. — Той я бе принудил да приеме гостоприемството му, но сега тя модулира гласа си, както я бе научила баба ѝ, и направи последен опит да се отърси от властта му. — Обикновено моля дамите

да ме посетят, за да им покажа как да използват кремове и мехлемите. Сигурно няма да ви е приятно да ги каня в дома ви, нали, лорд Хепбърн?

Дамата с тъжното лице излезе напред и улови ръката на лорда.

— Ще се радвам да изпълня ролята на ваша домакиня.

Кларис се изненада, а Хепбърн направо се слиса.

— Наистина ли искаш, Милисънт? Би било прекрасно. — Той погледна дамата с нежност, която свидетелстваше за дълга близост.

Милисънт сигурно беше съпругата му. Значи гостуването на Кларис в Макензи Мейнър щеше да бъде над всякакви съмнения. Вече беше готова да спи там, след като знаеше, че мъжът с властни очи прекарва нощите си с жена, която цени високо.

Само дето информаторката ѝ от града не бе споменала, че той с женен. Кларис погледна по-внимателно жената и прозрението ѝ причини шок. Милисънт не беше съпруга, а сестра! По-възрастна сестра. Бедничката! Като се вгледа в лицето ѝ, Кларис веднага откри приликата между двамата. Кестенявата коса на Милисънт беше вдигната на кок, жълтата рокля правеше тена ѝ още по-блед, а същите черти, които придаваха на лорд Хепбърн аристократичен вид, изглеждаха не на мястото си върху продълговатото лице на сестра му.

Тази жена имаше нужда от нова прическа и от козметика, за да се промени. Също и от няколко урока как да се движи, как да говори и да се усмихва. Развеселена, Кларис си представи каква рокля би могла да ушие на Милисънт. Може би дамата имаше предвид тъкмо това, като предлагаше да изпълнява ролята на домакиня. Милисънт сигурно беше недоволна от външността си и искаше да се промени. Най-доброто е, че тя разполага с достатъчно пари, за да плати подобаващо услугите ми, каза си развеселено Кларис.

Отлично. С удоволствие ще ѝ помогне.

Крайно обезпокояващо обаче беше облекчението ѝ при откритието, че лорд Хепбърн е необвързан.

Това чувство не ѝ харесваше. Ама никак не ѝ харесваше. Тя умееше да контролира емоциите си, да се съсредоточи върху целта, която преследва, а сега идваше този мъж и объркваше всичките ѝ планове само с появата си, само с погледа си — сякаш проникваше през дрехите и фасадата и виждаше в сърцето ѝ. Още по-лошо: сякаш разголваше душата ѝ.

Лордът се усмихна на Милисът и заговори с тон, много по-мек от този, с който се бе обърнал към Кларис:

— Това е сестра ми, лейди Милисът. Милейди, ще позволите ли да ви представя принцеса Кларис?

Двете жени се поздравиха с придворен реверанс.

— За нас е привилегия, Ваше височество. — Гласът на Милисът беше приятен и мелодичен, тя гледаше Кларис без всякаква преструвка.

— Благодаря ви за великодушието, милейди — отговори Кларис. — Но ако желаете да бъдете моя домакиня, това ще ни отклони от другите ви задължения.

— Тук живеем твърде спокойно и жадуваме за компания. — Милисът се усмихна и обикновеното ѝ лице внезапно стана лице на красавица. — Освен това много скоро къщата ни ще се напълни с гости. Възнамеряваме да дадем бал, по много специален случай. Знаете ли...

Робърт направи едва забележим жест с дясната ръка.

— Аз не съм свикнала да организирам такива празненства — завърши изречението Милисът.

Кларис беше сигурна, че е искала да каже нещо друго.

— Предполагам, че вие, Ваше височество, знаете как се организират подобни балове — продължи дамата.

— Да, знам.

— Предполагам, че всички принцеси разбират от тези неща — намеси се Робърт.

Язвителният му тон я обиди.

— Прав сте. Обучавах ме да се грижа за дворците, в които един ден ще царувам. Баба беше много строга учителка и не търпеше някой от семейството да не е подготвен за задачите си.

— Значи наистина имам нужда от помощта ви — кимна Милисът с искрена любезност. Очевидно такъв ѝ беше характерът. — На бала ще въведем малката ни сестра в обществото. Тя е малко несигурна и няма да ми прости, ако допусна да отседнете някъде другаде, а не в Макензи Мейнър.

Лорд Хепбърн изкриви неодобрително лице и съвсем заприлича на нормален брат.

— Прюдънс направо не е на себе си. Говори само за рокли и шапки... да, и за косата си... Предчувствам как ще трябва да купя няколко галона от вашия кралски крем.

— И малкото количество прави истински чудеса, а за момиче, което отбелязва дебюта си, вероятно изобщо няма да ни трябва. — Тя се усмихна съзаклятнически на Милисънт. — Установила съм, че ако направя младите дами твърде красиви, ние, възрастните, бързо реагираме намръщено.

— Прюдънс е първата, която ще ви признае, че е трудна за общуване. — Милисънт скръсти ръце и стисна устни, но в очите ѝ светна дяволитост. — Впрочем, аз ще съм втората.

Кларис се засмя и установи, че харесва тази жена. А това винаги беше опасно. Тя не можеше да си позволи да се привърже към някого, защото после щеше да ѝ бъде много трудно да го напусне.

— Значи се уговорихме. — Лицето на лорд Хепбърн придоби тържествен вид, за да подобава на мига, но той не се постара да скрие, че е получил, каквото е искал. — Милисънт ще изпълнява ролята на домакиня при вашите делови разговори, а вие ще помогнете на Прюдънс да блести на дебюта си. Дамите от града ще се забавляват, а вие ще участвате в моя бал.

Кларис издиша шумно, макар да се стараше да не издава звук. Но бе длъжна да възрази.

— Бал ли? Не съм казала, че ще участвам в бала ви. — Това би било катастрофа!

— Но вие сте принцеса.

Кларис прехапа устни. Той си играеше с нея, това бе очевидно. Най-доброто средство да обезоръжиш такъв негодник беше да му кажеш простата истина.

— Простете, милорд, но сигурно сте наясно, че принцеса, която продава кремове и мехлеми, е позор за страната си. — А пък ако я видят хора, които не трябва, няма да е само позор. Това би означавало затвор, линч, сигурна смърт.

Блейз отметна глава назад и изпръхтя нетърпеливо.

— Конят ви е неспокоен — отбеляза лордът. — Ако искате, ще поговорим за участието ви по пътя към Макензи Мейнър.

Кларис си спомни задълженията си.

— Много искам да поговоря на четири очи с мис Розабел. Да ѝ дам някои указания как да оправи косата и облеклото си.

Лорд Хепбърн вдигна вежди.

— Но тя не ви плати.

— Понякога принцесата проявява любезност към хората, които не са облагодетелствани от съдбата. — В гласа на Кларис почти нямаше следа от небрежността, с която според предупрежденията на баба ѝ трябваше да говорят членовете на кралското семейство.

— Разбирам. — Робърт посочи магазина на шивачката. — Не бързайте — С удоволствието на мъж, който обича коне, той добави: — През това време ще поразведа коня ви.

— Бъдете внимателен — предупреди го сериозно Кларис. — Той не обича мъже.

Лорд Хепбърн протегна ръка и я поднесе към жребеца. Остана напълно неподвижен, докато Блейз душеше пръстите, лакътя и рамото му, а накрая духна в ухото му. Лордът помилва меките ноздри и се усмихна.

— Мисля, че ще се разбираме добре.

Блейз е предател! — помисли си безпомощно Кларис. Обикновено конят ѝ се държеше прилично само с жени, но повечето дами се страхуваха да се приближат до него. А днес този мъж, който миришеше на аристократизъм, цинизъм и недефинируема мъжественост, го държеше за юздата и го милваше, сякаш е домашно кученце. При това Блейз съвсем не беше кротък. Кларис мушна два пръста под яката на костюма си. Като видя, че Хепбърн я наблюдава, бързо отпусна ръка. Нямаше да се държи като виновна. Нищо лошо не беше извършила. Поне не тук. Още не.

— Благодаря ви, милорд, много сте любезен.

Кларис се запъти към магазина на шивачката, но само след десетина крачки се обърна.

— Името му е Блейз. Бъдете добър към него. — Погледна предизвикателно лорд Хепбърн и когато се увери, че е завоювала вниманието му, продължи: — Страдал е от зли хора, но сега е мой приятел.

Лорд Хепбърн се поклони в знак, че е разбрал думите ѝ.

— Разбира се.

Погледът му остана прикован в гърба и хълбоците ѝ. Тя вървеше с безгрижна грация, от която той не можеше да се откъсне. Огледа площада и принуди всички други мъже, които зяпаха подире ѝ, да сведат погледи. Тя продаваше кремове на жените, но със смелите си думи и крехкото, добре оформено тяло продаваше на мъжете нещо съвсем друго.

Щастие. Нали така бе казала.

Може би и той беше готов да плати за другата ѝ стока.

4

*Никога не се унижавай да проявиш
безчестие, независимо от обстоятелствата.
Такова поведение омърсява ослепително бялото
кралско достойнство на семейството ни.*

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

— Ваше височество. — Мистрес Дуб стоеше достатъчно близо до Кларис, за да чуе всяка дума. Сега се втурна напред и направи дълбок реверанс. — Присъствието ви е чест за скромния ми магазин. — Изричайки тези думи, тя хвърли триумфален поглед към другите жени.

Кларис потисна един стон. Познаваше този тип жени. Без съмнение мистрес Дуб щеше да разгласи навсякъде историята как в магазина ѝ е гостувала принцеса и нямаше да престане да говори за нея, докато другите жени не заплашеха да я убият с камъни. Кларис, естествено, държеше да говори с Розабел на четири очи. Въпреки това беше длъжна да се държи учтиво с мистрес Дуб. Да прояви пренебрежение, беше непочтено... и в крайна сметка лошо за сделките.

— Много ви благодаря за любезността. И от мое име, и от името на Ейми Розабел.

Мистрес Дуб се усмихна превзето и отвори тясната, боядисана в зелено врата. На малката витрина до вратата бяха изложени шапки, скучни и сиви като всичко друго в това място.

— О, нима правите и шапки! — извика Кларис. — Колко сте талантлива!

— Давам най-доброто от себе си, Ваше височество. — Тя ѝ отвори широко вратата и закима усърдно, докато Кларис влизаше.

Мис Розабел стоеше пред огледалото в мрачния дюкян и изтриваше от носа и брадичката си остатъците от крема. Посетителката спря на прага.

— Най-модният цвят в Лондон е туркосиньото. Но вие сигурно знаете. — Кларис се усмихна на шивачката, докато избираше цвят, подходящ за всеки тен. — Мога да си представя, че точно в този момент шиете цял куп рокли и шапки в този цвят.

Мистрес Дуб пое дълбоко въздух.

— Ами... да! Точно така! В... задната стая.

— Сега ще проведе частен разговор с мис Розабел. — Кларис дискретно ѝ посочи вратата. — Естествено, после ще говоря и с вас. Сигурна съм, че разбирате. — Тя затвори енергично вратата пред поласканата физиономия на шивачката.

— Отлично се справи. — Мис Розабел излезе от сянката. — Старата вещица ще се хвали с приятелството ти месеци наред.

Враждебността и подигравката в тона ѝ бяха ясно доловими и това не беше учудващо. Все пак мис Ейми Розабел не беше никоя друга, освен принцеса Ейми от Бомонтен, седемнадесетгодишната сестра на Кларис.

Кларис ѝ отговори на немски език. Когато бяха сами, двете с Ейми често сменяха езиците. Така поддържаха наученото и объркваха онези, които случайно ги подслушваха.

— Аз съм принцеса и съм длъжна да бъда любезна.

Раздразнената въздишка на Ейми беше поредното доказателство, че намира Кларис традиционна и скучна.

— Да, да, и двете сме принцеси. Принцеси на Бомонтен. — Момичето изтри бялата пудра от лицето си и изсъска гневно — Сестри, свързани с кралската кръвна линия и вечни изгнаници. Според твоите собствени думи това оправдава всичко.

Кларис се наведе и посегна към кърпата.

— Почакай, аз ще го направя.

Ейми се отдръпна и не ѝ позволи да я докосне.

— Сама ще се справя — отвърна разгорещено тя. — Колко пъти съм го правила...

Кларис се натъжи. Колкото повече градове и села обикаляха със стоката си, толкова по-нешастна ставаше Ейми.

По-добре да обиколи магазина и да огледа роклите, които шиеше мистрес Дуб. Междувременно Ейми завърши превръщането си от скучна, скромна шивачка, още нова в града, в момиче, което беше почти красавица. Още няколко сеанса с Кларис и малката щеше да стане прекрасна — живо свидетелство за ефекта на тайния кралски крем за лице. Когато дойдеше времето да изчезнат, Ейми щеше да тръгне след сестра си като истинска принцеса.

Когато свърши, Ейми се опря с две ръце на рамката на огледалото и затвори очи. Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Ти какво си мислиш, че правиш тук?

Кларис потрепери, но отговори с добре изиграно безгрижие:

— Първият сеанс мина добре, нали?

— Не, не е! — Вече можеха да си говорят свободно и Ейми даде воля на буйния си темперамент. — В писмото си те предупредих. Писах ти, че това място не е подходящо за нашия малък театър. Но ти винаги знаеш всичко по-добре!

Кларис мина на френски.

— Нямаме никакви пари. Нямаме и време да си изберем друго място.

— Бихме могли да порботим като шивачки. — Ейми срещна погледа на Кларис в огледалото. На шията ѝ блесна сребърна верижка, на която висеше същият кръст, какъвто носеше и Кларис. — Можем да си намерим някоя къщичка и да шием рокли. Знаеш, че ме бива. Така няма да се налага да се правя на грозна. Освен това няма постоянно да се местим от място на място.

Кларис бавно поклати глава.

— О, как можах да забравя! Ние сме принцеси! — Ейми буквално изплю последната дума. — Принцесите не се захващат със слугинска работа като шиенето.

— Не си права. — Кларис гледаше малката си сестра и сърцето ѝ се свиваше от болка. Наистина искаше животът им да е друг. Искаше Ейми да е щастлива и да заеме почетната позиция, която ѝ се падаше по рождение. Когато избягаха от Бомонтен, Ейми беше още много малка — само десетгодишна. Кларис беше четири години по-голяма от нея и си спомняше много добре етикета, лукса, задълженията и радостите на миналия им живот. Те ѝ липсваха, но много по-важно

беше Ейми да разбере какво означава да си принцеса, да се научи да цени привилегиите и да изпълнява задълженията си.

— Смяташ ли, че принцесите трябва да натрапват на обикновените хора продукти, които нямат никакъв ефект? — попита остро сестра ѝ.

Кларис търпеливо повтори думите, които беше казвала вече много пъти.

— Спомни си, че опитахме да печелим хляба си като шивачки. Изкарвахме толкова малко пари, че едва не умряхме от глад. Освен това имаме задача. Трябва да намерим Сорша, а после да се върнем заедно в Бомонтен при баба.

В Ейми отговори с грубост, която засегна болезнено Кларис:

— Баба е умряла отдавна и ти много добре го знаеш. Татко и баба не биха допуснали да живеем на улицата. А Сорша изчезна толкова отдавна.

Ейми бе произнесла на глас най-ужасните страхове на Кларис и болката, която ѝ причини, направо ѝ отне дъха.

— Знаем, че татко е мъртъв — отвърна зададено тя. — Джефри ни донесе новината, после писаха и лондонските вестници. Но след време същите тези вестници писаха, че баба си е върнала трона.

— Да, но Джефри каза, че баба е наредила да се върнем едва когато тя изпрати някой да ни вземе. Каза, че ни преследват зли хора, затова трябва да се крием, докато не прочетем обява във вестника, че можем да се върнем. Да чакаме, докато тя отстрани опасностите по пътя ни. — В гласа на Ейми трепереше същият страх, който бяха изпитали някога, когато верният човек на баба им се появи внезапно в училището и им каза да бягат. После взе престолонаследницата Сорша и я отведе в някакво тайно убежище. — Къде е обявата? Всеки ден четем вестниците. Във всеки град. Нали познаваш баба. Щом е казала, че ще пусне обява във вестника, ще го направи.

— Знам, знам. — И двете момичета бяха убедени във всемогъществото на баба си.

— Казвам ти — всички са мъртви! Злите хора са взели връх. Никога няма да се върнем.

— Не можем да сме сигурни. Може би Сорша е вече там и ни чака. Обещавам ти, че там ще ти хареса. Палатът е прекрасен. Ще

носиш красиви дрехи, ще свириш на пиано и... — Кларис се извърна настрана. Не искаше Ейми да види сълзите ѝ.

— Милата ми Кларис! — Ейми се втурна към нея и я прегърна — Прости ми! Не исках да ти причиня болка. Искане ми се най-последно да престанем да се продаваме като евтини...

Кларис сложи пръст на устните ѝ.

— Ние не се продаваме. Продаваме кремове, които баба ме е научила да правя. Те са наистина кралски и наистина правят чудеса с кожата. Те могат да...

— Глупости! Никой не става по-красив от някакъв си крем. Ако беше така, нямаше да се налага да се промъквам предварително във всеки град и да нося грозен нос и бяла пудра.

— Може би, но сърцата на жените се изпълват с надежда. В това няма нищо лошо, нали? — попита настойчиво Кларис.

— Забрави ли англичаните? — попита мрачно Ейми. — Искане да те окачат на най-високата бесилка. Те очевидно са на друго мнение.

— За всичко е виновен онзи ужасен мъж. — Кларис вирна брадичка. — Съдията.

Лицето на Ейми побеля. Нямаше нужда от пудра, за да покаже страха си. Тя понижи глас, сякаш се страхуваше, че някой ги подслушва, и продължи на италиански:

— Той те желаше.

— Знам. — Кларис сведе поглед. Жените искаха кремове, но съпрузите им управляваха касите, затова тя се стараше да ласкае и да спечели и двете страни. Това беше много трудно, защото никога не си позволяваше да прекрочва тънката граница, която отделя дама от паднало момиче.

Мъжете, естествено, не се интересуваха от тази граница. Често виждаха в нейно лице само красивата млада дама, която пътува без мъжка закрила. Това я правеше лесна плячка и съдия Феърфут имаше повече от една причина да иска смъртта ѝ. Тя нарани болезнено мъжката му гордост и оттогава често виждаше в кошмарите си сивите кули на крепостта Джилмайкъл на фона на кървавочервеното небе, които само чакаха да я погълнат и никога да не я освободят.

— Тук също те преследва един ужасен мъж! — извика сърдито Ейми.

— Наистина ли е толкова ужасен? — Хепбърн не я плашеше, но това го правеше още по-опасен.

— Всички мъже са ужасни! — Ейми стисна ръката ѝ и понижи глас до настойчив шепот: — Какво ще направиш, за да го спреш?

— Не знам — отговори шепнешком Кларис. — Наистина не знам. От писмото ти бях заключила, че е стар. Много по-стар от мен. Толкова мрачно беше описанието ти.

— Той е мрачен! — Ейми хвърли бърз поглед към вратата и продължи: — Казват, че Хепбърн бил красив младеж, който обичал живота. Скарал се с баща си, старият граф му купил офицерски патент и го принудил да отиде на война. След шест години бащата умрял и лорд Хепбърн се откупил от армията, продал патента и се върнал. Хората в селото си шепнат, че се е променил.

— В какъв смисъл?

— Когато заминал, бил младеж, огнен младеж. Не се колебаел да вика противниците си на дуел, пиел по цели ноци и винаги бил засмян. А сега... сега е такъв, какъвто го видя. Хората в селото му се възхищават, но когато говорят за него, винаги се усеща страх.

Кларис беше усетила същото. Хепбърн беше привилегирована личност, но криеше в душата си мрачни тайни. Значи си приличаха.

Но тя не искаше да го опознае. Не искаше да научи тайните му.

— Внимавай — помоли Ейми, сякаш бе прочела мислите ѝ.

— Защо? — Въпросът ѝ се изплъзна твърде бързо.

— Той не живее в господарската къща при семейството си.

— Наистина ли? — Това беше ужасна новина. Кларис бе предположила, че той е много привързан към дома и позицията, която заемаше. — А къде живее?

— В някаква хижа в близост до имението. Закусва със сестрите си, изобщо, денем се държи сравнително прилично, но хората разправят, че нощем броди в околността като измъчван от зли духове. А понякога изчезва и не се мярка по цели дни. — Ейми още повече понижи глас, ужасена от историята. — Казват, че през войната си бил загубил ума.

— О, не! Сигурна съм, че не е луд.

— О, луд е! Луд и опасен. Не видя ли как те зяпаше? — пошепна Ейми.

Кларис отговори с добре изиграно безгрижие:

— Всички ме зяпат.

— Не като него. Той е... твърде уверен в себе си. — В погледа на Ейми имаше мъдрост, за която още беше много рано. Беше я придобила през дългите години по пътищата и от многото лоши преживявания. — Той те иска, а е свикнал да получава, каквото иска.

Кларис знаеше за какво намеква Ейми. Лорд Хепбърн бе целунал ръката ѝ, преди да узнае името ѝ. Но само защото устните му бяха меки и топли, не бе нужно веднага да прояви недоверие. Ейми непрекъснато ѝ натякваше да спрат с тази работа и щом чуеше за опасенията ѝ, щеше да настоява да си заминат. В последния град бяха загубили твърде много. Наложил се да заминат тайно и Кларис не можа да събере парите, които жените ѝ дължаха за кремове.

Във време като това, когато катастрофата дебнеше на всеки ъгъл, Кларис почти не си спомняше какво е да живееш в палат, където те гледат и се грижат за теб. Там момичетата знаеха за света само онова, което им разказваше баба им. В момента най-силното ѝ желание беше да се върне в палата в Бомонтен и отново да заживее като глезена принцеса.

Каква глупачка! Последните пет години я бяха научили какво струват такива желания.

— Най-добре е да знаем предварително какво ни очаква — отвърна тихо тя. — Хайде, разкажи ми всичко, каквото знаеш за лудия и опасен лорд Хепбърн.

БОМОНТЕН

Преди единадесет години

Вдовстващата кралица Клаудия почукваше замислено с бастуна си по блестящия мраморен под в тронната зала на кралския палат в Бомонтен. Внучките ѝ често я оприличаваха на стройна, стара, властна хрътка. И сега излая насреща им:

— Брадичката високо! Раменете назад!

Петнадесетгодишният кронпринц Рейнджър от Ришарт стоеше изпънат като статуя на подиума и наблюдаваше урока на принцесите.

Знаеше, че скоро ще дойде и неговият ред.

В погледа му, вопит в лицето на възрастната дама, се четеше неодобрение. Присъствието ѝ владееше прекрасната зала. Тънка като върлина, вдовстващата кралица беше зла, имаше остър език, а сините ѝ очи откриваха греховете на мъжа още преди да ги е извършил. Рейнджър знаеше това много добре, защото тя му беше кръстница и си позволяваше да го изпитва и наставлява винаги щом беше в настроение за това.

В момента старата дама маршируваше пред принцесите, наредени пред нея на подиума. Слънцето влизаше през високите прозорци и огряваше дългото, елегантно, сияещо в злато помещение. Огряваше и трите сестри, облечени в еднакви рокли — бели, с розови сатенени колани и розови панделки в косите. Наистина бяха красиви, особено за принцеси.

Бащата на Рейнджър, крал Платон, беше убеден, че те са най-красивите момичета в Европа. Собственият им баща, крал Раймунд, сияеше от гордост, когато се показваше с тях. Във всички дворове се говореше за грацията и добродетелите им. Рейнджър беше готов да повярва, че приказките за красотата им са верни. Но откакто се помнеше, той гостуваше в Бомонтен веднъж в годината и за него момичетата бяха понякога весели другари в играта, понякога досадно присъствие. Не можеше да им прости, че непрекъснато го дразнят и не проявяват респект пред възрастта и високото му положение.

— Днес ще посрещнем посланика на Франция. Това е официална визита и всички погледи ще бъдат устремени към вас, кралските принцеси на Бомонтен. — Кралица Клаудия носеше косата си стегната на кок на тила и нито едно косъмче не смееше да се изплъзне от него. Диадемата на главата ѝ беше украсена с искрящи диаманти и сапфири. Небесносинята кадифена рокля подходеше перфектно на очите ѝ.

Рейнджър беше убеден, че кралицата е най-малко на сто години, а може би и на сто и петдесет. Кожата ѝ беше сбръчкана, но без нито едно старческо петно или спукани капиляри. Някои си шепнеха, че била вещица, и Рейнджър беше готов да им повярва. Защото носът ѝ беше дълъг и остър и всички знаеха, че приготвя тайнствени питиета в кухнята на палата. Старата дама изискваше съвършенство — от себе си и от всички други около нея. И го получаваше.

Самият той бе огледал много внимателно официалния си костюм, преди да излезе от стаята си. Бе убеден, че бялата ленена риза

блести, а тъмният костюм стои съвършено на раменете. При това си бе разрешил да се възхити за малко на мускулестото си тяло. Графиня Дюбел винаги твърдеше, че ще стане великолепен мъж. Да, графинята имаше право.

Кралица Клаудия спря пред най-малката си внучка.

— Ейми, покажи ми ноктите си.

Момичето колебливо протегна ръце.

Кралицата огледа внимателно пръстите и ноктите.

— Изглеждат по-добре — промърмори тя — Поне са чисти. Но никоя принцеса не си гризе ноктите. Не забравяй, че твоите ръце и всяка част от теб представляват кралския дом на Бомонтен. Всичко, което правиш и казваш, се мери на златна везна, затова трябва да е извън всяко подозрение.

Шестгодишната Ейми приличаше на горско джудже. Косата ѝ беше черна като къдриците на Рейнджър, освен това беше искрена и честна и дори баба ѝ не беше в състояние да я научи да се сдържа.

— Но, бабо, аз много обичам да си гриза ноктите. Ако трябва да престана, предпочитам да не съм принцеса.

Умният отговор на Ейми отекна в залата и принцът с мъка потисна усмивката си, Кларис закри очите си.

— Бабо — проговори сериозно Сорша, — Ейми не искаше да каже това. Тя е само на шест години.

Сорша беше дванадесетгодишна, косата ѝ беше червена като прясно отсечени медни монети, характерът ѝ беше мек и сговорчив. Според Рейнджър вечните поучения на кралица Клаудия за кралските задължения бяха задушили волята ѝ. Това беше много жалко, защото един ден той щеше да се ожени за нея — така бяха решили бащите им. Сигурно само след година щеше ужасно да му доскучае.

Кралица Клаудия изгледа ледено голямата си внучка.

— Знам на колко години е Ейми. Подобни изказвания са крайно неподходящи, независимо от момента. — Леденият поглед се устреми към Ейми и момиченцето замърда неспокойно. — Честта, която си готова да отхвърлиш, се пада само на няколко привилегировани. Истинската принцеса трябва да е готова по всяко време да посвети живота си на своята страна и своето семейство. В сравнение с това високо задължение няма нищо по-лесно от отхвърлянето на лоши навици като гризането на ноктите.

Ейми заби пети в дебелия килим, който водеше към трона.

— Тогава сигурно не съм истинска принцеса — изръмжа тя.

Кларис едва потисна смеха си. Кралица Клаудия веднага се обърна към средната си внучка. Кларис беше на единайсет години, с дълга руса коса и прекрасно лице. Ноздрите на старата дама потрепераха от гняв.

— Не смей да подкрепяш дързостите й!

— Няма, бабо. — Ала очите на Кларис продължиха да святкат дяволито и тя смушка сестра си с лакът. Кронпринцесата се намръщи и я ощипа.

Кралица Клаудия удари с бастуна си по пода. Принцесите се изпънаха и застанаха мирно.

Откакто майката на момичетата почина преди четири години, кралица Клаудия контролираше всяка минутка от живота им. При това беше толкова строга и лишена от чувство за хумор, ще Рейнджър беше убеден, че никога не е била млада.

— Ейми, ще изпратя в покоите ти мехлем, с който ще мажеш ноктите си сутрин и вечер — заяви твърдо старата кралица. — Той ще те излекува от лошия навик и ще ти помогне да се държиш прилично.

— Да, бабо — отговори напевно момиченцето и примирено сведе глава.

Кралицата насочи вниманието си към Кларис.

— След като темата очевидно те забавлява, ще ми помогнеш да приготвя мехлема.

Лицето на момичето помрачня.

— Да, бабо.

— Всички принцеси от кралското семейство на Бомонтен са се учили да приготвят разкрасяващи кремове по тайни кралски рецепти. Сорша вече ги знае. Време е и ти, Кларис... — Старата дама се наведе напред и по лицето й се изписа ужас. — Наистина ли подушвам миризма на кон? — Отново пое дълбоко въздух и погледна унищожително внучката си.

Кларис се отдръпна рязко.

— Френският посланик подари на татко прекрасен арабски жребец. Отидох да го видя и го помилвах по шията. Само веднъж!

— Веднъж е твърде много — отсече сърдито кралицата. — Принцесата никога не милва коне за удоволствие.

Рейнджър сметна за нужно да протестира.

— Но, кръстнице, Кларис обича конете и се оправя толкова добре с тях, че даже конярите ѝ се възхищават.

Кралицата вдигна бастуна и го заби между ребрата му.

— Млади Рейнджър, още не си навършил необходимата възраст, за да напишеш нова книга на кралете.

При годишните му посещения в Бомонтен старата кралица често заповядваше на момчето да преписва откъси от книгата на кралете, за да го накаже за провиненията му. Ако и днес му заповядаше да го направи, той нямаше да намери сили да се противопостави.

Сорша обаче му кимна с благодарност. Явно оценяваше високо застъпничеството му за сестра ѝ.

Двамата не се бяха виждали почти година и Рейнджър с учудване установи, че бъдещата му годеница е много пораснала. За съжаление стъпалата и дланите ѝ все още бяха твърде големи в сравнение с тялото и тя се движеше доста тромаво. Баща му предричаше, че Сорша ще стане още по-висока. Кларис също бе пораснала, макар и не толкова, фигурата ѝ постепенно се оформяше. Ейми все още си беше весело хлапе, което при всеки удобен случай протестираше срещу ролята на принцеса, която искаха да му наложат.

Всички придворни уверяваха Рейнджър, че трябва да се смята за щастлив, задето един ден ще се ожени за една от трите принцеси. Но той беше недоволен, че други са избрали годеницата му. Той беше вече възрастен. Истински мъж. Можеше и сам да си избере съпруга, В момента беше готов да се ожени за контеса Дюбел. Единственото, което го спираше, беше възрастта ѝ. Тя беше поне двацет и петгодишна... Освен това имаше жив съпруг. Рейнджър гонеше далеч възраженията на съвестта си, когато нощем се промъкваше тайно в леглото ѝ. Той обичаше тази прекрасна, жизнена и скандално известна дама.

С глас, от който кръвта замръзна в жилите му кралица Клаудия заяви на Кларис:

— Мога само да се надявам, че с егоизма си не си провалила предстоящия прием. Щом свършим, ще ти дам от моя специален сапун, за да се измиеш до лактите. Разбра ли ме? До лактите!

— Да, бабо — отговори със слаб гласец Кларис.

— И никакви коне повече! — Сякаш предусетила повторното възражение на Рейнджър, тя се обърна към него: — А ти, кронпринц Рейнджър, какво ще правиш по време на приема?

Момчето се поклони неохотно. Знаеше какво иска да чуе от него кралицата, но нямаше да ѝ достави това удоволствие.

— Ще се прозявам — отговори небрежно той.

Отговорът го унищожи без остатък.

— Да си от кралска кръв означава да знаеш как да се прозяваш със затворена уста.

— Разбира се. — Бързият ѝ ум го изненада. Трябваше да се сети навреме. Тя имаше готови мъдрости за всякакви случаи.

Кралица Клаудия се обърна към голямата си внучка:

— Пъпка ли виждам на челото ти?

Сорша попипа малката издутина.

— Съвсем дребничка...

— Никакво масло повече. И никакви сладки неща. Два пъти дневно ще си миеш лицето с моя лосион... — Старата дама вдигна брадичката на Сорша с два пръста и я измери с критичен поглед. — Нанасяй и оцветяващия ми лосион, за да прикриеш пъпките. Принцесата трябва винаги да има перфектно лице. Никога не забравяй, че не всички ти мислят доброто.

В стената зад трона се отвори врата, появи се дребен, набит джентълмен. Носеше униформа, почти скрита от ордени и ленти. Крал Раймунд. Лицето му бе украсено от великолепен мустак и рунтави бакенбарди, сините му очи бяха досущ като майчините му. Само че при вида на дъщерите му засвяткаха радостно. Изглеждаше уморен от постоянните бунтове в кралството, но въпреки това разпери ръце.

— Елате тук, скъпи мои, и целунете татко си!

С радостни викове, без да мислят как трябва да се държи истинската принцеса, трите момичета се хвърлиха към него. Прегърнаха го всички едновременно и заговориха една през друга, прещастливи, че го виждат.

По устните на кралица Клаудия пробяга едва забележима усмивка и Рейнджър се смая. Старата дама изглеждаше почти... трогната и очевидно одобряваше тези изблици на детска обич.

Само след минута обаче тя плесна с ръце.

Момичетата се отделиха от баща си отново застанаха в една редица.

— Мамо. — Крал Раймунд се поклони пред кралица Клаудия, застана плътно пред нея и потърка буза в нейната.

Рейнджър се поклони пред домакина си.

— Крал Раймунд.

— Принц Рейнджър. — Кралят отговори на поклона с подобаваща тържественост.

Рейнджър обаче предположи, че тези формалности по-скоро го забавляват, защото доскоро и той тичаше при него и го прегръщаше. За съжаление вече беше млад мъж и не можеше да си позволи подобни детинщини. Освен това беше престолонаследник...

Крал Раймунд закричи към стария трон, изработен от тъмно дърво.

— Готово ли е всичко за приема?

— Разбира се — Кралица Клаудия хвърли поглед към малкия часовник, който висеше на гърдите ѝ на златна верижка. — След пет минути лакеите ще призват придворните.

Крал Раймунд издаде звук, който много приличаше на въздишка, седна и наложи на главата си скромна златна корона.

— Е? — Кралица Клаудия застана пред момичетата и принца и попита строго: — Как ще поздравите френския посланик?

Ейми отговори нахално:

— Ще му кажа да си върви там, откъдето е дошъл.

Рейнджър, Сорша и Кларис въздъхнаха шумно.

Кралицата посегна към верижката на шията си и вдигна лорнета към очите си, за да огледа неодобрително малката си внучка.

— Какво каза?

— Ще му кажа да си върви — повтори упорито Ейми.

— Защо ще кажеш такива думи на човека, пристигнал при нас като посланик на Франция? — Тонът на кралицата беше повече от сплашващ.

Ала Ейми не се уплаши и отговори с обезоръжаваща логика:

— Ти каза, че той не е истински посланик. Че представлява правителство от парвенюта, което ние не признаваме. Каза още, че не ги искаме, докато не възстановят законния си крал на трона!

Сорша и Кларис се спогледаха стъписано и избухнаха в смях.

Крал Раймунд също се засмя.

— Малката те би със собствените ти думи, мамо.

Ейми нямаше представа защо всички се забавляват, но се усмихна дръзко и показа новата дупка в устата си.

Сорша побърза да ѝ се притече на помощ.

— Ейми е права, бабо. Нали ти винаги казваш: „Кажете ми с кого общувате и ще ви кажа какви сте.“

— Сорша е права — добави тихо Кларис — Наистина ли ние, кралските принцеси от Бомонтен, трябва да се усмихваме на едно френски парвеню?

В моменти като този Рейнджър разбираше защо обича принцесите. Въпреки безкрайните си поучения и претенции кралица Клаудия не беше в състояние да укроти искрящия дух на трите сестри.

Кралица Клаудия изгледа подред всички присъстващи — Сорша, Кларис, Ейми, Рейнджър и дори крал Раймунд — и отговори с тон, в който звънеше окончателност:

— Надявам се един ден всяка от вас да има дете, което досущ да прилича на нея.

5

Защо да си създаваме грижи? От грижите човек се сбръчква.

Старците от Фрея
Крегс

— Как се е добрала до теб, а, момчето ми? — Робърт говореше тихичко на Блейз и го наблюдаваше внимателно. Двегодишният арабски жребец имаше отлична кръв и беше твърде силен и див за една дама. Въпреки това Кларис се справяше с него с учудваща лекота. — И къде господарката ти се е научила да укротява силни жребци като теб? — Робърт хвърли бърз поглед към вратата на шивачницата. — Знам какво ще ми отговори тя. Ще каже, че се е учила да язди от опитен коняр. Нали е принцеса...

Блейз изпухтя и отметна глава назад.

— И аз казвам същото. Чувал ли си някога една принцеса да обикаля сама дивата Британия? Не, нали? Вестниците пълни ли са със съобщения за изчезнала принцеса? Не, нали? — Робърт развеждаше жребеца по площада и му говореше тихо и успокояващо. Знаеше как да укротява коне като него. — Велики боже, да знаеш какви лъжи съм слушал... войниците ми се хвалеха с какви ли не геройства и историята всеки път звучеше различно.

Блейз имаше прекрасен ход и беше добродушен, макар и с огнена кръв. Но където и да отиде, хората държаха под око танцуващите му копита и бързаха да се отдръпнат. Жребецът гледеше мъжете с подозрение, сякаш очакваше удар. Робърт не можеше да си обясни какво го е направило толкова недоверчив, но усещаше, че може да му се довери.

— Моите войници бяха криминални престъпници, получили право да избират между армията и бесилката. Какво извинение има твоята господарка за лъжите, които ни наговори? Сигурно в сравнение

с него всички други неистини изглеждат дребни, а? — Робърт помилва меките ноздри на жребеца. — Във всеки случай — призна той — това я прави идеална за плановете ми.

Блейз го огледа с кафявите си очи, сякаш преценяваше характера му. Може би изпитваше известна неловкост, но Робърт си каза, че в живота си е правил и по-лоши неща, отколкото да шантажира една мнима принцеса, и то без такива сериозни основания.

— Милорд! — повика го Томас Мактавиш, когато се приближиха до кръчмата. — Докарайте животното тук, за да можем да го огледаме.

Робърт изкриви лице. Наистина ли се интересуваха от жребеца? Да, сигурно им харесваше. Но вероятно искаха да поговорят още за жената, когато отиде при тях, старците се ухилиха и се размърдаха на столовете си като ято стари сводници.

— Възхитителен жребец — отбеляза Джилбърт Уилсън.

— И още по-възхитителна жена — мина директно на въпроса Хамиш Макуин. — Много се гордеем с вас, милорд, че я завладяхте толкова бързо.

— Не съм я завладял. — Не и по начина, за който си мислеха. — Само ще я заведа там, където мога да я държа под око. — И да я използвам, добави наум той.

— Какво? — Хенри Макълех сложи ръка зад ухото си и се обърна към Томас.

— Каза, че ще я заведе някъде, където може да я разглежда! — изрева Томас.

— А, да я разглежда, разбрах. — Хенри смушка съседа си с лакът. — Бих казал, че трябва да я разгледа много добре. Хванали сте си истинска красавица, милорд.

— Нямам интерес... — Робърт се поколеба.

— Да изчеткате къдриците й? — предложи с готовност Бенет Мактавиш.

Крякащият смях на старците подплаши коня и Робърт отново започна да го развежда по площада. Защо бе отишъл при петимата възрастни мъже? Може би защото — за разлика от другите жители на селото — те не се преструваха. Възрастта, бедността и самотата бяха смъкнали маските от лицата им. Казваха, каквото мислеха, и мислеха, каквото казваха. След толкова години, изпълнени с лъжи, това беше много освежаващо.

Когато отново се приближи, от кръчмата излезе Хюина Грей, бършейки ръце в престилката.

— Не им обръщайте внимание, милорд. Седят тук по цял ден и клюкарстват като перачки. Заемат най-добрите места, а често не си поръчват дори по една бира.

Робърт знаеше, че старците живееха при роднини, които нямаха време да се занимават с тях. Освен това нямаха достатъчно пари, за да си купят бира и да намокрят пресъхналите си гърла. Обвинителните думи на Хюина ги накараха да се изчервят. Затропаха с крака и се заиграха с бастуните си. Стари селяни, стари моряци, стари търговци... Всички щяха да се радват, когато старците най-после си отидеха, всички освен Робърт. Той обичаше да седи с тях и да слуша как си говорят за минали времена и събития. Никога не му се налагаше да говори за себе си и да се преструва на весел. Пред тях не беше нужно да крие дълбокия мрак в душата си.

— От днес нататък ще носите на всеки по канче бира, Хюина, и ще го пишете на моята сметка.

Кръчмарката отпусна ръце.

— Но, милорд...

Той я погледна развеселено.

— Мога да си го позволя.

— Естествено, че можете, милорд. Не исках да кажа... — Като видя лицето му, тя пребледня и заекна: — Аз... отивам да донеса бирата, милорд.

Когато Хюина изчезна в кръчмата, Хенри каза:

— Много сме ви благодарни, милорд. Но не беше нужно...

Бенет побърза да се намеси, преди гордият Хенри да отхвърли предложението на господаря.

— Наистина сме ви много благодарни.

Когато съкрушената Хюина донесе пет канчета бира, той протегна ръка, взе едното и доволно облиза пяната.

— Всеки ден ще прием за ваше здраве.

— Не очаквам повече. — Робърт продължаваше да милва копчинените ноздри на Блейз.

Мъжете вдигнаха канчетата, а после жадно пиха от силната тъмна течност. Хемиш въздъхна доволно.

— Като майчино мляко.

Джилбърт хвърли зъл поглед към Хюина.

— От доста изсъхнала цица.

При тези думи кръчмарката моментално възвърна острия си език.

— Щом изворът не ви харесва, няма нужда да пиете.

Джилбърт понечи да отговори нещо хапливо, но видя как Робърт едва забележимо поклати глава и продължи да си пие бирата.

Очевидно освежен от питието, Томас остави канчето си на масата.

— Вижте, милорд, в крайна сметка всички сме мъже. Не ни убеждавайте, че не се интересувате от красивата принцеса.

Робърт не позволи да го притиснат до стената.

— Тя е твърде млада за мен. Освен това не се занимавам с принцеси.

— На колко ли е години? — попита замислено Бенет.

— На седемнайсет или осемнайсет — предположи Робърт. На възрастта на сестра му Прюдънс. Твърде млада, за да е лъжкиня.

— Според мен е поне на двайсет и две — намеси се Хюина. — Искате ли и вие бира, милорд?

— Благодаря. — Не искаше бира, но знаеше, че ако откаже, тя ще се притесни. Със сигурност ще си каже, че го е разгневила с поведението си, макар че в действителност изобщо не го беше грижа. Не се интересуваше нито от възрастта на Кларис, нито от неудобството на Хюина. Може би кръчмарката ревнуваше от младата принцеса? Затова ли твърдеше, че е по-възрастна? Или виждаше нещо, което му убягваше? Ако беше вярно и Кларис наистина беше на двайсет и две, тогава...

Той беше на тридесет и една и след безброй битки, воня, смърт и глад се чувстваше прастар. Не би покварил младо момиче, но ако Кларис беше по-възрастна и имаше известен опит... Тогава щеше да промени начина си на действие. Мъжът можеше да убеди жената да направи някои неща и без да прибегва до шантаж...

Кискането на мъжете внезапно престана и отслабналите стари очи се устремиха към едно място. Очевидно принцесата бе излязла от шивачницата.

— Идва право към нас — пошепна дрезгаво Томас.

— Направо ще се подпаля — изохка Бенет.

— А моят комин вече изпуска пламъци! — Грачещият глас на Хенри отекна чак до английската граница.

Докато другите старци му шъткаха, Робърт се обърна към шивачницата. Да, принцесата идваше към тях. Приличаше на ангел и беше дръзка като демон, но въпреки това, като я видя, слабините му се стегнаха. Не защото дълго време не беше имал жена. Не, тя, само тя бе предизвикала това чувство. Усмивката ѝ, походката, косата, тялото... Какво тяло!

Русата коса беше стегната в мрежичка на тила, но няколко кичурчета падаха около лицето и на гърба. Слънчевата светлина се улавяше в тях и тази гледка беше в състояние да накара кръвта на всеки мъж да закипи. Тъмнорусите вежди се извиваха елегантно над кехлибарените очи, в които светеше хумор. При това излъчваха чувственост, за която всеки мъж би повярвал, че е насочена към него.

Хюина промърмори нещо не особено прилично, размаха ръце и се скри в кръчмата. След миг отново провря глава през вратата.

— Няма по-голям глупак от стария глупак! — изсъска гневно. Когато изчезна окончателно, старците заклатиха глави.

— Спешно ѝ трябва малко мед — отсече Джилбърт.

— По-добре заедно с пчеларя — подкрепи го Хамиш.

— Трябва ѝ съпруг! — обобщи Томас.

В следващия миг и петимата загубиха интерес към Хюина защото принцесата застана пред тях и се усмихна приятелски. Старците се изправиха с мъка.

— Лорд Хепбърн — изрече тържествено Кларис, — ще бъдете ли така добър да ме представите на тези чудесни джентълмени?

Сбръчканите лица на мъжете почервеняха. Когато Робърт го представи, Джилбърт направи толкова елегантен и дълбок поклон, че едва не загуби равновесие.

Кларис побърза да го подкрепи, но без да даде да се забележи, че е усетила несигурността му.

— Желая ви добър ден, джентълмени — каза ведро тя. — Как върви играта на домино?

— Много добре. — Томас изпъчи мършавите си гърди. — Аз спечелих.

— Ако измамата може да се нарече печалба — изръмжа Бенет. Принцесата подаде ръка на Томас.

— Много отдавна не съм играла на домино. Може би някой ден ще дойда да изиграем няколко игри... ако лорд Хепбърн ме освободи от другите ми задължения.

— Би било прекрасно, Ваше височество. — Томас несъзнателно помилва нежната ѝ ръка с изкривените си от артрит пръсти.

— Аз, например, не съм подъл измамник, Ваше височество — намеси се Хенри.

Кларис отметна глава назад и се засмя. Весел, искрен смях, от който очите на старците светнаха.

— Милорд — обърна се Бенет умолително към Робърт, — ще ѝ позволите да дойде някой път, нали?

В никакъв случай. Не можеше да я остави да се скита сама по пътищата. Смяташе да я подкупи, да я прелъсти, да я шантажира, ако не можеше другоаче, но нямаше да и позволи да откаже предвидената за нея роля в малкия му план. Не можеше да загуби още една жена. Не и когато до бала оставаха броени дни.

— С удоволствие, джентълмени. Дори лично ще я придружа дотук.

И Кларис го изгледа презрително.

— Пътищата между Макензи Майнър и Фрея Крегс понякога са много... самотни — обясни любезно той.

Кларис бавно освободи ръката си от ръцете на Томас и застана пред лорда. Вдигна глава към него и изрече с ясен, обвиняващ глас:

— Може би е по-добре да наредите да охраняват пътя, милорд, за да сте сигурен, че няма да се случи нищо лошо на пътниците... или на някого от семейството ви.

Тази жена изобщо не се страхуваше от него. Тя не се страхуваше от нищо. Кръвта на Робърт се стопли като бренди над пламък и той усети горещината на опиянението. До днес беше вярвал, че следващите дни ще са същински ад. Може би наистина го очакваше ад, но поне щеше да има свой личен ангел, който да го придружи в чистилището.

Кларис посегна към юздите на Блейз. Робърт не оттегли ръката си и пръстите ѝ докоснаха неговите.

— Умен съвет. Вероятно ще го последвам.

Той втренчи поглед в очите ѝ и не се отдръпна. Кларис преглътна, но не извърна поглед.

Добре. Много добре.

Блейз духна в ухото ѝ, сякаш ѝ пошепна някаква тайна, и тя го отведе няколко крачки настрана. Остави след себе си невероятен аромат на свежи цветя и подправки. Парфюмът ѝ беше прекрасен.

— О, Ваше височество, не е чак толкова лошо. — Хенри се опря тежко на бастуна си. Някога беше изпълнявал длъжността кмет на Фрея Крегс и се чувстваше задължен да защитава родното си място. — Имаше двама скитници, които нападаха мирните пътници и селяните. Големи побойници, и двамата, служеха си умело с тоягите. Докато лордът отсъстваше, се показваха открито. Ала когато постави патрули, негодниците избягаха. Сега сигурно се подвизават някъде по пътя за Единбург.

Кларис се усмихна тържествуващо на Робърт.

— Значи мога да сляза във Фрея Крегс без никакви притеснения.

— Боя се, че като видят върволицата от великолепни карети по пътя за Макензи Метър, много крадци ще се почувстват привлечени от богатата плячка и ще се върнат. — Робърт наистина се опасяваше от подобно развитие на нещата. В същото време се надяваше крадците да се върнат, най-добре през някоя от нощите, когато не можеше да заспи. Тогава щеше да се изправи лице в лице с тях и да им даде да разберат, че е крайно време да си потърсят друга професия. Или поне други ловни полета. О, да, той умееше да бъде много убедителен. — Разберете, Ваше височество, длъжен съм да ви придружа, ако решите да се разходите до Фрея Крегс.

— Виж го ти младия елен — изръмжа Джилбърт. — Да знаете, Ваше височество, страх го е, че може да ви откраднем!

Усмивката замръзна на устните ѝ.

— Но аз не му принадлежа.

Робърт едва не се изсмя. Я да видим как Джилбърт ще се измъкне от тази ситуация!

— О, разбира се, че не, Ваше височество, не исках да кажа това... Имах предвид... — Старецът погледна безпомощно другарите си и Хамиш му се притече на помощ.

— Сигурен съм, че знаете много интересни истории, Ваше височество.

Кларис изгледа мрачно Робърт, сякаш за всичко бе виновен само той. Лордът ѝ отговори с невинно вдигане на веждите.

— Например — продължи бързо Хамиш, — как сте намерили този прекрасен кон.

— Наистина е прекрасен. Наполовина арабски, наполовина бомонтенец. Едно от най-хубавите животни, които някога съм яздила. — Тя помилва Блейз, сякаш беше куче, а не огромен жребец, който като нищо можеше да я стъпче с копитата си. — Подарък от баща ми, краля.

Робърт отбеляза, че лъжата излезе съвсем гладко от устата ѝ. Очевидно имаше опит. Това го зарадва. Също като слабия, неподдаващ се на дефиниране акцент и леко дрезгавия глас, неустоим за мъжете. Тя беше лъжкиня, опитна лъжкиня и той щеше да я използва, за да изпълни мисията си.

Хенри се олюля. Дългото стоене прав го изморяваше. Кларис го забеляза и се обърна към Робърт.

— Готова съм, милорд. — Говореше му сериозно, съвсем различно от непринудената любезност, с която бърбеше със старците. Кимна на своите нови приятели и обясни: — Пътувала съм дълго и имам нужда от почивка. Затова ви моля да ме извините, джентълмени...

— Естествено, естествено. — Хенри се ухили и другите старци го последваха. — Време е двамата млади да се приберат в Макензи Мейнър. Прекрасно място, Ваше височество. Убеден съм, че лорд Робърт ще ви приеме, както подобава.

Старците кимнаха окуражително на господаря си. Държат се, сякаш принцеса Кларис е последният ми шанс за спасение, помисли си раздразнено той.

В действителност тя беше последният му шанс да си отмъсти на смъртния враг, който му бе отнел честта и бе предал приятелството им. Последният шанс за сладко и славно отмъщение.

6

Гладният вълк и малкото агънце може да си легнат заедно, но агънцето трябва постоянно да държи едното си око отворено.

Старците от Фрея
Крегс

Милисънт яздеше редом с принцеса Кларис и брат си по стръмния, изпъстрен с много завой път към Макензи Мейнър и с тихо задоволство следеше как Робърт и принцесата си разменят остри думички и умни отговори.

— Лорд Хепбърн. — Принцеса Кларис направляваше без усилия огромния си кон и не му позволяваше да се разиграе. Красива, темпераментна жена, а облеклото ѝ е толкова елегантно, каквото аз никога няма да постигна, каза си без завист Милисънт. — Както чух, наскоро сте се завърнали от Иберийския полуостров. Ще ми разкажете ли къде ви отведоха пътуванията ви?

В гората беше тихо и топло. Вятърът, който духаше в лицата им, миришеше на пролет, копитата на конете вдигаха облачета прах. Кобилата на Милисънт беше специално подбрана за дама. Кротка и покорна, съвсем различна от Блейз, жребца на Кларис, както и от огромния златнокафяв скопен кон на Робърт, който носеше името Хелиос. Естествено, Милисънт не беше опитна ездачка. Или поне не умееше да язди като принцеса Кларис.

Робърт обаче седеше на гърба на Хелиос, сякаш се бе родил там.

— Полкът ми беше разположен в Северна Португалия.

Принцесата погледна смаяно Милисънт. Не бе очаквала толкова кратък отговор.

— И? Там ли прекарахте цялата война?

Милисънт се наведе напред, за да чуе отговора. Когато Робърт се върна от войната, тя едва го позна. Очарователният, жизнен младеж се

бе превърнал в мъж с мрачни, безжизнени очи, който гледаше на света със скупаещо превъзходство и не допускаше никого до себе си. Тя се опитваше да говори с него за годините в армията, но той веднага сменяше темата — учтиво, но твърдо, и започваше да я разпитва какво се е случило във Фрея Крегс. При това се усещаше, че изобщо не се интересува от родното си място.

— Обиколих цялата страна — отговори кратко той. Поредният незадоволителен отговор. Милисът въздъхна разочаровано.

Принцесата обаче не се обезкуражи. Даже се усмихна едва забележимо. Усмивка на красива жена, съзнаваща, че никой не може да ѝ устои.

Милисът беше наясно, че нейната усмивка няма такъв ефект. Най-доброто свидетелство бяха злополучният ѝ дебют и многото балове през следващите години, на които правеше компания на бърбиви възрастни дами. Друго доказателство бяха дългите години неудовлетворен копнеж по Кори Макгаун, граф Тардю, който надали беше запомнил името ѝ.

Когато гледаше принцеса Кларис, Робърт се променяше. Милисът беше девица, но знаеше какво означава, когато някой е запленил от някого, и сега наблюдаваше с интерес как ледената маска на брат ѝ се разтапяше почти против волята му.

Възхищението ѝ от принцесата нарастваше. Тази жена не позволяваше да пренебрегват въпросите ѝ.

— О, милорд, сигурна съм, че приключенията ви на полуострова са били героични, а пътуванията — поучителни и вълнуващи.

Да не би да бе решила да го ласкае?

— Може би тази вечер ще ни забавлявате с весели истории — продължи упорито Кларис. — Какво сте правили, кого сте видели... кои места сте посетили.

Робърт отговори с острога, която трябваше да сложи край на любопитните въпроси:

— Да не би да питате, защото кралството ви се намира в тази част на континента? Да не сте принцеса на Португалия? Или на Андалусия? Баминия, Серефиния или...?

Принцеса Кларис се засмя и вдигна ръка, за да го спре.

— Познавам повечето кралски семейства в Европа и съм роднина с тях. Признавам, че наистина бях любопитна да чуя какво ще

ми разкажете за тях.

— Явно не желаете да ни кажете нищо за собствения си произход. — Думите на Робърт прозвучаха любезно, но Милисът чу много ясно твърдия подтон.

Може би принцеса Кларис също го чу, но по лицето ѝ не пролича нищо.

— Революциите не само затрудняват живота на принцесите, но понякога го правят и много опасен.

— Защо тогава възвестихте кралския си произход на селския площад? — попита веднага Робърт. Принцесата се усмихна, но и братът, и сестрата забелязаха как стисна зъби.

— Защото продавам кремове, а жените отказват да ги изпробват, ако нямат убедителна причина. Като им кажа, че ще употребяват същите емулсии като някогашните кралици, това е изкушение, на което не могат да устоят. Затова използвам възможността да обявя титлата си, но напускам мястото бързо, за да изпреваря евентуални похитители. Или коварни убийци.

— Много удобно — отбеляза Робърт.

— Много необходимо — контрира принцесата.

И тя не даваше отговори на интимни въпроси. Словесният сблъсък между брат ѝ и принцесата възхищаваше Милисът. Самата тя никога не смееше да възрази на Робърт, все едно по какъв случай. Очакваше с радост завръщането му, но след като живя няколко месеца с този учтив чужденец, чиято усмивка никога не стопляше очите, загуби надежда един ден да си върне любимия брат.

До днес.

Принцеса Кларис бе примамила Робърт да излезе от самоналоженото си изгнаничество и да се появи отново в света на хората. Затова Милисът искаше принцесата да остане с тях, да е винаги наблизо, за да не може той да я пренебрегва. Явно само тя умееше да извика на винаги сериозното му лице този специален израз на болка и смайване.

Точно така изглеждаше в момента, докато яздеше и я гледаше.

С движение, което го изключи от разговора, принцесата се обърна към Милисът:

— Разкажете ми за бала, който давате.

Милисът не си направи труда да потисне гордостта, която я обзе.

— Моят брат дава бал за полковник Оскар Оугли.

— Героя от войната? — Принцесата явно бе впечатлена, и не без основание. За геройствата на полковник Оскар Оугли пишеха всички вестници. Името му беше в устата на хората. Грамадната фигура, впечатляващата външност и изискаността му го бяха направили още по-популярен. Говореше се, че уелският принц търсел съвета му, а кралското семейство възнамерявало да го удостои с титла, подобаваща на заслугите му. Полковник Оугли даже бе написал книга, която Милисът купи и заповяда да подвържат в най-фина кожа. Сега стоеше на почетно място в салона ѝ.

— Полковник Оугли ще дойде тук?

— Той беше моят командващ офицер на Иберийския полуостров — обясни кратко Робърт. — Да отпразнувам завръщането му — това е най-малкото, което мога да направя след... геройските му дела.

Принцесата кимна възхитено.

— Истински късмет е, че сте го убедили да дойде!

Робърт сведе глава към земята и се усмихна едва забележимо.

Милисът знаеше какво мисли брат ѝ. Според него полковник Оугли трябваше да се смята за почетен, че Хепбърнови са го поканили да им гостува. Може би трябваше внимателно да обясни това на принцесата.

— Естествено, ние сме много радостни, че полковникът прие да ни посети. Това е единственият бал в Шотландия, за който е дал съгласието си.

Още преди Милисът да е завършила изречението, Кларис разбра какво намекваше.

— Разбирам. Каква чест за полковник Оугли, че Хепбърнови са решили да отпразнуват завръщането му.

С тези думи принцеса Кларис отново доказа колко е изискана и учтива. Милисът не знаеше защо Робърт бе настоял принцесата да се настани в Макензи Мейнър, но се бе осмелила да присъедини и своята покана към неговата — естествено, не с такъв решителен, едва ли не заповеднически тон. Беше приятно изненадана от държанието ѝ. Красивите жени обикновено я плашеха. Но въпреки красотата си принцесата беше общителна и се държеше съвсем естествено. Как се

засмя, когато Милисът се пошегува с малката си сестра Прюдънс... Накратко, Милисът можеше да си представи, че двете ще станат приятелки.

Вярно, Кларис беше принцеса. Може би Милисът не биваше да очаква двете да имат нещо общо...

— Скъпа лейди Милисът — продължи Кларис, — ужас ме обзема, като си помисля колко много работа сте имали с този бал! Моля ви, кажете ми какво мога да направя за вас. С удоволствие ще ви помогна, все едно за какво се отнася.

Още преди Милисът да е успяла да ѝ благодари, се намеси Робърт.

— Като вземете участие.

Принцесата се обърна рязко.

— Невъзможно! — изсъска тя и думата отекна като пистолетен изстрел.

Милисът местеше глава между брат си и принцесата, сякаш следеше игра на тенис. Внезапното възражение я изненада.

— Настоявам — заяви Робърт.

— Аз не участвам в балове — отговори вече по-спокойно принцесата.

— Вие сте принцеса — настоя той.

— Нейно високоблагородие принцесата пътуваща търговка. — Принцеса Кларис се усмихна, но не любезно както преди. — Боя се, че повечето от гостите ви ще приемат съветите ми, но няма да разговарят с мен на бала. Но още отсега ви обещавам, ми лорд, че това няма да ме обиди.

Робърт не се предаде.

— Аз обаче ще се обидя, ако не участвате.

Принцесата загуби самообладание.

— Нито имам подходящи дрехи за бал, нито имам намерение...

— Милисът с радост ще ви послужи — прекъсна я твърдо Робърт.

— Не, няма — изфуча ядосано принцесата.

— Напротив, знам, че ще бъде възхитена — настоя Робърт. — Прав съм, нали, Милисът?

Когато две двойки очи я пронизаха с гневни погледи, Милисът се стресна.

— Разбира се... Много лесно ще преправим някоя от роклите на Прюдънс за нейно височество. Уверявам ви, че роклята няма да е носена, принцесо! Никога не бих си позволила да ви предложи носена рокля. Прюдънс има толкова много тоалети, че дори няма да забележи, ако някоя изчезне.

Принцесата ѝ протегна ръка.

— Много сте мила. Благодаря ви от цялото си сърце. Моля, не ме разбирайте погрешно, но... — Тя погледна втренчено Робърт. — Не приемам подаяния.

Отново прехвърчаха искри.

— Това няма нищо общо с подаяние — изръмжа той. — Смятам, че имам право да ви обезщетя за положените усилия.

На което принцесата отговори с величествена безцеремонност:

— Предпочитам да ме обезщетите със златни гвинеи.

— Ще платя, каквото искате. — Робърт се усмихна като хищник. — Повярвайте, ще ви накарам да се изпотите за всяко пени.

Добре в ушите на Милисънт думите му прозвучаха крайно неприлично.

— Робърт! — извика укорително тя.

Леката червенина по бузите на принцесата се задълбочи и тя спря коня си пред голямата порта на Макензи Мейнър.

— Хайде да си изясним нещо, милорд. Аз се грижа хората да изглеждат добре. Разбирам нещо от това, но то е единствената ми мисия. Независимо от обстоятелствата ѝ от възможните изисквания няма да сторя нищо, което би застрашило доброто ми име и самоуважението ми.

Робърт обърна коня си и застана така, че да ѝ пререже пътя за бягство към долината.

— Думите ми бяха прибързани и неучтивни. Уверявам ви, принцесо, че нямам никакви лоши намерения спрямо височайшата ви личност.

Милисънт въздъхна облекчено.

— И няма да извърша нищо, което би застрашило доброто ви име. — Гласът му звучеше абсолютно искрено, лицето му беше открито и честно.

— Пътуващите търговци нямат име... — Кларис се местеше неспокойно на седлото. — Затова внимавам толкова за моето.

Блейз очевидно не хареса решението на господарката си да спре и когато Робърт освободи пътя, мина покрай коня му и излезе на открито.

Това беше номер — Милисънт го осъзна в момента, когато принцесата се изплъзна от капана на брат й. Кларис беше равностоен противник. Робърт беше принуден да излезе от мавзолея, в който сам се бе зазидал, за да се справи с неочакваната съпротива.

Лорд Хепбърн реагира светкавично. Едно кратко притискане с бедрата — и огромният скопен кон се намести между принцесата и селото.

— Знам, че не сте омъжена, принцесо Кларис, затова извинявам недоверието ви. Но дори да не ми вярвате, помислете за следното: с двете ми сестри в къщата и с десетките роднини от женски пол, които ще ни нападнат, надали ще имам време и ще намеря подходящо място да прелъстя някоя от гостенките, все едно колко е красива. И в никакъв случай не бих се опитал с гостенка, която толкова държи на доброто си име.

— Време? И място? — Кларис помилва шията на Блейз, за да го успокои. — Ако се съди по онова, което разправят в селото, вие живеете сам в някаква хижа.

Робърт не сметна за нужно да обясни на принцесата това свое решение, както не го беше обяснил и пред Милисънт и Прюдънс.

— Откакто се върнах от войната, предпочитам уединението.

Велики боже! Ако наистина искаше да убеди принцесата, режещият тон и надменното изражение бяха възможно най-лошите средства.

Незнайно по каква причина обаче Кларис изглежда се успокои.

— Съгласна съм. Приемам, че намеренията ви са почтени. Но няма да взема участие във вашия бал.

— Милисънт — помоли Робърт, без да сваля поглед от Кларис, — ще ти бъда много благодарен, ако избързаш напред и наредиш да подготвят покоите на принцесата. Най-добре е да я настаним в кралската спалня. Тя е близо до твоята спалня и до тази на Прюдънс, освен това настаняването й в представителния апартамент ще даде на гостите да разберат колко високо ценим нашата кралска гостенка.

Брат й искаше да се отърве от нея. Милисънт го разбра, но се уплаши, че той може да прогони принцеса Кларис. А тя искаше

принцесата да остане. Искаше да получи шанс да се сприятели с нея. И преди всичко да установи дали тя ще продължи да смущава Робърт и ще успее ли да го върне към живота.

Затова остана в нерешителност на мястото си, докато Робърт я погледна настойчиво.

— Милисънт, моля те.

Затвореният войник със студени очи отново прогони мъжа, показал първи признаци на човечност. Милисънт потрепери. Заболя я, като го видя пак да се затваря в себе си. Още повече я заболя, че не можеше да стори нищо, за да проникне до сърцето му. И се почувства ужасно обидена, че той ѝ се скара пред очите на принцесата, сякаш не означаваше нищо за него.

Сякаш не беше любима сестра, а икономка на къщата му. Каквато беше за баща им. И каквато щеше да остане до края на живота си. Баща ѝ много отдавна ѝ го бе предсказал. Никой няма да мисли за чувствата ти — това бяха точните му думи. Оказа се прав.

— Разбира се, братко — отговори бързо тя, преди да избухне в сълзи. — Веднага. — Обърна се и препусна към портата. Къщата беше нейното убежище.

*Принцесата винаги говори със сладки думи,
защото понякога се налага сама да ги преглъща.*

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Кларис проследи с поглед отдалечаващата се Милисънт и си пожела младата дама да бе показала малко повече смелост. Да се опълчи на брат си и да остане тук, за да я пази.

Не, че наистина имаше нужда от пазачка. Беше се озовавала и в по-неприятни ситуации от тази. Какво можеше да й стори лорд Хепбърн, докато се намираха на пътя? Досега винаги се беше измъквала. Въпреки това щеше да й е по-лесно, ако Милисънт бе останала.

— Защо наранихте чувствата й?

— Какво казахте? — Хепбърн проследи сестра си с поглед. — Не ставайте смешна. Милисънт е твърде разумна, за да...

— За да има чувства? — изстреля насреща му тя. — Или се чувства толкова безполезна, че не смее да ги покаже?

Типично мъжко разсъждение. Робърт я зяпна, сякаш му говореше на чужд език.

— Сигурен съм, че Милисънт знае колко е ценна за Макензи Мейнър.

— Това е и моето убеждение.

Погледът му й каза, че е разбрал иронията й и е успяла да го обърка. Без съмнение щеше да отхвърли забележката й като женски дрънканици и сестра му щеше да продължи да вехне под потисничеството му.

Непременно ще предприема нещо срещу това, обеща си Кларис. Милисънт имаше нужда от помощ. А пък тя трябваше да стои далеч от лорд Хепбърн.

Защото той я нервираше, но и я караше да се чувства неловко — нещо, което досега не ѝ беше причинявал никой мъж. Освен това предполагаше, че начинът му да налага волята си ще ѝ причини още повече неприятности и ще задълбочи чувствата ѝ.

Зачака да чуе поредния хаплив отговор, но той само обърна коня си и я подкани:

— Да вървим!

Огромният светлокафяв жребец препусна по широката, засенчена от прастари дървета алея, която водеше към имението.

Кларис зяпна смаяно подире му, после огледа пустия път. Сега беше моментът да избяга. Хепбърн беше лорд. Нямаше да се втурне да я гони. Но даже и да бе надценила почтеността му, можеше да разчита на Блейз. Конят ѝ със сигурност беше по-бърз от дългокракия, но малко тромав Хелиос.

Кой знае...

Не. Ейми я чакаше във Фрея Крегс. Спешно им трябваша пари, а в Макензи Мейнър я очакваше солидна сумичка. Хепбърн не беше негодник. Нищо от онова, което ѝ бе казала Ейми, не говореше в негова вреда, напротив. Даже ако ѝ създадеше проблеми, щеше да изпълни обещанието си и да я възнагради богато. А другото... тя беше свикнала да се пази.

Кларис обърна Блейз в посока към къщата, но само след една крачка спря.

Фактът, че се подчини и тръгна след него, я накара да се почувства като пеперуда, доброволно влязла в лепкавата паяжина.

Ако отиде в къщата му, трябва да е двойно по-предпазлива от обикновено. Ще помага на Милисънт, ще продава кремове си на гостенките и ще настоява да ѝ плащат веднага. Ако Хепбърн премине границата, ще му заяви, че има работа в шивачницата, ще слезе във Фрея Крегс, ще вземе Ейми и ще избягат. Точно така. Това беше добър план.

Сериозна и замислена, тя последва Хепбърн по виещата се алея.

Когато мина през портата, по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Сякаш бе преминала праг, от който нямаше връщане назад. Вече никога нямаше да е същата.

За малко да се върне. Ала като си помисли как ще живеят през следващите месеци в Шотландия, ако нямат достатъчно пари за храна

и ежедневни нужди, както и мисълта за английския съдия, който гореше от желание да я обеси, я тласна напред. Споменът за Бомонтен беше като сребърна ивица на хоризонта. Като пътеводна звезда.

Кларис се отърси от унието си и се огледа. Гората от двете страни на алеята беше като с мъка удържана джунгла. Огромни дъбове се люлееха под напора на пролетния вятър, азалиеви храсти, отрупани с червени и девствено бели цветове, разпространяваха замайващ аромат, но онова, което ѝ вдъхна кураж и веднага повдигна настроението ѝ, беше миризмата на борове.

Беше преодолявала и по-големи трудности. Ако всичко мине добре и Хепбърн сдържи обещанието си да я възнагради по кралски, двете с Ейми най-сетне ще си платят пътя до Бомонтен, ще влязат в страната си и ще потърсят старата кралица. Ще ѝ помогнат да се справи с последните бунтовници — може би баба им е вече много възрастна и няма сили да се сражава с тях, затова не им е изпратила вест да се върнат. Или пък се опитва да ги пази от беда. Сигурно не може да си представи, че крехките момичета, които е изпратила, са станали възрастни и не мислят само за бродерия и танци, а умеят да оцеляват. Изпитът при Хепбърн беше последното предизвикателство, което Кларис трябваше да издържи. Беше убедена в това.

Когато настигна лорда на билото на възвишението, тя бе възвърнала куража и разума си. Той посочи напред с кожената си ръкавица.

— Това е Макензи Мейнър.

Преди, като видя масивната четириетажна къща от пътя, тя се почувства отблъсната. Сега, издигаща се зад просторната зелена морава и между старите дървета, сивият дом изглеждаше съвсем различен. Сградата беше мрачна и величествена и не приличаше на дом. Сякаш беше издигната главно за да плаши и унижава хората, осмелили се да посетят могъщите Хепбърнови. Дори бръшлян не украсяваше студената фасада, в основите на къщата не се виждаха цветни лехи. Никаква пристройка за посетителите. Макензи Мейнър излъчваше богатство и престиж, но нищо уютно, камо ли пък творческо. Кларис отново изпита чувството, че влиза в капан, и хвърли скрит поглед към мъжа до себе си.

Фигурата му беше също така впечатляваща като въздействието на къщата му. Слънчевите лъчи падаха върху лицето му, но светлите

точичи не бяха в състояние да смекчат острите линии на изпъкналите кости под кожата. Косата му се вееше назад и лицето бе напълно открито, което подчертаваше строгостта на чертите му. На слепоочието се червенееше голям белег. Раната сигурно е била много болезнена, каза си неволно Кларис.

Въпреки това той не позволяваше да му изкажат съчувствие и цялото му поведение не показваше нито топлота, нито гордост от Макензи Мейнър. Вместо това оглеждаше господарския дом с хладното любопитство на мъж, който притежава, но не обича.

Същият преценяващ поглед се отправи към Кларис.

По-добре веднага да избяга. Да препусне надолу по пътя, без да се оглежда назад.

Вместо това не можа да откъсне поглед от неговия.

Цял живот се беше нагледала как хората се разкъсват от нещастни страсти, връхлитащи внезапно като лятна буря. Чудеше се на глупостта им. Защото тя беше принцеса. Контролираше всяко свое движение, всяка усмивка, всяко чувство. Страстите бяха за простия народ. Досега беше смятала, че произходът и възпитанието я предпазват ефективно от подобни емоции.

Но сега, пред този мъж, усети как я завладя безкрайно неприлично опиянение.

Той ѝ заговори и гласът му звучеше дълбоко, разумно и цивилизовано.

— Бъдете уверена, мадам, че ще се отнасям към вас с най-дълбоко уважение. Естествено, знам, че мъжете се чувстват привлечени от красотата ви, и мога да си представя, че много от тях не виждат причини да държат под контрол низките си инстинкти. Вие не сте защитена нито от съпруг, нито от семейството си, затова ви смятат за лесна плячка.

Кларис кимна сковано.

— Много изискано го изразихте.

— Аз наистина имам нужда от услугите ви, за да забавлявате дамите и да ги разкрасите. Осмелявам се да твърдя, че предстоящият бал ще бъде за вас много доходно мероприятие.

О, той знаеше отлично какво да каже, за да я привлече!

— Сигурно сте прав, милорд, благодаря ви. Реших да остана и да направя онова, което очаквате от мен. Ще продавам кремове си на

гостенките ви, докато свършат. — Наистина, той бе обещал да ѝ плати за престоя, но тя имаше опит в това отношение и не разчиташе на щедростта на аристократите.

— Добре. Много добре. — Лордът се усмихна с леко чувство за превъзходство, ясно изразяващо убедеността, че тя ще се подчини на волята му. — Можете да ме наричате Робърт.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха и тя отговори, без да помисли, че ще се наложи да плаща за дързостта си:

— А вие можете да ме наричате Ваше височество.

— Привилегия, която със сигурност не давате на много хора. — Робърт направи умела пауза и добави: — Ваше Височество.

Тонът му я накара да осъзнае, че се бе отнесла с него поне толкова пренебрежително, колкото той с нея. Тя, която винаги намираще остроумен отговор, този път се оказа неспособна и потърси изход в самохвалството.

За всичко е виновен той! — каза си ядно Кларис.

В същия момент в главата ѝ отекна гласът на баба ѝ. Старата кралица строго ѝ напомни, че истинската принцеса винаги трябва да носи отговорност за действията си. Значи трябваше да обвини когото трябва, а именно себе си. Гордостта заплашваше да я задуши.

— Тъй като не се намирам в страната си, позволявам на познатите си да ме наричат мадам, както направихте преди малко, или принцеса Кларис. А може и милейди. — Рядко се случваше думите да излизат толкова трудно от устните ѝ.

И на всичкото отгоре прозвучаха ужасно, още по-ужасно от казаното преди.

Той ѝ благодари за отзивчивостта, но в очите му святкаше същият цинизъм, който я изкушаваше да му зашлеви шамар. Баба ѝ би се ужасила от такава реакция.

— Благодаря ви, но ако участвате в моя бал като принцеса, все едно от коя страна...

Кларис изскърца със зъби.

— ...и ако ме удостоите с ценните си съвети, аз, естествено, ще се чувствам задължен да се отнасям с дължимото уважение към ранга ви. — Той се усмихна, но усмивката му режеше по-остро от рапира. — Ваше височество.

Тя го познаваше едва от няколко часа, а вече мразеше усмивката му.

— Не мога да взема участие във вашия бал!

Лордът пренебрегна думите ѝ.

— Като ответна услуга ви давам обещание да ви пазя от всички нахални мъже. Името ви ще остане неопетнено, а в края на приключението ще разполагате с достатъчно средства да се върнете в своето кралство, ако такова е желанието ви, или да останете тук и да се наслаждавате на живота.

Този човек отгатваше без усилие най-съкровените ѝ мисли! У него имаше нещо дяволско, но тя бе длъжна да му възрази.

— Участието ми в бал, който се дава в чест на блестящ герой като полковник Оугли, само би привлякло ненужно внимание върху мен. А може да стане и опасно.

— Аз ще съумея да ви защитя.

Гласът му. Думите му. Те бяха доказателство, че е демон. Защото през самотните, ужасно трудни минали години беше мечтала някои мъж да ѝ каже точно това. И още по-лошо — тя беше глупачка. Защото му вярваше.

— Много сериозно обещание.

— Права сте. Но аз спазвам обещанията си. Винаги. — Той се наведе от седлото, взе ръката ѝ и я стисна. — Ала искам и вие да ми направите услуга. Да сторите онова, за което ви моля.

— Преди да се съглася, трябва да ми обясните с всички подробности какво точно се иска от мен.

— Когато му дойде времето. — Той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна пръстите в тънка ръкавица.

Този придворен жест би трябвало да се усети съвсем не толкова изкусително като предишната целувка върху голите ѝ пръсти. Вместо това изкушението беше невероятно силно. В съзнанието ѝ изникнаха неканени картини: как той съвсем бавно сваля ръкавиците, после и другите ѝ дрехи. Как устните му милват бледата ѝ кожа и дразнят чувствителните ѝ нерви.

Кларис бързо издърпа ръката си.

Не знаеше по какви причини лорд Хепбърн толкова държи да я види на своя бал, но отлично съзнаваше, че той желае тялото ѝ и неприкрито показва това свое желание. И сега я наблюдаваше с

възхитителните си сини очи, пълни с агресия и страст. А тя... тя копнееше да го прелъсти и да се съедини с него.

Чувствеността на този мъж беше по-опасна от оръжие.

— Моля, кажете ми какво искате от мен. — Думите бяха твърде прями и съдържаха подтекст... почти като въпрос, който куртизанка задава на клиента си.

Очевидно Робърт Хепбърн бе усетил този подтекст, защото ѝ се усмихна. Усмивката отново събуди в сърцето ѝ мисъл за бягство. Колко просто беше да се обърне и да препусне по свободния път, без да се обърне нито веднъж...

— Би било много по-просто, ако изброите задълженията, които ме очакват като ваша домашна консултантка по разкрасяване.

Робърт отново се усмихна и отговори уклончиво:

— За момента е достатъчно да се отнасяте мило с Милисът и търпеливо с Прюдънс. Освен това се погрижете за роднините, които вече са пристигнали. Забавлявайте племенничките ми. Те са няколко дузини и като се засмеят, започват да се чупят чаши.

— Не сте съвсем искрен с мен.

— Когато настъпи моментът, ще ви кажа какво точно искам от вас. — Той я погледна в очите и погледът му беше толкова настойчив, че изведнъж ѝ се дощя да прикрие тъмните, почти забравени ъгълчета на душата си.

— Когато настъпи моментът — повтори тихо.

8

*Никога не се смейте. От смях стават
бръчици.*

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Хепбърн не бе преувеличил. Наистина имаше много племеннички, които бяха довели със себе си и приятелки. Сестрите му също бяха поканили приятелките си. Пристигнаха и куп далечни роднини, чието роднинство не можеше да се обясни с едно изречение. Всички тези момичета имаха майки, които пристигнаха заедно с тях, за да вземат участие в бала в чест на прославения герой от войната полковник Оугли. Майките много държаха да подготвят добре дъщерите си за въвеждането в обществото.

Бащите и братята постъпиха по-умно — отидоха на риболов.

Кларис седеше малко настрана, отпиваше от чая си и обхождаше с поглед просторната гардеробна, препълнена от рюшове и панделки, перли и пера. Вслушваше се в разговорите между жените и звъна на приборите, наблюдаваше момичетата, които си хапваха с удоволствие сандвичи и сладкиши, и мислеше за намеренията на Хепбърн. Едно беше ясно: той наистина се нуждаеше от нея, за да забавлява, да помага и да организира.

На сестра му Прюдънс не можеше да се разчита. Красивата пищна блондинка беше само на седемнадесет години и напълно се губеше в тълпата кискащи се девойки на нейната възраст.

За съжаление Милисънт също не беше в състояние да помогне. Нито момичетата, нито майките им се отнасяха с уважение към скромната, безлична и неомъжена домакиня и пренебрегваха молбите и предложенията ѝ.

Кларис проследи как Милисънт предпазливо прекрачи камара обувки, раздели две момичета, които се караха за едно копринено боне,

и мушна в ръцете на мис Симлен кърпичка, за да предотврати предстоящото избухване в сълзи. Точно тогава лейди Блукстън високомерно я уведоми, че трябвало да обмислят менютата. Незабавно!

Най-сетне Милисънт успя да стигне до Кларис.

— Проявили сте забележителна небрежност в организирането на бала — посрещна я принцесата с добре изиграно високомерие. — Какво щастие, че всичките ви роднини пристигнаха едновременно, иначе изобщо нямаше да се справите.

Милисънт се облегна на стената и се изсмя беззвучно.

— Лейди Блукстън е права! Трябваше отдавна да съм поръчала вечерята.

— Не ставайте глупава! Толкова ли не можахте да се сетите, че гостите ще пристигнат четири дни по-рано от предвиденото? — Кларис сложи в ръцете ѝ чаша чай и чиния с бисквити. — Седнете при мен и изпийте чая си.

Милисънт се отпусна облекчено на близкия стол и отново се засмя.

— Да, аз съм глупачка.

Кларис отново огледа присъстващите. Вече бе запомнила повечето имена.

Например лейди Уайт, строга дама, чиято дъщеря, замислената Лорейн, наблюдаваше бъркотията със спокоен интерес.

Изисканата усмивка на мисис Симлен скриваше умело егоистичното ѝ решение още тази година да въведе в обществото шестнадесетгодишната си дъщеря Джорджия и да я омъжи, преди незрялото момиче да е завършило училище.

Скромната, винаги мрачна мис Дианта Ерембург бе дошла без майка си, която беше на пътешествие в Италия с втория си съпруг. Четирите сестри Ерембург бяха придружени от баба си, старата лейди Мерсер.

Красивата мисис Тръмбл бе надмината по красота само от дъщеря си. Мис Лариса Тръмбл беше от жените, които Кларис познаваше отлично и не харесваше особено. Бледа, слаба и стройна, с блестяща черна коса и големи кафяви очи на сърна, които свиваше или разширяваше умело в зависимост от ситуацията. Момичето умееше както да привлича джентълмените, така и да сплашва конкурентките.

Лариса бе дошла тук, за да стане кралица на бала, дори ако трябва да върви през трупове. Даже Макиавели не би бил в състояние да я отстрани, каза си развеселено принцесата.

И това съвсем не бяха всички. Имаше още много.

— Това ли са всички млади дами? — осведоми се тихо Кларис.
— Или утре ще пристигнат още?

Милисънт отпи голяма глътка чай и хапна от бисквитата. Отговорът ѝ прозвуча овладяно:

— Доколкото си спомням, очакваме още лейди Барнел с петте ѝ дъщери. Но какво значение имат шестима гости повече или по-малко?

— Права сте. Тази вечер аз поемам забавлението им.

Милисънт издиха един кичур от очите си.

— Би било прекрасно. Тогава аз ще... ще ида да обсъдя менюто с готвачката!

— Ако има нещо, от което разбирам, то е да привличам вниманието на младите дами. — Погледът на Кларис се плъзна по лицата на матроните, които седяха в средата на помещението и си шепнеха. — И на застаряващите им майки.

Милисънт също огледа групичката майки и понижи глас:

— Досега не са говорили с вас. Как мислите, ще ви създават ли трудности?

— Не — отговори убедено Кларис. — Още не са решили как точно трябва да се отнасят към мен.

— Аз им казах, че сте принцеса.

— Знам, знам. — Кларис бе забелязала скритите погледи и беше чула съскащия шепот. — Младите дами са готови да повярват, но майките им се съмняват в мен. Даже ако им кажа от коя страна идвам, ще запазят съмненията си. Едва след като поговорят с мен и проумеят, че мога да ги науча на нещо, ще започнат да ме даряват с доверието си.

— Лейди Блукстън каза, че някога присъствала на някакъв малък бал и там също имало жена, която се представяла за принцеса. — Милисънт се изчерви, но събра смелост да добави: — На следващата сутрин всички кесии с пари изчезнали.

— Никога не съм посягала към чужди кесии. Ще им демонстрирам кралските си кремове и те сами ще ми отворят своите. Не се притеснявайте, лейди Милисънт. Преди да е отминала вечерта, ще ме гледат в очите.

Милисът въздъхна облекчено и с възхищение.

— Бих искала да имам вашата самоувереност...

— Можете да я постигнете. — Кларис я потупа успокоително по ръката. — Обещавам ви, че до бала ще бъдете напълно различна млада дама.

— О! — Милисът поклати глава и стана бързо, сякаш разстоянието между нея и Кларис щеше да ѝ помогне. — Не. Не и аз. Запазете магиите си за младите момичета, които се стараят да спечелят сърцата на мъжете.

— Но тогава няма да е магия, нали? — усмихна се Кларис. — Нали не искате да ме нараните, като отказвате да приемете помощта ми?

Милисът се усмихна нервно.

— Шегувате се.

— Изобщо не се шегувам. С радост помагам на приятелите си.

— Аз... Благодаря ви. — Милисът изглеждаше поласкана, зарадвана и стъписана. — Надявах се... искам да кажа, мислех че може би ще...

— Ще станем приятелки? — завърши сърдечно Кларис. — Аз съм убедена, че вече сме.

— Да. — Милисът се усмихна. — И аз мисля така. — Усмивката разхубави лицето ѝ, за разлика от язвителната гримаса на брат ѝ. — Но не искам да губите ценното си време с мен. Ще ви бъда безкрайно благодарна, ако измислите с какво да забавлявате тази сюррия жени. Без вас няма да се справя. — С тези думи тя изскочи от стаята, сякаш нямаше търпение да избяга.

Кларис плесна с ръце. Никой не ѝ обърна внимание. Момичетата сновяха напред назад като стадо малки кученца, увиваха се в шалове, правеха си сложни фризури. Майките им очевидно не смятаха за нужно да обърнат внимание на жена, твърдяща, че е принцеса от някаква непозната страна, и продължиха да разговарят.

Кларис вдигна чашата си и почука по ръба с лъжичката, докато привлече вниманието на няколко момичета.

— Дами, заповядайте в зимната градина. Там ще ви покажа интересни неща. Ще научите как да изглеждате свежи след цяла нощ танци, ще ви разкажа за най-новата парижка мода.

Момичетата я зяпнаха като жаби, забелязали нова водна лилия.

— Много от вас са почернели от пътуването — продължи Кларис, без да поглежда някого конкретно. — Донесла съм мехлем, който помага да отстраните загрозяващия загар.

Майките се надигнаха като обидени котки. Без да им обърне внимание, Кларис изигра коза си.

— Първо обаче ще ви покажа как да почиствате лицата си и да скриете луничките по нослетата.

Пронизителният вик на възхищение, който излезе от всички гърла, почти уплаши Кларис и тя неволно отстъпи крачка назад.

Хепбърн беше абсолютно прав. Пискливите гласове на момичетата и облаците парфюм в стаята бяха в състояние да докарат до лудост и най-здравия мъж. Изпълнена с неловкост, Кларис си напомни, че душевното здраве на лорда и без това бе под въпрос.

Тя обаче смяташе, че той е абсолютно с ума си. Или поне ѝ се искаше да вярва в това. Само дето беше безогледен и... преследваше целта безмилостно.

Освен това тя мислеше прекалено много за него. Особено като се има предвид фактът, че се бяха запознали едва тази сутрин.

Затова се постара да го прогони от мислите си и погледна часовника, поставен върху перваза на камината.

— Очаквам ви точно в седем в зимната градина — обяви високо и повтори думите си бавно и отчетливо: — Зимната градина, седем часът. Всички ли разбраха?

— Зимната градина в седем — отговориха няколко млади дами.

Повечето щяха да закъснеят — Кларис не се съмняваше в това. Но все пак щяха да дойдат. Момичетата бяха честолюбиви — това е част от човешката природа. Кларис си спомняше доста добре времето, когато копнееше да бъде съвсем нормално момиче. Защото нормалността щеше да я направи анонимна. Сега обаче искаше да издържи още една седмица, без да я разкрият. И да стои колкото се може по-далече от Хепбърн.

Тя излезе от гардеробната и се запъти към зимната градина. Заговори първия лакей, когото срещна.

— Поздрав, добри човече. Ще позволите ли да узная как е името ви?

— Мадам? Искам да кажа, Ваше височество? Аз... името ми...

— Червенобузият момък беше най-много шестнайсетгодишен.

Чорапите му се бяха смъкнали и разкриваха мършави, космати крака. Той се наведе да ги вдигне и отговори глухо: — Казвам се Норвал.

— Норвал. — Кларис запомни името. Където и да отсядаше, тя се грижеше слугите да я харесат и да изпълняват с готовност желанията ѝ. Човек никога не знаеше дали ще му потрябва огън в камината или помощник в бягство. — Моля ви да запалите свещи в зимната градина. Убедена съм, Норвал, че именно вие сте човекът, който може да ми помогне да се приготвя.

— Разбира се, Ваше височество. Точно аз съм човекът, който ви трябва, Ваше височество. — Момъкът засия и Кларис неволно се засмя — беше я споходила мисълта да го използва като фенер.

— Благодаря, Норвал. Знаех, че мога да разчитам на вас. — Тя му се усмихна и продължи към зимната градина.

Поведението ѝ се дължеше отчасти на маската на самоувереност, която си беше наложила. Държеше се добре с всички и се стараше хората около нея да се чувстват спокойни. Това ѝ позволяваше да измъкне много млади жени, подобни на Милисът от черупките, в които се бяха изпокрили.

Красотата беше нещо много просто. Когато жената се смяташе за красива, усмихваше се и се държеше любезно, тя наистина ставаше красива. Това беше само трик и Кларис го владееше много добре. Днес смяташе да го обясни на всички, които бяха готови да я изслушат.

Тя влезе в зимната градина и се огледа доволно. Това беше най-приятното помещение в Макензи Мейнър. Слънцето още не бе залязло и златната му светлина изпълваше остъклената зала. В малки саксии цъфтяха теменужки и карамфили, в големи дървени съдове се зеленееха розови храсти, опрени на ниски решетки. Малка праскова бе опъната на шпалир и по клоните ѝ висяха зелени плодове.

Слугите вече бяха наредили между растенията столове и дивани, а срещу тях бе поставена маса с дантелена покривка, където Кларис щеше да нареди кремове, мехлеми, игли за коса и мостри от платове. Норвал влезе след нея заедно с още трима лакеи и момчетата започнаха да палят свещите. За представлението ѝ трябваше светлина. Свещите винаги улесняваха задачата ѝ. Всяка жена изглеждаше красива под меката жълта светлина.

Кларис благодари поотделно на всеки лакей и установи, че Норвал е най-младият между тях. Това означаваше, че най-лесно ще му

повлияе, ако някой ден ѝ се наложи да напусне тайно Макензи Мейнър.

Като си тананикаше, тя нареди кутийките си. Поне стотина пъти беше организирала подобни представяния, пред дами и пред селянки. И всеки път, когато избираше момиче от тълпата зрители, сресваше косата му и оправяше дрехите му; виждаше как по младите лица разпъпва надежда.

Ейми твърдеше, че сестра ѝ само измъква пари от кесиите на клиентките. Често ѝ напомняше колко пъти се е налагало да напуснат селището с най-голяма бързина, гонени от гневна тълпа. Но Кларис беше убедена, че след срещата с нея много момичета са започнали да се виждат в друга светлина и животът им се е променил.

Тази вечер щеше да го направи отново. Вече си бе избрала щастливката. Мис Дианта Ерембург, мрачна и раздразнителна, носеше грешните цветове и грешната фризура. Днес Кларис щеше да я превърне в прекрасна млада дама. А утре Дианта щеше да купи всички мехлеми, които ѝ предложеше.

Кларис чу стъпки в коридора, последвани от възбудени гласове. Клиентките идваха. Скоро първата група влезе в зимната градина и се настани на най-добрите места. Кларис изчака дамите да седнат и започна с изреченията, които винаги привличаха вниманието им.

— Мога да излекувам петната ви. Мога да фризирам косите ви. Мога да ви разкажа за последните постижения на дамската мода. Но защо да ви занимавам с тези прозаични неща след като първо мога да ви направя красиви?

— И мен ли можете да направите красива? — изграчи старата лейди Мерсер. Гордо изправена дама, почти глуха, отдавна прехвърлила седемдесетте.

— Още по-красива — поправи я с усмивка Кларис. Лейди Мерсер изхъмка и кимна в знак, че се предава, но ѝ се усмихна сърдечно.

Кларис обичаше стари дами като лейди Мерсер. Дебеличка, със сбръчкано лице, дамата изглеждаше като наpomпана. Ала външният ѝ вид беше пълна противоположност на острия език и също така острия ум. Трябваше да се съобразява с нея, защото, макар и възрастна, лейди Мерсер носеше дрехи по най-новата мода и не търпеше глупаците. Кларис знаеше, че трябва да внимава за забележките ѝ, и в същото

време ѝ беше благодарна, защото те ѝ гарантираха вниманието на всички в салона. Тя посочи лейди Мерсер и обяви тържествено:

— Тази дама познава най-важните съставки на красотата.

Младите момичета се обърнаха като по команда и зяпнаха невярващо старата жена.

— И коя е най-важната съставка? — Младата лейди Робъртсън не успя да удържи любопитството си.

— Усмивката — отговори тайнствено Кларис. — Всеки мъж ще погледне повторно дамата, която се усмихва, защото тя притежава тайната, която прави истинската жена.

— Сигурна съм, че познавам добре тази тайна, след като съм била женена четири пъти — изръмжа лейди Мерсер, но въпреки арогантния си тон се изчерви така силно, че ружът на бузите и избледня под естествената руменина.

Момичетата вдигнаха ръце към устните си и се закискаха.

— Първата ви задача е да упражнявате усмивката си. — Кларис вдигна ръка, за да насочи вниманието към себе си. — Усмихвайте се. Усмихвайте се, сякаш пред вас стои голямата любов.

Но вместо да последват желанието ѝ, момичетата се вцепениха. По лицата им се смесиха смайване, радост и възхищение. А в следващия миг на устните им изгряха усмивки, една от друга по-прекрасни, една от друга по-прелъстителни.

Кларис се обърна бързо и веднага разбра защо.

На вратата стоеше лорд Хепбърн.

9

Не смръщвайте чело. Ще се сбръчкате.
Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Лорд Хепбърн носеше свободен тъмносин жакет с кафява жилетка и панталон в същия цвят, който подчертаваше едрата му фигура. Кичури блестяща черна коса падаха по челото и над ушите и му продаваха леко варварски израз. Големите ръце висяха отстрани, леко извити, готови за действие. Лицето с орлов нос, широка брадичка и пронизващи очи напомни на Кларис за древния воин на една от картините, които някога висяха в палата в Бомонтен. Силен и страшен воин. Завоевател.

Сърцето внезапно заби лудо в гърдите ѝ и тя изпита болка. Защо се поддаде на изкушението и дойде в дома му? Защо си въобрази, че може да го надхитри? Всички пари на света нямаше да я спасят, ако той си постави за цел да я има.

Дланите ѝ овлажняха и тя се помоли отчаяно посещението му в зимната градина да не продължи дълго. Беше глупаво да мисли по този начин, но той я правеше нервна. Нея, принцеса Кларис, жената, която умееше да се справя с всякакви хора.

— По дяволите! — изръмжа лейди Мерсер. — Това наричам аз красив мъж!

Хепбърн се направи, че не я е чул. Погледът му се плъзна по момичетата, насядали на столовете и диваните. Роклите им искряха във всички цветове на дъгата. Поклони се пред тях и вълната от въздишки едва не преобърна Кларис.

След това се поклони церемониално пред нея.

— Ваше височество, мога ли да се надявам, че тази вечер, ако се освободите за момент, ще имам удоволствието да се насладя на компанията ви?

Кларис чу тихо изсъскване. Лейди Блэкстън очевидно не одобряваше намерението на домакиня да се срещне насаме с принцесата.

Хепбърн отново се престори, че не е чул нищо.

— Сестра ми и аз — продължи невъзмутимо тон — много бихме искали да чуем високо ценения ви съвет как да превърнем предстоящия бал в наистина величествено събитие.

— Ах! — изохка някой от публиката. Никой не можеш да възрази, ако тя разговаря с Хепбърн за бала и Милисънт присъства като домакиня.

— Разбира се, лорд Хепбърн. — Кларис отговори с такава официалност, сякаш се обръщаше лично към крал Джордж. — Ще се радвам да ви помогна със знанията си.

Мъжът сведе глава и отново се поклони. Жакетът му сигурно е подплатен, каза си сърдито Кларис. Не може да има мъж с толкова широки рамене.

— Благодаря ви.

Възрастните дами я измерваха с критични погледи, сякаш търсеха да открият коя е в действителност. Младата дама решително обърна гръб на домакиня, сякаш вече не се интересуваше от него.

Точно така. Изобщо не би трябвало да се интересува от него. Вместо това трябваше да се съсредоточи върху задачата си. Днес беше изправена пред много хора с добри финансови възможности и беше длъжна да им продаде всичко, каквото носеше.

Кларис се обърна към мис Ерембург и сложи ръце върху облегалката на стола, поставен срещу публиката.

— Имам нужда от доброволка, която да направя красива.

— Аз имам по-добра идея. Защо не направите него още по-красив? — извика дръзко младата Лариса и посочи лорд Хепбърн.

Момичетата се закискаха. Майките им също. Кларис избухна в смях и изпита безкрайно облекчение, че отново можеше да се държи естествено.

— Лорд Хепбърн изглежда достатъчно добре.

Мъжът прие комплимента ѝ, без дори да вдигне вежди. Ала разглезената красавица Лариса не се предаде толкова лесно.

— Кожата му е загоряла от слънцето. Нали обещахте да ни покажете как се отстранява загар.

Прюдънс плесна зарадвано с ръце.

— О, да! Направете брат ми приказно красив! О, да, да!

Кларис беше готова да ѝ удари плесница. Това дете имаше нужда от строга ръка. Някой трябваше бързо да налее в главата му малко здрав разум.

— Ако успеете да го разкрасите, това ще е непобедимо доказателство за способностите ви! — присъедини се към общия хор и лейди Уайт.

Лейди Мерсер се отпусна в креслото си, скръсти ръце и се ухили доволно. Явно се наслаждаваше на представлението и нямаше никакво намерение да помогне на Кларис.

Приглушеният смях се усили, когато Кларис поклати глава.

— Лорд Хепбърн никога не би се съгласил да седи мирно, докато аз го мацам с крем — заяви тя и рискува бърз страничен поглед към него.

Лордът се усмихна едва забележимо, вдигна къдриците от челото си и ѝ показа парещия червен белег над веждите.

— Можете ли да го направите невидим?

Помещението изведнъж утихна.

Какво правеше той? И защо? Защо се преструваше на сериозно заинтересован от глупавото предложение на онази разглезена хлапачка?

— За съжаление не мога да го отстраня. Но мога да го скрия.

— Отлично. — Хепбърн се настани на стола, приготвен от Кларис за мис Ерембург. — Тогавя се оставям в ръцете ви. Скрийте белега и ви обещавам, че всички роднини и познати ще купуват кремове и мехлеми само от вас.

Кларис видя как жените закимаха възхитено. Съзнаваше, че той казва истината. Съгласието на граф Хепбърн да седне пред нея и доброволно да се подложи на разкрасяване беше най-прекрасното представление, което можеше да си пожелае.

Но... но. За да го разкраси, трябваше да го докосва. Да се допре до лицето му, да плъзга пръсти по кожата му, да го гледа отблизо и пак да го докосва...

Тя не искаше това. Не можеше да го погледне, без да загуби вътрешното си равновесие, камо ли да го докосва, както би... както би милвала любим мъж.

Въпреки това, когато видя изпълнените с очакване усмивки по лицата на присъстващите дами, тя осъзна, че бе попаднала в капан. Дамите искаха да видят как ще се справи. Повечето явно очакваха да се провали.

Значи трябваше да успее. Заповяда си да се усмихне, както правеше винаги пред публика, и отговори:

— Тогава, естествено, ще ви разкрася.

Първо трябваше да вдигне косата от челото му. Задачата не беше трудна, но когато пръстите ѝ се заровиха в гъстата грива, тя изпита невероятно удоволствие. Косата му наистина бе копринена, както беше предполагала.

Мълчанието в зимната градина надвисна над нея като воденичен камък. Чувстваше се неспособна да измъкне пръсти от великолепната тъмна коса. Тя беше топла, жива... и опърничава. Няколко пъти опита да я приглади назад, но не успя. Накрая въздъхна раздражено и посегна към жълтата панделка, приготвена на масата.

Мис Симлен прекъсна мълчанието.

— Някога изпробвали ли сте изкуството си върху мъж?

— Да, но нямам право да ви кажа върху кого. — Кларис застана зад Хепбърн, обхвана косата му с две ръце, опъна я назад и я върза с панделката. После се усмихна на възрастните жени.

— И мъжете са суетни като жените — обясни тя съзаклятнически. — Но не им е приятно това да се разчува.

Дамите местеха погледи от нея към Хепбърн и обратно, не смеейки да дадат израз на съгласието си.

Тогава Хепбърн избухна в смях и всички го последваха.

Кларис отстъпи назад и го погледна. Би трябвало да изглежда глупаво, както седеше с жълта панделка в косата пред тридесетина жени.

Само че той изобщо не изглеждаше смешен. Точно обратното, с прибрана назад коса беше още по-архаичен и очевидно възхищаваше жените.

Нима не усещаха колко е привлекателен? Колко е опасен! Твърде малко мъже биха се поставили в такова положение, без да застрашат мъжествеността си. Но той не се плашеше. Вместо това трудно сдържаното му мъжествено излъчване впечатляваше жените в зимната градина по начин, който уплаши Кларис. А тя не се плашеше лесно.

Обърна се бързо към масата, отвори едно бурканче и размаза малко мехлем на пръстите си. Пое дълбоко въздух, застана отново пред Хепбърн и размаза бледия мехлем по бузите, брадичката, носа и челото му.

— Това е моят таен кралски крем за лице — обясни тя, обърната към публиката. — Слага се съвсем малко количество. То с достатъчно да освежи по чудодееен начин вашия тен. Вероятно всички сте забелязали червената резка тук — тя посочи брадичката му, — където камериерът на лорд Хепбърн е наранил кожата при бръсненето. — Намаза мястото малко по-обилно с крем и обясни: — Лечебните съставки ще облекчат паренето и ще излекуват раничката. Джентълмените, които се бръснат всеки ден, имат нужда от моя мехлем дори повече от дамите. — Тя се намръщи нарочно. — Но не се надявайте да убедите мъжа, че трябва да се грижи за лицето си! Всеки мъж, освен може би Бо Брумел, ще реагира с презрение. — Тя внимаваше всички в помещението да виждат движенията ѝ, докато с внимателни кръгови движения размазваше крема по лицето на Хепбърн.

Той изтърпя процедурата, без да покаже нетърпение. Незнайно защо, Кларис си спомни детството, когато в палата бе пристигнал пътуващ цирк. Тя плака и умолява баща си и баба си, докато ѝ разрешиха да помилва лъва. Животното мъркаше като котка и се изтягаше доволно, докато малките ѝ длани опипваха железните му мускули. Тя се възхити от дългите нокти, а когато лъвът обърна глава и я погледна втренчено, откри в очите му дързост, която нито една решетка не бе в състояние да спре.

Точно тогава баба ѝ я издърпа енергично от клетката, но споменът се запечата завинаги в паметта ѝ.

Хепбърн беше като онзи лъв. Завладяващ, опасен и див, но нещо у него трогваше душата ѝ.

Горещината на кожата му пареше пръстите ѝ и тя видя в очите му тъмно було, което скриваше мислите му. Скриваше душата му.

— Готово! — изрече принудено тя, когато най-сетне успя да откъсне поглед от неговия. — Това е първата крачка и за повечето мъже тя е достатъчна. Но тъй като лорд Хепбърн ме помоли да прикрия белега му, този безкрайно малък белег, който само увеличава аурата му на войник и герой...

Дамите замърмориха в знак на съгласие и заръкопляскаха.

— ...ще нанесе върху белега малко от тайната кралска оцветяваща емулсия. — Кларис взе от масата малко бурканче. — Как се чувствате, лорд Хепбърн? — попита тя, без да го погледне.

— Чувствам се наистина освежен. Освен това харесвам миризмата.

В гласа му звучеше подигравка. Той играеше театър пред публиката и ѝ помагаше да продаде продуктите си, както бе обещал.

Мис Лариса Тръмбл се надигна грациозно.

— Позволявате ли да помириша крема?

— Разбира се. — Кларис ѝ поднесе бурканчето, но младата дама мина покрай нея, сякаш беше въздух, пристъпи към Хепбърн и се наведе над лицето му, за да осигури безпрепятствен достъп на погледа му в дълбокото си деколте. Пое дълбоко въздух и въздъхна доволно:

— Хммм — Въздишката прозвуча като стон.

Другите момичета я наблюдаваха, изпълнени със завист. Майката на Лариса се усмихваше тайнствено, очевидно горда с дъщеря си, която бе поставила началото. Две други майки събраха глави и засъскаха като разярени стършели, но всички в помещението бяха наясно, че Лариса имаше твърдо намерение да хване най-добрата партия на сезона — лорд Хепбърн.

Нахално зверче!

Кларис се усмихна и побърза да се поправи. Малка глупачка! Огледа крадешком помещението и видя влажни погледи, изпълнени с обожание. Отново чу възхитени въздишки. Повечето млади момичета бяха тръгнали на лов. Искаха Хепбърн. Проклети малки глупачки!

— Е, мис Тръмбл, съгласна ли сте? — Кларис остави бурканчето на масата с доста силен трясък. — Освежаващ ли е ароматът?

— Много освежаваш. — Лариса се изправи бавно и отново даде на Хепбърн шанс да разгледа тялото ѝ през тънката материя на дрехата.

— И аз искам да го помириша! — Мис Джорджия Симлен скочи.

— И аз! — извика след нея лейди Теса Кътъридж.

Хепбърн моментално вдигна ръце.

— Позволете да направя предложение. По-късно принцеса Кларис ще позволи на всяка от вас да опита продуктите ѝ. Така да се каже, в частна аудиенция. Прав ли съм, Ваше височество?

Кларис се усмихна малко принудено.

— Разбира се. По-късно тази вечер или утре, аз съм на разположение на всяка от дамите, която има въпроси.

— О, добре, добре... — Джорджия си седна, мърморейки.

Лариса отметна глава назад и се запъти обратно към мястото си с изкусително поклащащи се хълбоци. Представлението беше достойно за звезда. Целта му бе да унищожи съперниците и да възпламени Хепбърн.

Кларис не пожела да дочака големия финал, а продължи:

— Докато чакаме тайният кралски крем да попие в лицето на лорд Хепбърн, ще ви обясня как се нанася кралската оцветяваща емулсия. — Тя показа на дамите съдържанието на малкото бурканче. — Емулсията е оцветена така, че да съответства на тена ви и да прикрива всички малки белези, които не са част от вашата нормална, гладка, възхитителна кожа.

— Искате да кажете, че това е... изкуствено подобрение? — Мисис Тръмбл ужасено вдигна оскубаните си вежди. — Не можете да съветвате почтени млади момичета да си сложат маски на улици! Младостта е единствената им козметика!

Кларис отлично изимитира шок.

— Изкуствено подобрение? Не, в никакъв случай. Никога не бих предложила младо момиче или дама да използват средства, които променят естествената им красота. — Тя огледа сериозно присъстващите и продължи: — Но не мислите ли, че е непочтено едно младо момиче да отиде на първия си бал, където ще бъде изложено на погледите на порасналите за женене джентълмени, съзнавайки, че е осъдено да стои до стената само защото точно днес има червен белег на върха на носа? — Кларис се намръщи царствено и внимателно попи с чиста кърпичка излишния крем от лицето на Хепбърн.

Той я наблюдаваше знаещо. Беше съвсем наясно какво правеше тя: играеше си с публиката като рибар с рибата на въдицата му.

Кларис се стараеше да пренебрегне присъствието му, но не постигна особен успех. Защото го докосваше и гледаше право в лицето му. От крема трябваше да остане само блестяща следа влага, която да попие в кожата. След няколко нанасяния кремът щеше да изглади бръчиците, оставени от слънцето и вятъра.

— Не знам как се чувствате вие — продължи тя, обърната към публиката, — но всеки път, когато ми предстои важно събитие, например бал, на върха на носа ми израства пъпка.

Младите момичета се засмяха нервно, някои неволно попипаха нослетата си.

Кларис не им остави време за мислене, а продължи:

— Лично аз съм на мнение, че жената трябва да бъде преценявана според красотата и ума си и че не е редно да я отхвърлят само заради някакъв малък, временен недостатък, появил се точно в нощта преди дебюта.

Младите дами закимаха усърдно. Почти всяка от тях се бе изправяла пред подобна катастрофа.

Почти всички, без мисис Тръмбл, разбира се.

— Не съм съгласна — заяви величествено тя. — Ако момичето не е в състояние да се владее, за да запази тена си безупречен, как после ще води домакинство или ще поддържа интереса на съпруга си?

Кимането моментално спря. Естествено, никой не споделяше този възглед, освен може би приказната мис Лариса Тръмбл, но никой не посмя да възрази гласно. Мисис Тръмбл изричаше само широко разпространените общоприети глупости, според които дебютантките бяха длъжни да се излагат пред погледите на мъжете без никакво „покритие“ Тази безчувственост, нещо повече — жестокост на обществото превръщаше много хубави момичета в стари моми.

Преди Кларис да е изрекла стандартния си отговор на този въпрос, се намеси лорд Хепбърн.

— Не мога да си представя — изрече тежко той, — че няколко грама оцветен крем могат да окажат влияние върху качествата на една млада дама. Вие поне би трябвало да знаете, мисис Тръмбл, че мъжете съвсем не са толкова ирационални да избират съпругите си според това дали умеят да държат под контрол кожата на лицето си.

Като видя обиденото лице на строгата дама, Кларис едва потисна смеха си. А ако се съдеше по лицата в помещението, повечето дами също бяха готови да се разсмеят. Защото всички бяха наясно, че мисис Тръмбл няма да се осмели да възрази на високоуважавания лорд Хепбърн.

Лариса се усмихна и се обърна към майка си.

— Лорд Хепбърн е толкова умен... не намираш ли и ти, мамо?

Майката се възстанови бързо от шока.

— Да, дъще. Във всеки случай мнението му е уникално.

От задните редици се надигна весел смях и Кларис продължи бързо:

— Тайната кралска оцветяваща емулсия е като дреха или като шапка. Тя не е красива сама по себе си, а се нуждае от свежа млада дама, която да ѝ вдъхне живот. — Обърна се към масата, избра най-тъмния крем, за да подхожда на кожата му, и размаза малко върху белега.

Хепбърн я наблюдаваше настойчиво. Погледът му оставяше у нея чувството, че не само я съблича гола, но и вижда зад маската ѝ. Треперещите ѝ пръсти се плъзнаха по белега и внимателно втриха крема в кожата.

— На това място повечето жени затварят очи — каза му тихо тя.

— Повечето жени не се интересуват от красотата, която се разкрива пред очите им — отговори той също така тихо.

Кларис се обърна към публиката и посочи с пръст белега.

— Виждате ли как червенината изчезва още при първото леко намазване?

— Тайният кралски крем действа много успокояващо — кимна доволно лорд Хепбърн. — Нито е мазен, нито тежи върху кожата.

Той беше отличен модел. Изричаше точните думи и придаваше на действията ѝ достоверност и респект. Въпреки това тя нямаше търпеше да се махне от него. Приключи процедурата бързо, макар и с цялата сръчност, на която беше способна, и отстъпи крачки назад.

— Ето. Както виждате, тайните кралски кремове не променят лицето но никакъв начин, а придават още по-привлекателен вид на красивото лице.

Дамите заръкопляскаха, някои изразиха съгласието си и с думи.

— Благодаря ви, принцесо Кларис. — Лорд Хепбърн стана, поклони се първо пред нея, после пред публиката и продължи. — А сега ще ви оставя да продължите демонстрациите, предвидени за благородната женственост.

Кларис направи съвършен придворен реверанс.

— Благодаря ви за търпението, лорд Хепбърн. Никой друг мъж не би проявил такава любезност. — Това беше вярно и тя го мразеше за това!

За да не го гледа, се зае да подрежда кутийките и бурканчетата на масата. Той мина покрай нея на път към вратата и схванатите мускули на шията ѝ се отпуснаха. Но само след няколко крачки Хепбърн спря, сякаш току-що му бе хрумнало нещо.

— Мисис Тръмбл, вие сте много опитна в правилата на добрия тон, нали? Ще позволите ли да ви задам един въпрос?

Мисис Тръмбл хвърли тържествуващ поглед към другите дами.

— Разбира се, милорд. С радост ще ви помогна със съветите си.

— Да приемем, че в дома ви е пристигнал гост точно когато възнамерявате да дадете бал. Гостът е изискан, елегантен и почтен, но е понесъл тежки удари от съдбата.

Кларис се изправи като свещ. Не! Само да посмее!

— Как смятате, трябва ли да поканя този гост да вземе участие в бала наравно с другите гости? — продължи безмилостно домакинът.

Мисис Тръмбл се изкашля многозначително.

— Англичанинът — или, както е във вашия случай, лорд Хепбърн, шотландецът с благороден произход, — е длъжен да посреща в дома си само хора с равно на неговото обществено положение, дори когато в момента преживяват тежки времена. Така изисква нашият християнски дълг.

Хепбърн кимна бавно.

— Така си и мислех. И би било неучтиво от страна на госта да откаже да вземе участие във важно обществено събитие, прав ли съм?

Кларис притисна едно бурканче до гърдите си, за да устои на изкушението да го хвърли по главата му.

— Това би било знак за погрешно разбрана гордост. Разбираемо е, но добрият домакин е длъжен да намери начин да разсее съмненията на своя гост. — Мисис Тръмбл очевидно бе подушила клюки, защото очите ѝ заблестяха. — Ще ни кажете ли за кой джентълмен става дума, милорд?

— Джентълмен ли? — попита с добре изиграно учудване Хепбърн. — Никога не сам казвал, че става въпрос за джентълмен. Имах предвид нашата принцеса Кларис, която е толкова скромна, че отхвърли поканата ми да присъства на бала.

Лариса заби лакът в ребрата на майка си и достопочтената дама изохка тихо.

— Но тя... принцеса Кларис... — От предишната ѝ самоувереност не бе останала нито следа.

— И аз съм на същото мнение, уважаема — заяви бързо Хепбърн — Принцеса Кларис е много по-знатна личност от всички останали гости на бала. Изгнаничеството ѝ наистина е унизително, но тъкмо затова е необходимо тя да присъства на празника ни. За съжаление дамата е твърде плаха, за да си го позволи, и ме помоли да остане в покоите си. Но съм сигурен, скъпа мисис Тръмбл, че любезните ви думи са променили решението ѝ.

Всички погледи се устремиха към Кларис.

— Прекрасно! — Прюдънс заръкопляска въодушевено, смушка приятелката си с лакът и триумфално посочи с глава разгневената Лариса Тръмбл.

Мис Ерембург веднага разбра този недвусмислен намек.

— О, да, наистина е прекрасно! Толкова ще се радваме, ако вземете участие в нашия бал, принцесо Кларис!

Една от многобройните братовчедки, лейди Алис Ийгълсуърт, не пожела да остане по-назад.

— Без вас няма да е интересно, Ваше височество! Кажете, че ще дойдете!

— Виждате ли, принцесо Кларис? — Хепбърн посочи с елегантен жест развълнуваната публика. — Притесненията ви са били напълно необосновани.

Кларис не смееше да го погледне. Не искаше да види триумфалната му физиономия. Наклони изискано глава и отговори с достойнство:

— Благодаря ви за сърдечното отношение. С радост ще участвам. Чувствам се... почетена.

Хепбърн взе ръката ѝ и нежно целуна крехките пръсти. Лицето му не издаваше триумф. Вместо това я погледна сериозно и настойчиво. Ала когато се наведе над ръката ѝ, изрече тихо и отчетливо:

— Никога не забравяйте, че постигам, каквото искам, Ваше височество.

10

Пътят към ада е настлан с добри намерения. Значи можем спокойно да добавим още няколко камъчета.

Старците от Фрея
Крегс

В здрача на пролетната вечер Робърт се взираше в писмото, което стискаше в ръка. Безброй пъти беше чел безсрамното послание, но все още не беше в състояние да проумее докрай скритото в него намерение.

Изпращам ви добри вести. Омъжих се. Белегът на моя позор бе заличен от Светата църква и сега детето ми има баща. Любимият ми настоява да остана с него в Испания. Затова не мога да дойда във вашата варварска Шотландия и да изпълня желанието ви...

Тъкмо когато щеше да осъществи плана си, тази жена го осуети!

Робърт удари с юмрук по масата и прокле болката, която сам си бе причинил. Гневът не водеше доникъде. Проблемът му изискваше студено, детайлно планиране...

Когато часовникът удари девет, в коридора се чуха стъпки. Идваха от салона на Милисънт. Робърт бързо сгъна писмото и го прибра в джоба на жакета си.

Чу как Милисънт каза нещо. Отговорът на принцесата прозвуча слабо, а след това... О, не, това бе гласът на малката му сестра!

Прюдънс искаше да присъства на срещата.

Ненаправно бе поканил само Милисънт. Тя беше разумна жена и във всяка ситуация се държеше така, както се очакваше от нея.

Срещата беше заради принцеса Кларис. Той се нуждаеше от принцесата, за да осъществи плановете си. Нуждаеше се от артистичните ѝ способности и щеше да я убеди да участва или да я принуди да изпълнява желанията му.

Прюдънс обаче беше като комар. Стрелкаше се насам-натам и причиняваше такава бъркотия, че често му се искаше да я напляска. Но не смееше, защото малката лесно се обливаше в сълзи, а после се цупеше по цял месец.

Освен това той не беше като баща си. Никога нямаше да повтори думите и действията, които бяха оставили дълбоки белези в семейството им.

Аз не съм като баща си.

Когато дамите влязоха, Робърт стана и се поклони с подчертана учтивост пред всяка поотделно.

Милисънт се запъти с протегнати ръце към него и го прегърна сякаш се боеше, че той е баща им.

— О, Робърт, толкова е хубаво, че се интересуваш от бала!

— Героят от Иберийския полуостров ще почете дома ни с присъствието си, а малката ми сестра — Робърт се наведе и позволи на въодушевената Прюдънс да го целуне по двете бузи — ще направи своя поклон пред обществото. За мен е чест и удоволствие да ви бъда полезен, с каквото мога. — Той вдигна бързо глава. Дали принцеса Кларис беше впечатлена от тази демонстративно показана братска обич?

Очевидно не. Ръцете ѝ бяха скръстени под гърдите, но устните изглеждаха подозрително стиснати. Като усети погледа му, гримасата моментално изчезна.

— Искам да видя белега ти! — Прюдънс отмахна къдриците от челото му. — Божичко, още е невидим! Принцеса Кларис наистина е много сръчна. След като ти си отиде, продаде безброй бурканчета с тайни кралски кремове и мехлеми.

— Сигурно е продала и тайната кралска оцветяваща емулсия — усмихна се Робърт.

Защо принцесата не отговаряше на демонстрациите на искрена привързаност? Сестрите му бяха по-лековерни. Но дали Милисънт изобщо бе забелязала, че годините на война, насилие и измама са го

затворили в непоносима черна дупка? Със сигурност не. Тя си мислеше, че всичко е наред, ако той се старае да се държи нормално.

— Не, никой не посмя — отговори нацупено Прюдънс. — Аз исках да си купя, за да скрия луничките си, но след като ти излезе, мисис Тръмбл отново започна да обяснява за почтените момичета и уличниците. Според нея всяко петънце по лицето е божие наказание за някакъв грях.

Някога Робърт обичаше сестрите си. Сега през главата му мина мисълта, че това чувство със сигурност е погребано някъде дълбоко в сърцето му, но за съжаление не може да го усети. По тази причина любовта му беше отказана, също като свързаните с нея стракове и радостно очакване.

Въпреки това предложи на дамите съвършено изиграно представление. Защо принцеса Кларис не му вярваше? Беше напълно сигурен, че тя го смята за лицемер.

— Никой не посмя да се противопостави на тази ужасна жена! — извика възмутено Прюдънс.

— Не се притеснявайте, мила. Осмелявам се да предскажа, че тази вечер почти всички млади дами ще ме помолят да ги посетя в покоите им. — Очите на принцесата засвяткаха. — Така никой няма да узнае колко бурканчета с оцветяваща емулсия съм продала.

Кларис е възхитителна жена, каза си неволно Хепбърн. Познава човешката природа и приема малките човешки слабости. Където той виждаше лицемерие, тя се усмихваше весело. От друга страна обаче, самата тя бе лицемерка. Измамница. Търгуваше с мечти.

— Жените са възхитителни създания — промърмори едва чуто той.

— Наистина сме! — провъзгласи патетично Прюдънс.

— Или поне постоянно си го внушаваме — заключи театрално принцесата.

Милисът избухна в тих смях.

Робърт я погледна изненадано. Годиците на отсъствието му бяха наложили мрачно було върху Милисът и характера ѝ. След завръщането му тя изглеждаше постоянно уморена. Дългите дни, които беше прекарала с баща му, я бяха състарили. Робърт обвиняваше за това безогледността и жестокостта на баща си. Обвиняваше и себе си,

че бе оставил Милисът сама. От друга страна обаче, какъв избор имаше тогава?

След появата на принцесата Милисът изведнъж бе станала самоуверена и изглеждаше дори щастлива.

Може би причината беше не толкова в компанията на принцесата, колкото в изкуството ѝ? Робърт огледа крадешком лицето на сестра си под меката светлина на свещта, но не откри следи от мазила.

Въпреки това се възползва от шанса да предизвика принцесата.

— Държа да кажа, Ваше височество, че наистина умеете да превърнете всяка жена в красавица.

— Някои дами имат нужда от повече средства за разкрасяване в сравнение с други — изкиска се Прюдънс. — Като мисис Тръмбл, например. Според мен е невъзможно да я направите такава, че да се хареса на всички мъже. Джентълмените разправят, че била лакомия.

— Почтеното момиче не произнася такива думи, Прюдънс! — скара ѝ се Милисът, но се извърна настрана, за да прикрие смеха си. Прюдънс отново се нацупи. Не понасяше да я укоряват.

— Добре знаеш, че е вярно! Знаеш го, Милисът! Самата ти си чувала да го казват. Не помниш ли как ми разказа?

Милисът нервно замачка кърпичката си.

— Може би, но не искам да го разказваш в присъствието на други хора.

— Тук не виждам други хора, само Робърт и принцеса Кларис. Те не се притесняват. — Прюдънс хвърли изпитателен поглед към двамата. — Така ли е?

— Аз лично намирам клюките за възхитителни и забавни — призна принцесата. — Но ако повторите наблюдението на лейди Милисът на публично място, това ще навреди на доброто ви име и на позицията ви в обществото. Сигурна съм, че вие не искате това, нали, Прюдънс?

— Не, разбира се. — Въпреки това Прюдънс не изглеждаше особено съкрушена. — Не го искам и няма да повтора тези думи. Но въпреки това е вярно. Мъжете не я харесват. Никои не одобрява високомерието и снобизма ѝ.

Робърт вдигна вежди.

— Значи нейно височество не е в състояние да разкраси мисис Тръмбл така, че да се хареса на всички джентълмени?

— С щедра порция алкохол сигурно ще успея — отговори без церемонии Кларис. — Горките джентълмени трябва да си пийнат хубавичко, преди да я харесат.

Робърт избухна в смях и сам се изненада от себе си. Спонтанен смях, не можа да го потисне. Беше му забавно. Не се беше смял така, откакто... Изобщо не помнеше кога се е смял за последен път. Сигурно преди да потегля към Иберийския полуостров, помисли си той. Преди безчовечни злодейства и предателство да му отнемат цялата веселост. Ако някога се бе замислил над този въпрос, щеше да каже, че инстинктът за радост е угаснал напълно в душата му.

Ала Кларис бе съживила този импулс и той издига болка, все едно че в изтръпналите му крайници отново нахлуваше кръв.

Това беше смайващо. Не, това беше невъзможно!

Страшно!

Той я изгледа остро. Проклетата да е! Тя възбуждаше сетивата му. Всичките му сетива, и то в момент, когато се нуждаеше от пълен контрол върху ума и сърцето си.

Тя беше опасна. Никога не биваше да го забравя.

Но беше необходима за плановете му. Сега трябваше да мисли само за това.

— Вероятно не можете да промените външността на жената така, че да не я познаят, нали? — Дано се хване на предизвикателството му. — Според мен това е невъзможно.

Тя се усмихна и скромно вдигна рамене.

— Мога да направя така, че жената или мъжът да изглеждат по-добре отпреди, но не правя нищо повече, освен да изтъкна наличните им качества.

Прюдънс остана недоволна от съдържания отговор.

— А можете ли да промените някого така, че да изглежда като някой друг? — поиска да узнае тя.

— Стига да е в разумни рамки — кимна предпазливо Кларис.

Робърт се бе надявал да чуе точно този отговор.

— Това е страхотно! — извика въодушевено Прюдънс — Ще ме направите ли да изглеждам като Лариса Тръмбл?

Милисънт се намръщи неодобрително.

— Защо искаш да изглеждаш като нея?

— Защото именно тя ще бъде кралицата на бала — отговори Прюдънс с нетърпеливия, пренебрежителен тон на преждевременно порасло дете, толкова омразен на Робърт, че и днес му се дощя да я изгони от стаята.

— Мис Тръмбл ще бъде кралица на баловете само докато джентълмените открият, че в действителност не е нищо повече от младо издание на майка си. Ако ви направя като нея, ще се изложите на опасността скъпата ви приятелка да ви откъсне главата. Опитайте се да разберете, че разумният джентълмен харесва млада дама, която се усмихва и с която той се чувства добре, и никак не харесва жени, които хленчат още от закуска и изискват постоянното му внимание.

Прюдънс, глупавото малко момиче, понечи да възрази:

— Но...

— Казах „разумен джентълмен“, мила.

Робърт неволно се запита дали причисляваше и него към тази категория.

— Трябва да разберете нещо много важно, лейди Прюдънс — продължи с усмивка Кларис. — Не се опитвайте да привличате вниманието на неразумни джентълмени. — Тя спря за миг и се замисли. — Неразумният джентълмен е добър само в танците. Умните мъже си спомнят най-заплетените политически събития, но объркват и най-простите танцови стъпки. Не се притеснявайте от нищо, лейди Прюдънс. Бъдете сигурна, че ще привлечете вниманието на всички джентълмени, все едно разумни ли са или не.

— Не знам... — промърмори момичето. — Искам толкова много...

Милисът избухна в смях — весел, звънък смях — и Робърт разбра колко мрачен и сериозен е бил домът им след неговото завръщане.

— И аз и казвам същото — призна тя, — но кое младо момиче слуша възрастната си сестра?

Изведнъж големите сини очи на Прюдънс се напълниха със сълзи, сякаш я бе нападнала голяма мъка.

— О, Робърт, имам ужасен проблем! Милисът не ми позволява да навлажня роклята си за бала.

— Млъкни, млада госпожице! — Милисът я заплаши с пръст.
— Даже Робърт няма да ти помогне.

Прюдънс не ѝ обърна внимание.

— Моля те, скъпи братко — продължи ласкателно тя, — ти ще ми позволиш, нали? Всички други момичета ще го направят!

— Сигурна съм, че много малко момичета ще го направят — намеси се войнствено Милисът. — Само онези, чиито семейства не ги обичат достатъчно, за да ги предпазят от подобно излагане.

Прюдънс скръсти ръце под гърдите.

— Това не е вярно! Бернис ще навлажни роклята си.

— Бернис с разглезена глупачка — отвърна остро Милисът.

— А вие как мислите, Ваше височество? — изплака Прюдънс. —
Защо не ми позволяват да напръскам роклята си с вода?

— Това е вашият дебют, вашата нощ — отговори сърдечно Кларис. — Позволено ви е всичко, което поискате...

Милисът отвори широко очи и понечи да възрази. Робърт сложи ръка на рамото ѝ и я притисна, за да я накара да замълчи.

— ...все едно дали то ще навреди на доброто ви име — завърши изречението принцеса Кларис.

— Да навреди на доброто ми име? — Очевидно Прюдънс не беше очаквала такъв отговор от опитната в светския живот принцеса.
— Разбира се, че няма да навреди на доброто ми име! Това е модерно!

Принцесата равнодушно вдигна рамене.

— Искате да навлажните роклята си, за да стане прозрачна, нали?

— Да, така правят французите — потвърди разгорещено Прюдънс.

— Французите отсичат главите на млади аристократки и ядат трюфели, изровени от свинете — отговори остро принцесата.

Горчивината в тона ѝ стъписа Робърт, а Милисът се отдръпна стреснато.

— Много сте... сурова, Ваше височество!

— Френската революция се разпространи в Европа като пожар в степта и докато всички припадат пред онзи тиран Наполеон, ние трябва да бягаме от революционния терор, да живеем в изгнание и да се опитваме да оцелеем, докато напразно чакаме да се завърнем в... —

Кларис за малко за каже името на родината си, но се овладя навреме и затвори уста.

Робърт беше готов да се закълне, че даже си е прехапала езика. Артистичните ѝ способности бяха наистина забележителни, малкото ѝ представление затвърди убеждението му, че е направил отличен избор.

Милисът и Прюдънс останаха дълбоко впечатление от избухването на принцесата. Когато след малко вдигна глава лицето ѝ беше напълно спокойно. Значи притежаваше скрити таланти и тайни страсти. Робърт беше достатъчно умен, за да не го забрави. Не можеше да рискува да загуби играта само защото дамата е получила пристъп на ярост.

— Вижте, лейди Прюдънс — продължи принцесата, — след като заговорихме за тоалета ви, ще ви кажа, че в стаята си имам няколко сребърни ширитчета, които са последният писък на лондонската мода. Ако желаете, ще ви покажа как са ги пришиете, за да се получи най-добрият ефект. С вашата тъмна коса и синята рокля ще изглеждате наистина зашеметяващо.

— Е, добре — кимна Прюдънс, но продължи да наблюдава остро принцесата. Очевидно гневният изблик на Кларис я бе направил несигурна.

Милисът я хвана под ръка.

— А моят копирен шал ще увенчае тоалета ти — обеща весело. — Искаш ли да видим дали ще ти подхожда?

— Вървете, вървете. Нейно височество и аз ще обсъдим проблемите около бала и без вашата компетентна помощ. Разбира се, ще ви уведомим какво сме решили. — Никой никога нямаше да узнае, че той възнамерява да злоупотреби с принцесата, за да изпълни своя таен план. На всяка цена трябваше да успее. Ако се провалеше, човекът, на когото дължеше живота си, щеше да страда и вероятно да завърши живота си на бесилката. А самият Робърт щеше бавно да потъне в бездната на ада.

От друга страна... понякога имаше чувството, че отдавна се намира в ада.

Излезе иззад писалището си и предложи ръка на принцесата.

— Ще се поразходим на място, където могат да ни видят, за да предотвратим всички възможни слухове за забранен романс.

Принцесата кимна сериозно и сложи ръка върху неговата.

— Съмнявам се да млъкнат. — Милисът ги наблюдаваше внимателно. — Не и докато си най-желаният джентълмен тук.

— Може да съм, но само за момента — призна той. — Пристигането на другите джентълмени много скоро ще ме засенчи.

— И в това се съмнявам — засмя се Милисът.

— Лариса те е обявила за партията на сезона — подхвърли Прюдънс с дръзка усмивка. — И се хвали навсякъде, че ще те хване в мрежата си.

Принцеса Кларис се усмихна. Милисът бързо потегли Прюдънс към вратата.

— Ти си ужасна клюкарка, Прю! — укори я тя.

Робърт почти се ядоса. Не стига, че мис Лариса Тръмбл гледеше на него като на трофей, ами и принцеса Кларис му се присмиваше.

— Тя не ме интересува ни най-малко — изръмжа той.

— Не съм си и помислила друго. — Принцесата имаше достатъчно приличие да скрие усмихващите се устни зад ръката си. — Но и не бих могла да твърдя, че отместихте поглед, когато тя ви предложи... стоката си.

— Стоката си ли? О... — Откритостта на принцесата беше смайваща. Твърде малко дами биха се осмелили да намекнат за пищната гръд в огромното деколте, която мис Тръмбл поднесе подканващо под носа му. Но и надали имаше дама, която можеше да се сравни с принцеса Кларис. — Мис Тръмбл има гърди като кравешко виме.

Принцеса Кларис пое шумно въздух.

Пак я бе надприказвал. Предпочиташе да я вижда несигурна.

— При тази гледка си представих селски двор. — Изведе я в коридора и зави в посока, обратна на тази, в която бяха тръгнали Милисът и Прюдънс. — Селски двор във Фрея Крегс. Фрея е старо норманско име за дама. Селото е получило името си от двата закръглени хълма, които се издигат зад него.

Принцеса Кларис спря, отметна глава назад и избухна в смях. Смя се дълго, видимо развеселена от остроумната му забележка.

Изненадан от този изблик на веселост, Робърт също спря.

Тя беше прекрасна. Дори да беше само жена от улицата и необикновено смела крадла, тя беше завладяваща. Робърт, естествено, бе забелязал необикновената ѝ красота още щом я видя за първи път. И

как иначе! Всички мъже от Фрея Крегс я бяха забелязали и ококориха ей такива очи. В момента сигурно я сънуваха. Но истинската, дълбока красота на това женско същество се разкри пред очите му едва сега, докато тя се смееше с неприкрито веселие.

Той сведе глава и вдъхна дълбоко аромата на цветя и подправки, който струеше от косата ѝ. Тя миришеше прекрасно — като края на пролетта. Или като кухня в ден за печене на сладкиши. Ако затвореше очи, веднага щеше да види до себе си жена, застанала сред рози, с канелени сладки в ръце. Тя беше съвършената жена.

Когато смехът ѝ отзвуча, двамата продължиха напред. На бузата ѝ се образува трапчинка.

— Трябваше да се сетя — каза тя, — че мислите само за хората си. Вие сте човек с ясно изразено чувство за отговорност.

— Такъв съм... — Само да можеше да ѝ се довери. Тя със сигурност щеше да разбере основанията му да постъпва по този начин. Но нямаше право да ѝ признае истината. Да, тя беше прекрасна, но това беше само още една причина да не ѝ вярва. — Успешни ли бяха продажбите ви? — осведоми се любезно.

— Много успешни. Оказахте се прав. Продадох достатъчно кремове и мехлеми, за да мога да се върна у дома.

— Или да останете в Шотландия. — Робърт я водеше към старата част на Макензи Мейнър. Мрачните коридори бяха отворени само защото се очакваха много гости. Килимите бяха излинали, стените — тъмни и старомодни. Железните куки по стените бяха на голямо разстояние една от друга и свещите едва смекчаваха мрака. Изолацията на това крило беше перфектен фон за предложението, което смяташе да ѝ направи.

— Казвате го, защото не вярвате, че съм принцеса. — Кларис все още се усмихваше.

Разбира се, че не вярваше, но в момента много по-важно беше нарастващото възхищение, което изпитваше от нея. Сега нямаше да обсъждат този въпрос. Още не. А когато се стигнеше дотам, нямаше да го обсъждат с думи.

— Изобщо не ви е грижа дали ви вярвам или не. Прав ли съм?

— Преживяла съм много по-лоши неща от вашето недоверие, милорд.

Хепбърн я погледна с присвити очи, сякаш тази забележка го бе развеселила. Но и това не я притесни. Тя искаше най-сетне да чуе от него какво се иска от нея, за да приключат с този въпрос.

Робърт започна със смел комплимент.

— Наистина сте сърчна в използването на козметични средства.

— Това не са козметични средства — отвърна автоматично Кларис. Много пъти беше казвала тези думи. — Козметичните средства скриват естествената красота на жената. Моите кремове я подчертават...

— Моля ви! — Робърт вдигна ръка, за да я спре. — Все ми е едно дали момичетата носят маска от руж или се щипят по бузите, за да ги зачервят. Жените имат своите трикове, които ги правят неустойимо привлекателни за мъжете. Така е редно. Защото мъжете са силни, брутални и не признават законите, ако случайно не са на тяхна страна.

Кларис изненадано вдигна вежди. Не, това не бе само изненада. Тя беше видимо шокирана.

— Това е вярно, но нито един мъж не би го признал.

— Аз съм преживял повече от другите мъже — отвърна кратко той.

Вероятно беше прав. Под спокойната фасада преживяното го загръщаше като мантия. Точно това бе привлякло Лариса Тръмбл и я бе накарало да го обяви за партията на сезона. Наглата хлапачка — а и всички други жени — не го изпускаха от очи. Той беше един от онези мъже, от които жената можеше да очаква да я пази от всички опасности с изключение на една: опасността, която представляваше самият той. Всъщност всяка жена би трябвало да е предупредена, че той умее да прелъстява и да омагьосва.

Но дали имаше жена, дори надарена с ум и разум, която би могла да се предпази от него?

Мили боже! Не биваше да мисли за него по този начин. Кларис се огледа. Защо я бе довел в тази стара, изоставена част на къщата? Старомодни мебели красяха широкия, безкраен коридор и стъпките им отекваха в почти страховита тишина.

Никога не беше отричал, че има нужда от нея и за друга цел, не само за да забавлява роднините му. Успя да я доведе тук и сега беше готов да говори.

— Ще дойдете на моя бал — започна спокойно той.

— След онази сцена в зимната градина ми е невъзможно да не дойда.

— Правилно. — В тона му нямаше и капчица чувство за вина. — Моля ви, утре следобед се пригответе, за да ви вземат мярка за тоалета.

— Какъв тоалет? Нямам нужда от тоалет.

— Почакайте. Първо ме изслушайте. — Той сложи пръст на устните ѝ. Докосването му я улучи като светкавица. Пръстът му остана там и тя буквално се наелектризира. — Искам да се маскирате.

11

Дори с една мъничка усмивка всичко става по-лесно.

Старците от Фрея
Крегс

— Да се маскирам? — Кларис беше като ударена от гръм. — Какво означава това?

Той очевидно вярваше, че се е изразил пределно ясно.

— Поканих една личност, която за съжаление не може да вземе участие в бала, затова искам да заемете нейното място. — Лицето му се изкриви в неприятна гримаса. — Тя се омъжи.

Пред невероятната наглост — не, глупост! — на този план принцесата загуби ума и дума. За момент не знаеше дори откъде да започне да обяснява защо подобен план е невъзможно да се изпълни. Но трябваше да опита.

— Първо, не мога да убедя никого, че аз съм тя, освен ако никой не я познава. Аз не съм тя, нима не разбирате?

Той ѝ хвърли загадъчен поглед и продължи напред.

— Разбирам доста неща.

Какво искаше да каже? И защо я гледаше така?

Пълната луна стоеше високо на небето. Сребърнобялата ѝ светлина падаше през прозорците, чиито завеси бяха вдигнати. Свещите трепкаха от течението. Хепбърн се движеше между лунната светлина и сянката и се сливаше с тях като човек, свикнал да се нагажда към обстановката.

— Реших да дам този бал по една специална причина...

— Да, в чест на полковник Оугли.

— Да, разбира се, това също. — Хепбърн се усмихна със студена любезност, от която я побиха тръпки. — Преследвам и друга цел, при

която току-що споменатият гост трябва да ми помогне. Сега вие ще заемете мястото на дамата.

Идеята му беше абсурдна. Защо си въобразяваше, че планът му ще заработи?

— И каква е другата ви цел?

— Не бих желал да говоря за нея.

— Искате да кажете, че не желаете да ми обясните каква цел преследвате, защото съм жена, която се представя за принцеса. — Като чу враждебността в думите си, тя се стресна. Какво значение имаше дали Хепбърн ѝ вярва? Той изобщо не беше от значение за живота ѝ. Или поне докато беше на сигурно място в къщата му. — Защо тази личност непременно трябва да се появи на бала ви?

— Някои гости я познават, затова трябва да присъства.

Кларис отново плъзна поглед по пустия коридор. Ако Хепбърн беше луд — а в момента това изглеждаше твърде вероятно, — тя нямаше друг изход, освен да се измъкне оттук и да избяга от Макензи Мейнър. Дали да побегне по пътя, по който бяха дошли? Той щеше да я настигне — със сигурност беше по-бърз от нея. Или да скочи от прозореца? Не. Под тях бяха стаите на прислугата и кухнята. Скок от седем метра височина означаваше да си счупи крак, ръка, а може би и главата. Значи трябваше да остане тук и да се опита да избие от главата му безумния план.

— Вие сте горе-долу с нейния ръст. И с нейната фигура. — Той измери тялото ѝ с изпитателен поглед, лишен от какъвто и да било еротичен интерес. — Гласът ви не е така дълбок като нейния. Тя пуши онези проклети пури, които придават на гласа ѝ дрезгави нотки, нетипични за женски глас. Но акцентът ви е подобен.

— Всичко това е великолепно! — извика сърдито тя. — Докато някой не ме погледне в лицето, ще се държа като свършената двойница. Но какво ще кажете за хората, които вече са я виждали? Не мислите ли, че ще забележат колко сме различни?

Той пренебрегна възражението ѝ, сякаш не го беше чул.

— Косата на дамата е гладка и черна. Обикновено носи дантелен воал. Вече съм поръчал черни перуки и няколко воала, за да скриете къдриците си. — Взе един кичур от косата ѝ и го потърка между пръстите си като търговец на коприна, проверяващ качеството на стоката. Кларис ядно блъсна ръката му.

— Планът ви е направо смешен!

Той изобщо не я слушаше.

— Трябва малко да промените гласа си. Вече знам, че можете. Чух как заговорихте с шотландски акцент, когато сметнахте за нужно.

Кларис прехапа устни.

— Имам нейна миниатюра и искам да гримирате лицето си така, че да стане подобно на нейното. Сигурен съм, че разполагате с необходимите средства.

— Няма ла се получи. — Все едно говореше на глух.

— Ще ви видят само отдалече. Ще носите нейните дрехи и фризура и ще се държите съвършено презрително. Като жена, която е била унижена.

Нещо в тона му я накара да спре.

— Значи тя е... жена без чест?

— Тя бе използвана, обезчестена и изоставена.

— От кого? От вас ли?

— Наистина имате остър език.

Обидите му не я засягаха. Трябваше да мисли за Бомонтен, за позицията си... и за Ейми. За сестричката, която я чакаше сама във Фрея Крегс и работеше като шивачка, докато Кларис забавляваше дамите и живееше в лукс.

Въпреки това не се сдържа и попита:

— Вие ли сте човекът, който е използвал дамата?

С високите скули и силната брадичка Хепбърн приличаше на нощна птица, тръгнала на лов. На същество, което познава мрака, насието и отчаянието.

— Не, не съм аз.

Кларис изпита облекчение и в същото време се уплаши. Този мъж умееше да я убеждава в добрите си намерения.

— Кой беше тогава?

— Не е нужно да знаете всичко.

— Наистина ли смятате, че има неща, които не трябва да узная?

— Точно така. — Той се движеше като хищник. Бавно, целенасочено, почти безшумно. Кларис се зарадва, че не тя беше желаната плячка.

Защото той бе тръгнал на лов. Нито за секунда не биваше да се съмнява в това.

— Значи искате да отмъстите за дамата?

— За дамата? Не. Макар че имам благословията ѝ. Не, искам да отмъстя за лъжите, които ми наговориха. Лъжи, които доведоха дотам, че се държах като човек без чест.

— Искате да изиграя целия този маскарад само защото някой ви е излъгал? — Кларис не повярва на ушите си. — Сигурно водите много сложен живот, милорд, след като една проста неистина ви шокира дотам, че искате да си отмъстите. — Предстоеше ѝ трудно време, ако не успееше да го убеди да се откаже от този кръстоносен поход.

— Понякога една неистина тежи повече от една лъжа. Особено когато става въпрос за престъпено обещание и за безчестие.

— Говорите със загадки. Да знаете, че на мен не ми минават такива!

Очевидно си говореха, без да се чуват. Кларис разбра, че той го правеше нарочно.

— Вие артистка ли сте, Ваше височество?

— Какво казахте? — Артистките бяха лекомислени куртизанки. Въпросът изобщо не ѝ хареса.

— Моля за прошка. В никакъв случай не искам да поставя под съмнение морала ви. Въпросът ми беше само дали можете да играете роля. — Той я измери със смислен поглед изпод полуспуснати мигли. — Можете ли да погледнете в лицето олицетворението на жестокостта и покварата и да се престорите, че виждате герой? Можете ли да изричате любезности, когато всяка частичка от тялото ви копнее да се нахвърли върху злото пред вас и да го унищожи?

Думите бяха изречени с тон, който я побиха ледени тръпки. Всяка крачка в неговата посока водеше към пропастта. Тя го усещаше. Подушваше го. Но въпреки това не знаеше как да му избяга.

— Смятам се за средно добра артистка — отговори с треперещ глас, — но преди известно време в Англия ми дадоха да разбера, че изкуството ми има граници.

Тогава не беше в състояние да скрие отвращението си от съдия Феърфут. Ако се бе преструвала по-умело, въпросът щеше да се уреди мирно и тихо. А може би и не. Като си спомни злостното лице на съдията, разбра, че никога не би могла да се измъкне безнаказано.

— Значи не можете да знаете защо поставям тези изисквания. Но можете да ми се доверите и да изпълните молбата ми.

— И защо би трябвало да го направя?

Привидно без да се движи, той застана плътно до нея, сложи ръце на кръста ѝ и се наведе над нея.

— Затова.

Като усети топлия му дъх, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. По гърба ѝ пробяга студена тръпка, но в утробата ѝ се разля топла вълна.

— Пуснете ме! — Въпреки вълнението, успя да изрече двете думи ясно и натъртено.

Дъхът му се плъзна непосредствено под ухото ѝ. Или беше устата му, която я докосваше, милваше и ѝ отнемаше дъха?

— Престанете! — извика задъхано тя. — Обещахте да уважавате доброто ми име.

Мъжът вдигна глава, погледна я и се усмихна. Усмивката му не беше цинична, нито учтива и празна, дори не опасна и хищническа. Беше просто очарователна усмивка, която я омагьоса.

О, не! Кларис не бе помислила, че той умее да се усмихва така, сякаш беше щастлив да я гледа и да ѝ достави радост.

О, не, каза си отново тя.

Наистина ѝ доставяше радост. Една проста прегръдка и една усмивка се оказаха достатъчни да я превърнат в пълна глупачка.

Стъписването ѝ се изля в тих вик:

— О, не!

Протестът ѝ изобщо не го убеди.

— О, да! — Привлече я към себе си, толкова близо, че тя усети топлината му от бедрата до гърдите си. — Изглежда невъзможно, прав ли съм?

— Какво? Какво казахте? — Беше невъзможно да го е разбрала правилно. Би било ужасно.

Очевидно той умееше да чете мислите ѝ.

— Че вие и аз си приличаме, макар да не се познаваме. Как мислите, какво ни прави еднакви?

— Между нас няма никаква прилика.

В изпитателния му поглед светна подигравка. После сам отговори на въпроса си:

— Преживели сме едни и същи неща.

— Между нас няма нищо общо...

— И двамата сме родени в привилегировани семейства, а после са ни изхвърлили в жестокия свят където трябва за оцеляваме без помощ отникъде.

О, не! Той изричаше правилните думи. Казваше точно онова, което тя искаше да чуе.

Кларис се опита да го отблъсне. Трябваше да го направи.

— За какво говорите? — попита сърдито. — Защо се преструвате, че изпитвате съчувствие към мен? Изобщо не вярвате в историята ми.

— Убедете ме. — Така внезапно, че не ѝ остави шанс за съпротива, той притисна устни в нейните.

Устните му бяха като коприна.

Гладки и хладни като блестящ мрамор. И милваха нейните с изкусителна нежност. Сякаш момичешките ѝ сънища бяха станали истина и статуите в палата на баща ѝ бяха оживели.

Кларис неволно затвори очи.

Хепбърн нежно помилва с език долната ѝ устна и изпита невероятно удоволствие. Тя също изпитваше удоволствие от милувките на устните му. Почти го вкушваше... почти... и искаше да го вкуси. Да то погълне. Да опознае всяка частица от небесното, забранено тяло.

Ръцете му се плъзнаха по гърба и талията ѝ, обхванаха дупето и го притиснаха по-силно към хълбоците му. Натискът на слабините му събуди в тялото ѝ нещо неприлично, чувство, което сви стомаха и стегна гърлото ѝ.

Тя се опита да мушне ръце между телата им, но единственият ефект беше, че усети още по-силно магията на докосването му. През няколкото пласта на дрехите си почувства горещината му, твърдите гърди. Не само, че не се отдръпна ами и притисна длани в гръдния кош, за да почувства мускулите му, да очертае контурите им.

Тази проява на нежност преобрази предпазливата целувка, както горещината на слънцето преобразява пролетта. Той я притисна към себе си, издаде възбуден стон и задълбочи целувката. Езикът му проникна между устните ѝ и започна да милва чувствителната кожа във вътрешността на устата, зъбите и езика ѝ. Коленете ѝ омекнаха,

заля я сладка вълна на... Нямаше смисъл да се преструва, че не знае какво изпитва. Вълна на желание.

Това беше прекрасно. Празник за сетивата. Ароматът му бе опияняващ: миризма на лимонов сапун, смесена с мъжко желание. Миризмата я удари в главата и я опияни, сякаш бе пила алкохол. Вкусът му събуди в тялото ѝ потребности, за чието съществуване не беше подозирала. Всяко докосване на езика му я обвързваше по-силно с него, даряваше я с нови познания и създаваше такава интимност, че всяко поемане на дъх беше негово, всеки удар на сърцето беше в съгласие с него. Никога досега не беше желала мъж и се наслаждаваше на усещането.

Той плъзна ръце по лактите ѝ, обхвана нежните ѝ пръсти и ги вдигна върху раменете си. Тя се вкопчи в него и изстена от наслада. Отвори широко уста, за да му даде възможност да я изследва, и плахо отговори на милувките му. Искаше и тя да го вземе, както той я вземаше. Езиците им сякаш се състезаваха, всеки се опитваше да преживее и да дари наслада, докато другият се предаде.

Естествено, той беше по-силният. Имаше на своя страна опита, освен това беше безогледен в желанията си и очевидно усещаше какво удоволствие ѝ доставя.

Когато тя го прегърна, омаломощена от блаженство и изпълнена с желание, той отдели устни от нейните.

— Кажете ми, че ще направите, каквото ви помолих — пошепна дрезгаво.

Ресниците ѝ тежаха и тя не беше в състояние да ги повдигне. Прекрасната влажна уста се движеше съвсем близо до нейната и не ѝ помагаше да изплува от опиянението, в което я беше тласнал с целувките си.

— Какво? — попита тя замаяно.

Той целуна бузите ѝ, нослето, шията.

— Кажете ми, че ще участвате в моя малък маскарад... заради мен.

Думите прозвучаха нежно, почти ласкателно, но очите му гледаха остро, брадичката бе решително вирната. Беше преценил реакцията ѝ и явно я смяташе за похотлива уличница.

Здравият човешки разум я улучи като удар в лицето. Тялото ѝ се скова в ръцете му.

— Вие... вие сте негодник! — изплака тя и заби лакът в гърдите му.

Той нададе тих вик на болка и отстъпи крачка назад.

Кларис се облегна на стената. Възмущение и срам се бореха в сърцето ѝ.

— Вие... вие го направихте нарочно. Само затова ме целунахте. Наистина ли повярвахте, че характерът ми е толкова слаб, та ще се поддам на прелъстителското ви изкуство? Това е шантаж!

Робърт се усмихна измъчено и разтри мястото, където го бе ударила.

— Всъщност не. И насън не би ми хрумвало да ви смятам за жена със слаб характер. Откровено казано, не вярвах да направите, каквото искам от вас. Но ви уверявам, че опитът беше безкрайно приятен.

Признанието му я изпълни със злоба.

— Нима сте убеден, че целувките ви са толкова прекрасни, та аз непременно ще си загубя ума и ще пренебрегна принципите си?

— Да, целувките ми са ценни. Не ги хабя за всяка жена.

Отговорът само засили гнева ѝ.

— Наистина ли си представяхте, че никога не съм била целувана? О, целували са ме, и то много по-силни мъже, отколкото сте вие! — Беше извънредно важно да му каже това.

Ала когато той ѝ отговори, дълбокият му глас изпрати послания, които предпочиташе да не чуе.

— По-силни мъже може би... но не по-добри любовници.

Кларис се вцепени като зайче, видяло змия.

— Откъде можете да знаете?

— Знам, защото ви доставих удоволствие. Освен това бяхте изненадана. — Той се приведе напред и се опря с една ръка на стената до нея. В небрежната му поза се усещаше бдителност. — Нима мислите, че не забелязвам тези неща?

Кларис преглътна мъчително. Устата ѝ изведнъж пресъхна. Все още усещаше вкуса му, миризмата на тялото му... Горещината му объркваше мислите ѝ. Проклет да е! Как смееше този мъж, този лорд, с позорните му планове и дяволското му самочувствие, да събужда у нея такава страст!

— Вие обещахте... — Какво бе обещал? — Долу, на пътя, казахте, че разбирате с какви трудности ще се сблъскам като неомъжена дама без придружител, и обещахте да не опетнявате доброто ми име!

— Това е вярно. Обещах да се погрижа за доброто ви име — Формулировката беше друга и малката разлика беше многозначителна. — Не съм обещавал, че няма да се опитам да ви прельстя.

Този човек я вбесяваше!

— Бихте ли ми обяснили разликата?

— Доброто име означава какво мислят другите за вас. Прельстяването е онова, което наистина правите... и то с мен ако имате късмет.

— Надут пуяк!

Мъжът хвърли поглед през прозореца и изведнъж присви очи. После рязко се обърна към Кларис.

— Знам какво струвам.

— Вие сте нагъл и аз... аз няма да допусна... няма да ме прельстите! Аз съм принцеса. Предстои ми династичен брак!

Робърт отново погледна към прозореца.

— Даже принцесите имат право на известни... удоволствия.

Погледът му се устреми към нещо или към някого навън... и той забрави напълно Кларис. Вече не беше съсредоточен върху нея и за момент това я зарадва. Погледът му стана студен. Изглеждаше така, сякаш с способен да... убие. Сякаш вече беше убивал, без да мисли за последиците. Той сложи ръка на рамото ѝ и я притисна към стената.

— Останете тук!

Побиха я студени тръпки. Изведнъж Хепбърн се превърна от любовник в палач. Ала веднага се овладя и гласът ѝ прозвуча хладно:

— Какво ви стана, милорд?

Без да ѝ обръща внимание, той отиде до свещника и духна свещта. Сега коридорът беше осветен само от лунната светлина и свещите в другия му край. Робърт отиде до прозореца и изчезна зад завесите.

Затаила дъх, Кларис следеше странните му движения. Може би това беше доказателство за лудостта му?

О, не! От прозореца се виждаха редица дървета и възвишението зад господарската къща. В сенките на дърветата се движеше мъж.

Вървеше право към осветената фасада на Макензи Мейнър. Може би някой лакей се връщаше от среща със своето момиче... Или някой от работниците... Ала фигурата се движеше гъвкаво и безшумно като човек, който се чувства у дома си в мрака и усамотението.

Когато мина между две дървета, луната освети лицето му и за миг Кларис повярва, че го познава.

— Кой е този? — пошепна тя и направи крачка напред.

— Казах да стоите там! — Гласът на Хепбърн изплющя като камшик. Прозорецът се отвори безшумно. — Върнете се при другите, Кларис!

— Да повикам ли някого...?

— Не. — Той се обърна към нея и тя спря да диша. Тонът му издаваше повече от ясно, че не се е отказал от плановете си. — Утре ще говорим пак. Вървете си! — Плъзна се като змия по рамката на прозореца и скочи от другата страна.

Кларис не се подчини. Беше твърдо убедена, че се е наранил — не, че я беше грижа, наистина не, но въпреки това се втурна към прозореца и се надвеси надолу.

Не видя нищо, не чу нищо. Хепбърн бе изчезнал.

Огледа се за другия мъж, но и той беше изчезнал. Като призрак.

Нощта бе погълнала двамата мъже, сякаш никога не ги беше имало.

Чужденецът чу шум. Някой или нещо бе паднало на земята. Обърна се рязко. Шумът бе дошъл от старото крило на Макензи Мейнър. Той се скри зад едно дърво, застина неподвижен и отново огледа къщата, която наблюдаваше от дванадесет часа.

Там, на прозореца! Млада дама се издаде навън и погледна надолу. После погледът ѝ се устреми към гората, сякаш търсеше нещо... някого.

Очите му се присвиха. Възможно ли беше да е тя?

В следващия миг фигурата се скри зад завесите. Вероятно се бе върнала в салона при другите гости.

В същата секунда чужденецът забеляза някакво движение в сянката под прозореца. Някой го бе видял. Някой, който се движеше със същата опитна скритост като него и който го гонеше.

Личеше му по начина, по който тичаше — свил рамене, със сведена глава, бърз като светкавица. Позна начина, защото след бягството от затвора непрестанно го гонеха тъкмо такива мъже. Те го търсеха с намерението да го затворят и убият.

Отдръпна се бавно и тръгна по незабележимата пътечка за бягство, която бе открил вчера. Не издаваше никакъв шум. И не оставяше следи.

Чужденецът беше принц Рейнджър от Ришарт, дошъл да вземе своята принцеса.

АНГЛИЙСКАТА ПРИРОДА

Преди пет години

Кларис стоеше пред портата на скъпия девически интернат, който от три години беше неин дом. Величествена сграда, разположена в голямо, добре поддържано имение. През лятото старите дъбове даряваха сянка и момичетата можеха да се разхождат спокойно. Сега обаче вятърът събаряше листата им. Голи клони стърчаха към небето. Скоро щеше да дойде зимата.

Когато революцията разтърси страната, вдовстващата кралица тайно изпрати Кларис и Ейми в английския интернат. Тук ги възпитаваха и се отнасяха към тях като към принцеси. Ръководителката на интерната, мисис Китлинг, не бе разкрила самоличността им, но ги ласкаеше и намекуваше пред гостите, че в дома ѝ живеят важни личности. Сега Кларис стоеше зад оградата, вкопчила се в железните пръчки, и се опитваше да проумее събитията, довели до позорното им изгонване.

Ейми я подръпна по ръкава.

— Какво ще правим сега, Кларис? Няма ли да си отидем вкъщи, в Бомонтен? Можем ли да стигнем дотам?

— Не знам, мила. — Кларис се обърна към сестричката си. Ейми беше дванадесетгодишна, с тромаво тяло на подрастваща, и не бе в състояние да разбере какво се бе случило днес. А и как би могла? Самата Кларис не го разбираше. — Наистина не знам. Не можах да говоря с директорката. Тя отказа да ме приеме.

Да, мисис Китлинг бе отказала! Сякаш Кларис беше дръзка слугиня, поискала да се представи.

През последните месеци почителността, с която достойната дама се отнасяше към двете принцеси, се промени. Все по-често се чуваха режещи забележки, че била принудена да държи в заведението си беднячки, а когато гледаше двете момичета, изражението ѝ ставаше кисело и обидено.

Много по-важен обаче беше въпросът защо баба им е престанала да пише. Откакто бяха дошли в Англия, всеки месец получаваха писмо от нея, което ги уведомяваше за хода на революцията и за живота на Сорша и строго ги предупреждаваше да се държат като принцеси. Двете ѝ отговаряха редовно. Но сега бяха минали четири месеца, без сестрите да са получили и дума от баба си.

Кларис притисна чело към студените железни пръчки. Не искаше да мисли за това, но... Ами ако баба им е мъртва? Какво ще правят сега?

— Къде са Джойс и Бети? — изхленчи Ейми. — Нали са ни прислужнички. Трябва да се погрижат за нас.

— Не знам, мила. Попитах за тях, но никой не ми отговори.

Трите учителки, които изведоха момичетата навън избягваха погледите им и се правеха, че не чуват въпросите им. През целия си живот Кларис не се беше чувстваш толкова безпомощна. Даже преди три и половина години, когато революционерите завзеха столицата. Или преди три години, когато старата кралица ги изпрати в чужбина и ги отдели от принцеса Сорша по някакви тайнствени съображения за сигурност. Или миналата година, когато получи вест, че баща ѝ е загинал в хаоса на революцията.

Ейми нямаше представа за мрачните размишления на Кларис. В гласчето ѝ звънна гняв.

— Джойс и Бети са наши. Ние ги доведохме.

Кларис помилва ръката ѝ в топла ръкавица.

— Не са наши. Но и аз искам да поговорим с тях, преди да си отидем. — Потрепери от студ и се озърна. С Ейми не можеха да останат тук като просякини. Наближаваше вечерта, ставаше все по-студено. Малкото набързо събрани дрехи бяха натъпкани в стара платнена чанта пред краката им. Каdifените палта и колосаните

бонета не бяха в състояние да ги предпазят от дъжда, който скоро щеше да завали.

В сърцето на Кларис се бореха предпазливост и копнеж.

— Мисля, че трябва да си отидем вкъщи. Трябва да намерим Сорша и да си отидем вкъщи. Нямаме друг избор. Нямаме къде да отидем, освен това... баба сигурно има нужда от нас. — Кларис потегли Ейми към черния път — Нямаме пари... нито пени, но ще помолим за подслон в странноприемницата в Уор.

— Ами ако не ни приемат?

— Разбира се, че ще ни приемат — отговори Кларис с увереност, каквато не изпитваше.

— Ами ако ни изхвърлят на улицата? — настоя упорито Ейми. — Помниш ли децата от сиропиталището? Мръсни, дрипави, ужасно мършави, а едно от момчетата беше увило счупената си ръка в парцали. Помниш ли? Ами ако ни изпратят там?

Разбира се, че помнеште. Как би могла да забрави!

Точно в този момент добре познат глас я предпази от необходимостта да даде отговор.

— Моля, Ваше височество, почакайте!

Кларис се обърна и видя Беатрис. Момичето тичаше през моравата и едрата фигура се тресеше. Не носеше нито наметка, нито шапка, само голяма пътна чанта, която се удряше в коленете ѝ

— Бети! — извика облекчено Кларис и промуши ръце между железните пръчки. Хвана студените ръце на прислужницата и продължи: — Слава богу! Толкова се тревожех за теб! Готова ли си? Това ли са нещата ти?

— Не, Ваше височество. — Бети погледна през рамо, сякаш се страхуваше да не я гони някой. — Това са вашите неща. Събрах всички кремове и мехлеми от кралица Клаудия, още дрехи, ваши и на малката принцеса.

— Няма ли да дойдеш с нас? — намеси се недоволно Ейми.

— Не ми позволяват. Господарката забрани на мен и на Джойс да излизаме от кухнята. Каза, че... че трябва да помагаме на другите момичета. За да изработим парите, които са похарчени за вас, откакто... откакто издръжката ви вече не идва. — Бети се покашля смутено.

— Какво значи това? Как така не пращат пари за нас? — попита смаяно Кларис.

Бети понижи глас.

— Случи се преди около шест месеца. Слугите си шепнеха в кухнята.

— Защо не ми каза? — Щеше да говори с мисис Китлинг и да обясни, че... Какво би могла да обясни? Нали не знаеше защо парите са престанали да идват. Но все щеше да ѝ хрумне нещо.

— Вие сте принцеса. Не очаквах, че ще ви изхвърли — обясни жално Бети.

— Но тя не може да ви принуди да останете тук, нито теб, нито Джойс. Елате с нас — настоя Кларис.

Бети погледна чантата в краката си, после решително я прехвърли през оградата.

— Ваше височество, аз... не мога. — И добави съвсем тихо: — Страх ме е.

Кларис се отдръпна рязко.

— Разбирам. — И тя се страхуваше.

— Не искам да умра от глад, да замръзна или... — Бети я погледна с безкрайна болка. — ...да направя за пари нещо, което почтената жена не бива да прави.

Ейми не разбра какво имаше предвид Бети, но Кларис я разбра много добре. При мисълта, че малката ѝ сестра може да стане проститутка, гърдите ѝ се стегнаха от жестока болка и дъхът ѝ спря. Тя, принцеса Кларис от Бомонтен, никога досега не беше поемала отговорност за живота си. А сега носеше отговорност и за Ейми. Трябваше да я отведе вкъщи, преди да я сполети жестоката съдба. Преди и те да преживеят катастрофата, погълнала страната им.

Ейми намести бонето си и непокорните черни кичури нападаха по челото ѝ.

— О, Бети, нали знаеш, че не можем да пътуваме сами! Трябва да ни помагаш!

— Направих, каквото можах. — Бети мушна ръка в джоба на престилката си и извади пълна шепя монети. Протегна ръка през оградата и обясни: — Това са всичките пари, които събрахме в кухнята. С Джойс дадохме всичко, каквото имаме. Другите също дадоха по нещо. Ако сте пестеливи, ще изкарате с тях поне седмица.

Една седмица! Кларис взе монетите с треперещи ръце.

— Благодаря ти, Бети. Помощта ти е неоценима. Ако някой от Бомонтен дойде в училището, кажи му, че ние... че сме тръгнали към къщи. Хайде, върни се в къщата. Студено е, а ти нямаш наметка.

— Да, Ваше височество. — Бети направи реверанс и се затича обратно. По някое време се обърна и отново направи реверанс. Едрото ѝ лице се набразди от тревога, докато гледаше своите принцеси. — Бог да ви пази по пътя!

— Не! — Ейми се втурна напред и провря слабичките си ръце през решетката. — Ти си ужасна, ужасна...

Кларис я сграбчи за раменете и я издърпа по-далече от оградата.

— Какво правиш? — извика сърдито Ейми — Баба ѝ нареди да се грижи за нас, а тя ни изоставя. Защо го допускаш?

— Нищо не допускам. Подчинявам се на реалността. Тя няма да тръгне с нас. Ако си спомняш, последното, което ни каза баба, беше, че принцесата трябва винаги да бъде смела, все едно при какви обстоятелства. Да се държи любезно и учтиво с подчинените си. Винаги. — Кларис въздъхна и потрепери. — Изпълних указанията ѝ.

— Указанията на баба са глупави и ти го знаеш. Какво значение има, че сме принцеси? — Ейми се изтръгна от ръцете ѝ. — Особено сега, когато да си принцеса означава само ядове и никакви привилегии.

— Ние сме, каквито сме. Принцеси на Бомонтен.

— Не сме длъжни — възрази кисело Ейми — Сега сме съвсем сами на пътя. Можем да бъдем, каквито си искаме.

Когато излязоха на шосето, Кларис отговори трезво:

— Не е така просто. Ние сме такива, за каквито сме били родени.

— Ние сме такива, каквито се направим — заяви упорито Ейми.

Кларис спря на малка полянка в близост до гората.

— Като се върнем в Бомонтен, ще видиш, че не е така.

— Не, няма!

Кларис вдигна глава и обходи с поглед тесния път. По живия плет висяха сухи листа, силният вятър гонеше нападалите по пустия път. Над главите им се събираха заплашителни сиви облаци. Вече не можеше да си спомни в каква посока трябва да тръгнат, за да стигнат до малкия крайпътен хан. Преди вървеше, без да мисли. Не беше и нужно, защото винаги някой ги водеше и вземаше, возеше ги... Тя беше седемнадесетгодишна и нямаше никаква представа за реалния

свят. Беше длъжна да се грижи за Ейми, докато стигнат до Бомонтен, а нямаше ни най-малка представа в каква посока да тръгне. Искаше ѝ се да се отпусне на земята, да се свие на кълбо и да плаче, докато не ѝ останат сълзи.

В този миг от горичката изскочи нещо голямо и черно и се хвърли към тях. Мъж. Едър, масивен, заплашителен мъж.

— Махни се! — изкрещя Ейми.

Мъжът сграбчи Кларис за рамото и я повлече към дърветата.

Тя изпищя. Един-единствен, дълъг, пронизителен писък.

Мъжът я скри зад един дебел ствол и я пусна.

— Не се плашете, Ваше височество! — извика, преди тя да е побягнала. — Спомняте ли си кой съм?

Разбира се, че си спомняше. Този дрезгав глас можеше да принадлежи само на един мъж, на един-единствен. Сложи ръка върху сърцето си, което биеше с дива сила.

— Джефри!

Той беше различен, напълно различен от всички други мъже в родината им. Рус, със сини очи, ръцете му бяха твърде дълги, даже за масивното тяло. Могъщите, леко увиснали рамене и големият корем биха направили чест на всеки пристанищен работник, а носът и устните изглеждаха като обезформен от много сбивания. Ала носеше изискано облекло, говореше като придворен и отдавна беше на служба при баба ѝ — Кларис го помнеше от дете. Беше куриер на баба ѝ, личен камериер, лоялен пратеник. Каквото трябваше да направи кралица Клаудия, Джефри го уреждаше вместо нея.

Като го видя, от раменете ѝ падна огромен товар.

— Благодаря на бога, че ни намерихте!

Ейми се прилепи до сестра си и огледа мрачно непознатия.

— Аз не знам кой си! Откъде се взе?

Мъжът се поклони пред двете момичета.

— Аз съм слуга на вдовстващата кралица Клаудия. Тя ми има пълно доверие.

Ейми го изгледа недоверчиво.

— Наистина ли?

Кларис прегърна успокоително сестричката си.

— Наистина. Баба винаги изпраща Джефри, когато има важни вести за съседните страни. — Но защо бе дошъл тук? Защо точно в

този момент? — Какво става с баба? — попита с треперещ глас. — Да не е...

— Баба ви е добре! — Бледосините очи изгледаха пронизващо нея, после и Ейми. — Но революционерите опустошават страната и тя ме изпрати да ви кажа, че трябва да бягате!

В облекчението на Кларис се примеси ужас.

— Да бягаме? Защо? Къде?

— Зли хора са по петите ви. Искат да ви убият, за да не остане никой от кралското семейство на Бомонтен. Трябва да избягате на континента — завърши настойчиво той. — И да останете там, докато нейно величество нареди да се върнете.

Ейми все още го оглеждаше с подозрение.

— Как ще ни намерят, ако се скрием?

— Баба ви каза на мен, само на мен, че когато дойде време да се завърнете, ще публикува обява във вестника. Не вярвайте на никого, който ви потърси и каже, че вече не е опасно и можете да се върнете. Ако не носи писмо от баба ви, бъдете сигурни, че е предател. Аз нося писмо от кралицата. — Той извади сгънат лист от торбичката, която висеше на колана му.

Кларис буквално изтръгна писмото от ръката му, счупи печата на баба си и прочете кратките ѝ нареждания. С всяка дума смелостта я напускаше. Подаде писмото на Ейми и се обърна към Джефри,

— Няма съмнение. Баба пише да бягаме и да се скрием докато положението се успокои. — Гласът ѝ отново затрепери, но в сърцето ѝ покълна плаха надежда. — Вие ще дойдете с нас Джефри, нали?

Мъжът я погледна виновно.

— Не мога. Трябва да предупредя Сорша.

За първи път през този дълъг ужасен ден Кларис изпита нещо като радост.

— Значи знаете къде е Сорша? Ще ни заведете ли при нея?

За момент мъжът се стъписа.

— Не. Не, не мога.

Ейми вдигна глава от писмото.

— Но нали току-що казахте, че ще отидете при Сорша!

— Заповедта на моята кралица гласи, че кронпринцесата трябва да остане разделена от вас. — Ъглите на устата му увиснаха. — Много съжалявам, но отсега нататък двете ще се оправяте сами.

— Баба никога не би ни пуснала без гувернантка — заяви твърдо Ейми.

Джефри я погледна с известно недоволство.

— Малка принцесо, съзнавам, че планът е опасен, но баба ви нямаше друг изход, разберете!

— Искаме да видим Сорша — продължи Ейми с обичайната си упоритост. — Тя ни е сестра.

Джефри се огледа бдително.

— Ваши височества, тази мярка се взема както за вашата сигурност, така и за безопасността на Сорша. Освен това се боя, че може да ме преследват.

Кларис също се огледа. Доскоро се притесняваше само как ще преживеят зимата. Сега вече се питаше дали изобщо ще оцелеят.

Джефри извади от чантата си кесия, препълнена с монети, и я подаде на Кларис.

— С това ще изкарате зимата. Моля ви, тръгвайте веднага. Идете в Уор, качете се в пощенската карета и слезте на последната спирка. Вървете. Бързо. Не поглеждайте назад. — Изведе ги отново на пътя и заключи: — И не се доверявайте никому.

12

*Великите духове мислят еднакво. Особено
когато са жени.*

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Утринното слънце топлеше лицето на Кларис, докато бързаше през кухненските градини към оборите, облечена в костюма си за езда. Трябваше веднага да избяга от кискащите се момичета и клюкарстващите им майки, от безсрамните и винаги прикрити искания да им помогне, от собствените си мисли...

Какво ставаше с Хепбърн? Миналата нощ скочи от прозореца и изчезна, просто изчезна. Тя се върна в салона и зачака. Докато дамите свиреха на пиано и пееха, тя чакаше, но той не се върна.

Тази сутрин не бе чула слугите да говорят, че господарят им е ранен, но и не посмя да попита къде е и какво прави, защото се боеше да не си помислят нещо... че се интересува от него повече, отколкото е редно... не обичаше този вид клюки. Особено когато... особено когато бяха отчасти верни.

Чакълът скърцаше под ботушите ѝ. Вятърът развяваше косата ѝ и я мамеше да продължи. Радваше се, че отива към оборите. Искаше да види Блейз, да го помилва, да го оседлае и да препусне към свободата, която познаваше само на гърба му.

По дяволите... не биваше да позволява на Хепбърн да я целува. Все още не знаеше защо го е направила. И други мъже бяха посягали към нея. Опипваха я, притискаха я, опитваха се да я целунат. Тя реагираше моментално и коляното ѝ болезнено нараняваше мъжката им гордост. Никога досега не беше изпитвала желание да докосне мъжко тяло.

Ала още когато видя Хепбърн за първи път, разбра, че силата и могъществото на неговата чувственост са неустойими. Инстинктът не я

излъга. Той беше опитен прелъстител — точно както се беше опасявала. Освен това искаше нещо от нея. Искаше тя да изпълни желанието му и изобщо не се стараеше да го скрие. Докато я опияняваше със страстта си, през цялото време е планирал хладнокръвно да я възнагради за капитулацията, като я... като ѝ подари себе си. Сякаш беше скъпоценна награда, а не изкусител на невинни момичета и ковач на безумия планове!

При тази мисъл Кларис неволно притисна с ръка челото си. Откъде се беше взел този дяволски план? Защо искаше от нея да се престори на друга жена? На жена, която изобщо не познава. Обясненията му бяха двусмислени и вероятно неверни. Планът му със сигурност беше много опасен. Какъвто и натиск да упражняваше върху нея, тя беше длъжна да откаже. Все едно колко изкусително, опияняващо и страстно умееше да целува.

Олюлявайки се, Кларис продължи пътя си и се запита дали пък лордът не ѝ е дал тайно някакво средство, от което си е загубила ума. Това беше единственото обяснение за неприличното ѝ, недопустимо поведение. Незнайно как, този мъж бе успял да завладее ума и сърцето ѝ.

Не биваше да го допуска до себе си. Когато ги изгониха от интерната в Уор, Кларис беше страхливо момиче, което се отнасяше към всеки непознат с подозрение. Първата им зима беше белязана от два страшни въпроса: Как ще оцелеят, след като парите свършат? И дали изобщо ще оцелеят, ако атентаторите ги открият?

Тогава от отчаянието се роди идея: да продава кралските кремове. Постепенно опитът я научи да преценява правилно мъжете.

Макар и рядко, английските вестници пишеха за положението в Бомонтен. Кларис четеше всичко, до което се добираше, но подробностите бяха неясни и твърде противоречиви. Някои журналисти твърдяха, че кралица Клаудия е надхитрила революционерите и си е възвърнала властта. Други обаче пишеха, че страната продължава да е в ръцете на бандитите.

Единственото, което Кларис знаеше със сигурност, беше, че баба ѝ не е публикувала обява в никой вестник. Значи внучките ѝ още не можеха да се върнат.

Макар че бдителността ѝ беше поотслабнала, Кларис продължаваше да чака своя шанс да се завърне вкъщи. От пет години

целта ѝ беше само една. Нямаше да позволи възхищението от лорд Хепбърн да я заслепи. В никакъв случай.

Когато зави по следващата алея, Кларис видя нечия пола да изчезва зад живия плет. Помисли малко и реши да не обръща внимание. Сигурно някоя от младите дами беше изтичала в градината, за да си изплаче очите заради някаква измислена обида.

Накрая все пак не устоя на изкушението и реши да хвърли поглед към личността, която се стараеше да не я видят.

В края на дългата алея се издигаше малка бяла беседка защитена от жив плет и цялата обрасла с увивни рози. Между цветовете се виждаше лицето на Милисънт. Изглеждаше загрижена. Кларис уважи желанието ѝ да се усамоти и само ѝ махна на минаване, но в същия момент лицето на Милисънт светна.

— Ваше височество! — извика тя. — Колко се радвам, че сте вие!

Кларис също се зарадва, че не беше някои друг. Милисънт беше съвсем различна от своя брат. Явно той беше засукал още с майчиното мляко цялата арогантност и цинизъм на семейство Хепбърн. Милисънт беше спокойна, любезна, с нея човек се чувстваше уютно. Брат ѝ обаче беше нагъл негодник.

Но Кларис не искаше да мисли за него. Не искаше и да го види. Трябваше да го избягва.

Тя се поколеба и спря пред една дупка в живия плет.

— Добро утро, лейди Милисънт. Каква прекрасна утрин, нали? Смятам да поаядя. Желаете ли да ме придружите?

Лицето на Милисънт се удължи.

— Благодаря, но аз не яздя добре и със сигурност ще ви разваля удоволствието — на вас и на великолепия ви жребец.

Кларис изпъчи гърди с добре изиграно високомерие.

— Толкова ли надменна ви изглеждам, че да избирам спътниците си само според ездаческите им умения?

— Не! Не исках да кажа... — Милисънт изведнъж се засмя. — Вие ме дразните.

Кларис отговори на усмивката ѝ.

— Познахте.

— Елате за малко при мен. Ще поговорим за бала. Снощи така и не успяхме.

Последното, за което желаше да говори, беше за проклетия бал. В момента мислеше за съвсем други неща. Но в крайна сметка всичко беше свързано с бала.

Разбира се, нямаше да попита Милисът за него. Макар че много искаше да знае дали се е наранил. Но може би Милисът не знаеше. Освен това отговорността за бала беше твърде тежка за крехките ѝ рамене и Кларис се чувстваше длъжна да ѝ помогне. Дори само с приятелски разговор.

Но първо трябваше да узнае какво се е случило с Хепбърн.

— Предполагам, че сестра ви се чувства добре — заговори подчертано небрежно. — А как е брат ви?

Милисът я погледна изненадано.

— Мисля, че и двамата се чувстват добре.

— Много се радвам. — Кларис приседна на една от лакираните в бяло пейки. — Видяхте ли ги вече?

— Прюдънс? Вие се шегувате! Тя става най-рано към обед. — Милисът седна насреща ѝ. — Всеки ден ѝ обяснявам, че не е кралица, но тя не ме слуша. Вие спяхте ли всеки ден до обед?

— В никакъв случай. Баба щеше да ни убие. — Кларис не внимаваше какво говори, защото трескаво се опитваше да събере повече сведения за Хепбърн, без Милисът да заподозре нещо. — Ставахме на разсъмване и излизахме за един час на разходка! Всеки ден, независимо от времето. След това ни даваха хубава закуска, съставена според указанията на баба, а после... — тя млъкна изведнъж. Милисът я слушаше унесено. Нямаше право да ѝ разказва живота си. Естествено, Милисът никога не би я предала умишлено, но дори да изпуснеше по невнимание някоя безобидна забележка пред подозрителна личност, това можеше да бъде много опасно за двете принцеси. — Това е минало. Отдавна вече не съм онази принцеса.

— А каква принцеса сте сега? — попита с интерес Милисът.

— Принцеса, която върти търговия. — И за съжаление принцесата май няма да открие какво е станало с Хепбърн, каза си горчиво Кларис.

— Чела съм много за революциите, слушала съм какви ли не истории и често съм се питала как живеят хората, прогонени от родината си. — В очите на Милисът светеше искрено съчувствие. И приятелство. — Сега знам. Вие ми помагате.

Кларис гледаше жената насреща си и се питаше как е могла дори за миг да я помисли за обикновена. Съчувствието разхубавяваше лицето ѝ, а нежното разбиране беше като балсам за душата ѝ.

— Не разбирам защо мъжете в Шотландия са толкова глупави — изрече импулсивно тя. — Как е възможно още никои да не е поискал ръката ви?

Милисът се отдръпна сякаш бе получила шамар.

— Не са чак толкова глупави. — И се изчерви до корените на косата.

Аха. Значи Милисът си имаше сърдечна тайна.

— Бъдете искрена с мен — помоли Кларис. — Кой е мъжът, накарал сърцето ви да затупти по-силно?

Милисът вдигна рамене, напразно опитвайки се да покаже равнодушие.

— Даже когато бях много по-млада, нямах особени надежди.

— По отношение на кого? — осведоми се любезно Кларис.

— По отношение на... никого.

Глупав отговор.

Милисът не смееше да погледне принцесата.

— Кой мъж би се заинтересувал от мен? Аз съм безлична и скучна.

— Не сте безлична, само не умеете да покажете какво имате. А що се отнася до другото, намирам, че разговорът с вас е изключително приятен и дружелюбието ви е единствено по рода си. Затова съм убедена, че заслужавате нещо по-добро, отколкото до края на живота си да се грижите за семейството си.

Милисът скръсти ръце в скута си и сведе поглед.

— Други жени също го правят и намират удовлетворение в това.

Кларис изпухтя сърдито и не си направи труда да заглуши този неприятен звук.

— Не, не го правят! И вие не вярвате в това, което казвате! Знаем, че сте виждали много такива жени. Стари лели, неомъжени дъщери, които служат като безплатни компаньонки и гувернантки и ден след ден се обезличават, докато накрая обществото престане да ги смята за човешки същества! Това важи дори за собствените им семейства!

Милисът я погледна смаяно.

— Ама... Библията ни учи да се примирим със съдбата си...

— Библията е препълнена с истории на хора, които са взели живота си в свои ръце и го живеят така, както им харесва. — Кларис стисна ръце в юмруци, за да подчертае думите си. — Вижте само Рут и Естер! Силни жени, поели отговорност и създали нов свят. Защо и вие да не направите същото?

Милисът изглеждаше крайно разтревожена.

— Но аз не искам да създам нов свят. Мечтите ми не стигат чак дотам.

Аха! Най-сетне стигнаха до същността на въпроса.

— А докъде стигат вашите мечти?

— О, те са... те са незначителни. Такива, каквито може да се очакват от застаряваща девица.

Кларис се усмихна окуражително и ѝ кимна да продължи.

— Искам само да имам собствен дом и мъж, който ме обича! — Думите буквално избликнаха от сърцето на Милисът.

— И защо да не ги получите? — попита сърдечно Кларис. — Това не е чак толкова трудно.

— Та той изобщо не ме поглежда! Искам да кажа...

— Той?

— Да... Вие не го познавате, но скоро ще имате възможност да го видите.

— Поканен ли е на бала?

— Той с приятел на Робърт и сигурно ще дойде.

Кларис погледна строго приятелката си.

— Да, да, ще дойде — побърза да я увери Милисът, въздъхна и се предаде. — Е, добре. Той е граф Тардю. Кори Макгаун, най-прекрасният мъж в земите на Шотландия.

Лиричното описание на несравнимия мъж Макгаун каза на Кларис всичко, което искаше да знае.

— Значи изглежда добре?

— Косата му има цвета на слънцето, а очите му са ясносини. Язди, ловува, играе, танцува... — В погледа на Милисът светна копнеж. — Той е мечта...

— Значи сте танцували с него?

— Веднъж. Бях на седемнайсет. Настъпих го. — Милисът сведе глава. — Осмелих се да посегна към звездите. Не заслужавам нищо по-добро.

Това беше вече прекалено!

— Кой ви е надрънкарл всички тези глупости? — попита остро Кларис.

— Баща ми.

Принцесата преглътна грубите думи, които напиреха на езика ѝ. Не биваше да обижда бащата на Милисънт. Или поне не можеше да го каже направо в очите ѝ.

— Понякога хората, които ни обичат най-силно, са слепи за предимствата ни — обясни любезно тя.

— Татко не беше сляп! Той беше... пряк и справедлив.

— Може би да, но със сигурност не е разбирал нищо от красота. — Кларис не ѝ даде възможност да възрази — Ще ви помогна да изберете тоалет за бала и да срещете косата си. Ще се появите в залата като кралица. Ще крачите величествено и ще се усмихвате като сирена. Лорд Гардю ще се поболее от любов и ще падне в краката ви.

Милисънт избухна в смях, но Кларис остана напълно сериозна.

— Ще видите, че ще стане точно така. — Тя се изправи и окуражително я потупа по рамото. — Мислете над думите ми. — Завъртя се и тръгна към изхода на беседката.

Милисънт също стана и пейката изскърца.

— Принцесо Кларис, недейте! — Тонът ѝ беше също така настойчив като този на Кларис преди малко. — Аз също говоря съвсем сериозно — заяви Милисънт. — Концентрирайте се върху Прюдънс. Помогнете ми да организирам празненството. И преди всичко ви моля за вашето приятелство! Но не се опитвайте да промените живота ми. Аз съм доволна с това, което имам.

13

*Принцесата хваща повече мухи с мед,
отколкото с горчица.*

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Оборите лежаха под слънцето мирни и сънени. Ратаите не се виждаха никъде. Кларис се затича към крайния обор, горяща от нетърпение да види Блейз и да помилва кадифените му ноздри. Той не искаше нищо от нея, освен да стиска юздите със здрава ръка и да го изчетка с любов след дълга езда. Никога не я отблъскваше от страх, никога не я допускаше близо до себе си, за да ѝ причини болка. Нищо друго в живота ѝ нямаше смисъл, само Блейз. Той е разумно животно — за разлика от другия жребец в тази къща, каза си злобно Кларис.

Ала когато стигна до бокса на Блейз, го намери празен.

Обзе я паника. В гърлото ѝ заседна буца. Огледа се на всички страни, но никой от другите коне нямаше елегантната структура и блестящата светлокестенява грива на нейния жребец.

Къде е конят ми?

Блейз мразеше мъжете. Ако някой от ратаите се е опитал да го изведе на разходка, жребецът сигурно го е нападнал. Но зад този съвсем реален проблем се криеше много по-дълбок — и по-нелогичен — страх: Ами ако бяха дошли да ѝ го вземат?

Запъти се към ограденото пасище, като се оглеждаше наляво и надясно и търсеше обяснение. Излезе навън, примигва срещу ярката слънчева светлина и видя... жребеца. Чакаше я оседлан и готов.

А Хепбърн, проклетият Хепбърн, държеше коня ѝ за юздата и милваше ноздрите му. Облекчението премина в гняв. Лордът явно не беше ранен. Блейз явно не беше отвлечен. И на всичкото отгоре двамата се разбираха отлично. Кларис си пожела да се махне отгук и

да не си губи повече времето в мисли за двамата дебелоглави типове. Изтръгна юздата от ръцете на Хепбърн и попита сърдито:

— Какво правите тук?

— Чакам ви. — Той изглеждаше равнодушен и спокоен, сякаш снощи не се бяха целували до забрава.

Е, добре. И тя можеше да играе тази игра. В крайна сметка миналата нощ изобщо не беше важна. Страстта беше нещо непозволено и тя нямаше да повтори онези мигове. Никога вече.

— Закъсняхте — добави той.

Кога ли се бяха уговорили да излязат на езда заедно? Кларис го измери с пренебрежителен поглед.

— Откъде знаехте, че ще дойда в обора?

— Интуиция.

Интуиция? О, не, този... този мъж нямаше в главата си и капчица интуиция. Сигурно е заповядал да я следят!

— Този вид интуиция не ми харесва — изрече бавно и отчетливо тя. — Моля ви за в бъдеще да ме пощадите от нея.

Хепбърн сведе глава в знак на покорство.

— Както желаете.

Хладната капитулация засили неловкостта ѝ. Мъж като Хепбърн не се подчиняваше, освен ако нямаше основателна причина. А Кларис не смееше да попита за причината.

Огледа малкия двор и видя, че Хелиос, жребецът на лорда, чакаше оседлан наблизо.

— Не съм закъсняла — отговори остро тя и отблъсна ръката му, която се протегна да ѝ помогне. — Явих се точно на секундата за моята самотна, несмуцавана от нищо разходка със скъпия ми Блейз.

Хепбърн вдигна рамене, сякаш объркан от хапливия ѝ хумор, обърна се и се метна на седлото.

— Значи не харесвате утрото. Не го очаквах.

Кларис сръчно възседна коня си.

— Какво искате да кажете?

— Направихте ми впечатление на жена, която с удоволствие става рано и в добро настроение. Както виждам, съм се излъгал.

— Естествено, че съм в добро настроение! — Държеше се като глупава хлапачка и го съзнаваше. Но поведението му я вбесяваше.

Хепбърн я погледна с привидно съчувствие.

— Да не би да сте пропуснали закуската? Не е здравословно да яздиш с празен стомах.

Загрижеността му беше фалшива. Но ако беше истинска, беше още по-страшно.

— Не съм пропуснала закуската — отговори тя, натъртвайки на всяка дума.

— Тогава нямате разумно обяснение за лошото си настроение. Хайде, потегляме! — Хепбърн излезе в умерен галоп от двора и препусна към суровата местност, която беше част от имението му, изпъстрена със стръмни скали и тревисти долини.

Както предишния ден, така и днес пътят помами Кларис. Защо не препусне право към Фрея Крегс? Ще вземе Ейми и ще обърне гръб на това проклето място. Беше спечелила достатъчно пари от продажбата на кремове. Ще заминат за Единбург и ще прекарат там още една зима.

Поредната зима далече от Бомонтен. Освен това... всеки ден ще се оглежда страхливо да не се появи съдия Феърфут от Англия. А може би и лорд Хепбърн, дошъл да ѝ отмъсти, че не е изпълнила желанието му.

Страхливка ли беше?

В действителност Кларис не се смяташе за страхлива. Точно обратното. Понякога Ейми я обвиняваше в безумна дързост. Ала Хепбърн ѝ вдъхваше страх, и то не само в едно отношение. Тя се боеше от него, защото той явно не съзнаваше безумието на плана си. Страхуваше се, защото той я бе прегърнал и бе вложил в целувката сърцето и душата си. И защото още при тази първа целувка тя му бе дарила сърцето и душата си.

Престани, заповяда си строго Кларис. Не разбираш ли, че това, което те тласка към него, е чисто любопитство? Разбира се, че не се страхуваш от него. Никак даже. Не е страх, нито пък радостно очакване. И в никакъв случай не е желание да имаш мъж, който може би е луд, но със сигурност е непоносимо арогантен.

Тя пришпори Блейз и скоро се изравни с Хелиос.

— Какво се случи с онзи човек?

— С кого?

— С мъжа, когото проследихте снощи.

Хепбърн забави ход.

— Изплъзна ми се.

— Сигурно сте бесен, че някой се е изплъзнал от мрежата ви. Лордът бавно обърна глава и я погледна дълбоко в очите.

— Да, бесен съм.

Сигурно неволно бе стегнала юздите, защото Блейз изви глава настрана и подскочи. Но Кларис успя да го успокои бързо.

Нима Хепбърн току-що я бе заплашил? В гърлото ѝ заседна буца. Точно така — това беше заплаха. Миналата нощ се опита да я прелъсти, а сега я заплашваше.

За негово сведение тя не се оставяше така лесно да я сплашат. Той беше само граф, докато тя беше принцеса. Трябваше да помни това и да се държи в съответствие с ранга си.

Баба ѝ я предупреждаваше, че интимността често ражда презрение. И тук доказателството беше пред очите ѝ. Но баба ѝ отдавна я беше научила — и с личния си пример, и с думи — как да сложи край на подобна интимност.

Без да се бави, Кларис размаха като за поздрав дръзкото си кепе и препусна напред. Вярваше, че позата ѝ, ездаческото ѝ изкуство и цялото ѝ излъчване ще го вразумят. Ала нещо дълбоко ѝ нашепваше, че нищо не е в състояние да обуздае безграничната арогантност на този шотландски лорд.

Оставиха оборите зад себе си, много скоро и господарската къща изчезна от погледите им. Останаха само хищните птици, които се рееха високо над главите им. Синьото небе се протягаше към хоризонта, вериги възвишения и планински върхове напразно се мъчеха да го достигнат; високата трева се полюляваше под лекия ветреца, дивите розови храсти бяха отрупани с бели и розови цветове. Тази страна беше съвсем различна от родината ѝ в Пиренеите, с меки хълмове и невисоки планини, но скалите и вятърът бяха диви и първобитни и докосваха душата ѝ.

И Хепбърн беше див и първобитен като скалите и вятъра в родината си.

Проклет да е! Защо не ѝ даваше възможност поне да се наслади на прекрасното утро? Когато пътеката се разшири и най-сетне се изгуби в ливадите, лордът я настигна.

— Каква е тази високомерна маска, Ваше височество? Да не съм ви обидил с нещо?

Обидил? Та той я обиждаше с всяка своя дума!

— Снощи ми поставихте изисквания, които не мога да изпълня. Неприлични и невъзможни изисквания. — За да поясни, че говореше за плана му, а не за целувките, тя добави: — Надявам се, разбирате, че не мога да изпълнявам ролята на жена, която никога не съм виждала. Още повече по причини, които не разбирам.

— Значи все пак сте мислили над молбата ми? — осведоми се любезно той.

Кларис спря Блейз и се обърна към него.

— Аз съм принцеса — заяви тя бавно и с достойнство и вдигна ръка, когато той понечи да отговори нещо. — Знам, че не ми вярвате, но това е истината и аз зная какъв с дългът ми. Дължна съм да се държа според ранга си, а той не ми позволява да се маскирам, за да измамя или заловя някого.

— Ще ви позволи, като разберете, че нямате друг избор. — Гласът му изплющя като камшик.

Този човек си позволяваше да я заплашва! Притискате я до стената, но тя нямаше да го допусне. Трябваше да се откопчи. Трябваше да намери начин.

— Вие разбирате ли, че ако се маскирам, няма да мога да се явя на бала като принцеса Кларис? — попита студено тя. — Какво ще кажете на гостите си, ако внезапно изчезна? Аз съм принцесата, която представихте на всички и буквално принудихте да вземе участие в бала ви.

— Разбира се, че ще участвате. — Робърт приближи Хелиос до нея. — Като принцеса.

Кларис изпухтя сърдито.

— Нали искате да нося перука и да се маскирам?

— Ще свалите маската и ще станете отново принцеса. — Хепбърн не я изпускаше от очи нито за секунда. — Няма да допусна никой да узнае, че на бала присъства и сеньора Мендоса. Ще я види само този, който трябва.

— Защо толкова държите хората да видят принцесата в изгнание? Много ли е важно да впечатлите гостите си с присъствието ѝ?

— Естествено — отговори убедено той. — Това е първият светски прием, който давам след завръщането си от войната. Статусът

на семейството ми зависи до голяма степен от успеха на този бал.

— Лъжец. — Не вярваше в нито една дума.

Лордът я измери с одобрителен поглед.

— Наистина сте много интелигентна.

Признанието му я зарадва, но това беше глупава радост. Не можеше да си позволи да се размекне и да се включи във фарса му. В никакъв случай. Ако някой я познаеше, беше изгубена. И Ейми също.

Трябваше да тръгне по друг път. Да му поднесе отказа си с хумор, без да го отблъсква и преди всичко, без да му даде да забележи истинския размер на отчаянието ѝ. Естествено, можеше да отклони вниманието му с малък флирт, това със сигурност беше добра идея, но не биваше да прекалява. Миналата нощ той я бе целувал без никаква провокация. Не искаше отново да преживее това. Тази... прекрасна страст. Съзнаваше, че стои на ръба на пропаст. Бездънна пропаст.

Приближи се до него и се усмихна, за да покаже трапчинките си.

— Милорд... — гласът ѝ прозвуча нежно, почти интимно, — онова, което искате от мен, е невъзможно. Ако ме хванат, с мен е свършено.

Но той не се поддаде нито на сантиметър. Точно обратното, брадичката му се вирна още по-упорито, а в погледа блесна студенина.

— Няма да ви хванат. Никога няма да го допусна.

Кларис опита с разумни аргументи.

— При такива шаради винаги съществува вероятност от провал.

— При тази не.

Сърцето ѝ заби още по-силно, дланите ѝ овлажняха. Той беше опасен. Опасен и неумолим. Сигурно и луд. Въпреки това трябваше да откаже. Просто трябваше.

— Не мога да го направя, милорд.

Той се извърна настрана, сякаш искаше да скрие мислите си от нея. След миг отново вдигна поглед и затърси нещо в лицето ѝ.

— Това ли е последната ви дума?

Неловкостта, която бе изпитала при първата им среща, се засили.

— Не мога другояче.

— Преди около месец — започна да разказва Хепбърн — чух за някакъв кон, впечатляващ двегодишен жребец от Джилмайкъл. Конят принадлежал на тамошния съдия. Наполовина арабски, наполовина бомонтенец, много рядка раса, с необикновен цвят и жизненост. —

Любезният тон направи неизречената заплаха в думите му още по-страшна.

Кларис усети как пребледня и неволно се вкопчи в юздата. Блейз подскочи нервно, но тя устоя на напора да го помилва.

— Какво намеквате?

— Вие сте откраднали коня. — Хепбърн се усмихна с мрачно задоволство. — Откраднали сте Блейз.

14

*Не може едновременно да сте гневни и да
разсъждавате разумно.*

Старците от Фрея
Крегс

„Откраднали сте коня.“ Хепбърн знаеше подробностите. Знаеше истината.

И не се плашеше дори от открит шантаж.

Поривът да избяга заплашваше да я надвие. Трябваше да се махне от градовете и хората в тях. Да пришпори Блейз и да препуснат в луд галоп. Да усеща вятъра в лицето си, да забрави всички задължения... дори Ейми, която я очакваше в селото. Да си отиде, без да се обърне нито веднъж.

— Не, не е вярно! Баща ми, кралят...

— Той е мъртъв. — Хепбърн направи нетърпелив жест. — А, даже и да беше жив, не би ви подарил такъв кон. Блейз е само на две години, а ако съдя по вашите собствени изказвания, вие сте в Англия доста по-отдавна.

Бе попаднала в капан. В капана на собствените си глупави лъжи, в капана на този дяволски мъж с красива, мека и страдна уста и с кремък вместо душа. Какво да прави? Какво ще стане, ако му разкаже истината? Той обича животните. Може би ще я разбере.

— Е, добре, вярно е. Съдия Феърфут се смята за отличен треньор на коне. Опита се да пречупи Блейз и когато не успя, поиска да убие това прекрасно... — Тя помълча малко, за да овладее вълнението си, и добави: — Блейз не заслужаваше да умре само защото някакъв си несръчен, груб английски съдия си е наумил да унищожи всяко същество, което притежава красота и смелост.

По лицето на Хепбърн не трепна нито мускулче.

— Опитал ли се да пречупи и вас? — Гласът му прозвуча безизразно.

„По-добре ме послушай, момиче, иначе ще хвърля и теб, и сестра ти в подземие. Никога вече няма да видиш дневната светлина.“ Споменът за страшната сцена я разтърси. Спомни си разкъсания корсаж, сините петна по китките си. И щастливото обстоятелство, че Ейми ѝ се притече на помощ.

Срамът я накара да се изчерви. Знаеше, че още дълго няма да избяга от спомена. А как ѝ се искаше да го забрави!

Не отговори на въпроса на Хепбърн.

— Жена му още ходи и говори, но е пречупена. Вътрешно мъртва. Моля ви, милорд, не му връщайте Блейз! Жребецът никога няма да допусне да го пречупят. С него трябва да се отнасят нежно, с разбиране. Съдия Феърфут ще го убие. При него го очаква мъчителен, ужасен край.

— Няма и му върна Блейз. — Хепбърн ѝ протегна ръката си в кожена ръкавица. — Ако изпълните желанието ми. — Очевидно очакваше Кларис да стисне ръката му и да подпечата споразумението им.

Тя втренчи поглед в ръката му, после бавно премести очи към лицето. Този мъж мислеше само за едно. За успеха на проклетия си план.

Не беше справедливо. Тя беше принцеса, родена, за да бъде обграждана с грижи и любов. Не беше почтено. Защо трябваше да порасне толкова рано? И не само това, ами и да поеме отговорността за собственото си оцеляване и за живота на сестра си! Защо трябваше да живее в постоянен страх за живота на голямата си сестра? Не беше справедливо и да се изправя срещу този мъж, който държеше всички козове в ръката си и я излагаше на опасност с дяволския си план.

Най-сетне Кларис се поддаде на разочарованието, гнева и страха си и пусна Блейз в галоп. По-добре да избяга. Зарадван, жребецът полетя напред. Откога жадуваше да препусне на воля. Това му беше в природата. За един миг прекоси ливадата, движенията на дългите му крака почти не се виждаха.

Кларис чу стреснатия вик на Хепбърн и само след секунда Хелиос се втурна да догони бегълката.

Но какво я беше грижа дали той я преследва! Какво я беше грижа! В момента искаше само да се наслади на прекрасното чувство за бягство. На илюзията, че може да се изплъзне. На невероятното усещане за свобода.

Блейз стигна до края на ливадата, изкачи се по склона, слезе от другата страна на хълма и наближи висока дървена ограда. Преодоля препятствието с великолепен дълг скок, без изобщо да се напрегне. Пред тях се простря дълга долина. Блейз изпъна шия, сдъвка юздата, кимна на здравата ѝ, опитна хватка и продължи. Все напред и напред.

Хладният вятър извика сълзи в очите на Кларис. Може би плачеше от гняв и отчаяние, защото не можеше да избегне примката, които се затягаше около шията ѝ. Заради Хепбърн, който галопираше след нея, студен и безогледен. Знаеше, че няма да избяга. Той беше по-бърз и по-силен от нея. Див, необуздан... проклет да е!

Той държеше другия край на въжето, стегнато около шията ѝ. Нямаше да се отърве от него.

Когато най-сетне призна поражението си, опиянението от лудата езда отлетя. Здравият човешки разум се върна на мястото си и когато изкачи поредното възвишение, тя стегна юздата и Блейз спря.

Хепбърн мина пред нея, за да ѝ пререже пътя, и сграбчи юздата на коня ѝ. Ослепително белите му зъби бяха оголени, ноздрите издути, лицето разкривено от гняв. Сините очи блестяха.

— Какво искате да докажете с това препускане? — изкрещя разярено той.

Но Кларис вече не се притесняваше от гнева му. Никакви усмивки, комплименти и докосвания нямаше да смекчат безмилостната му решителност.

— Нищо не съм искала да доказвам! — отговори със същия тон тя. — Направих го само защото така исках.

— Не можете да ми избягате. Където и да отидете, ще ви намеря. А ако си счупите врата, с нищо няма да си помогнете.

— Няма да си счупя врата. Яздя по-добре от вас и Блейз ми принадлежи. — Вече не я беше страх да хвърли предизвикателство в лицето му.

— Ще се погрижа да ви принадлежи, ако направите това, за което ви моля. — Хепбърн отново ѝ протегна ръка.

Тя бе побягнала, бе изминала десетина мили, бе прескочила висока ограда и накрая се озова отново там, където бяха преди десетина минути. Лорд Хепбърн отново настояваше да му подаде ръка и да подпечатат споразумението си.

Тя го мразеше. Мразеше го, боеше се от него и... и го желаше. Само да знаеше защо. Защо го желаше, след като той непрекъснато я гневеше и я караше да се страхува?

— Защо го правите? — попита глухо тя. — Защо трябва да участвам във вашия абсурден бал с маски?

— Искam справедливост и свобода. За един приятел — отговори Хепбърн спокойно и без всякакъв патос. Сякаш справедливостта, свободата и приятелството си струваха всички усилия.

Но какво я беше грижа?

— Приятелство? — Така ѝ се искаше да плюе върху ръката, протегната към нея! Но не биваше са се забравя дотам. — Какво разбира от приятелство мъж като вас? Вие нямате представа какво е да си приятел.

Опитваше да се овладее, наистина се опитваше. Даже се отдалеча малко от него. Но тогава си спомни Милисът, прекрасната му сестра, и отново я обзе гняв.

— Та вие дори не знаете как трябва да се държи един брат!

Обвинението ѝ го стъписа. Веднага отпусна ръка.

— Какво имате предвид? — В гласа му имаше искрена тревога.

— Само се погледнете! — посочи го обвинително тя. — Връщате се от войната нещастен и затворен в себе си и не проявявате ни най-малко внимание към потребностите на сестра си.

— Аз имам две сестри — отвърна той саркастично.

Кларис го изгледа с добре изиграна изненада.

— О, така ли? Учудвам се как сте забелязали. Е, добре. Прудънс е възхитително младо момиче, което вярва, че щом вие сте казали нещо, значи то е добро. За нея животът е весело приключение — но само защото Милисът е винаги до нея и прави всичко, за да ѝ спести сериозните проблеми. Милисът обаче... Нима не сте забелязали колко се тревожи за вас?

— Разбира се, че съм забелязал!

— Тогава значи не ви интересува, права ли съм? — Всяка дума беше като удар с камшик.

— Милисът няма причини да се тревожи. — Той седеше на седлото като статуя. — Би трябвало да ми повярва.

— Може би ще ви повярва, ако някога благоволите да поговорите с нея като брат със сестра. Но вие я избягвате и тя е сама с болката си. — Кларис вече не можеше да се удържи. — Къде сте се научили на такова недостойно, подло поведение?

Мъжът потръпна, сякаш бе докоснала болното му място.

Това я зарадва. Надяваше се спомените да му причинят болка и продължи да се рови в душата му с надеждата да го нарани още по-дълбоко.

— След смъртта на баща ви тя се е грижила за имението и дома ви. Обзалагам се, че тя е възпитала и Прюдънс. Права ли съм?

— Да.

— Да — повтори подигравателно Кларис. — А вие не сте ѝ благодарили за това с нито една дума и не сте я окуражили нали?

— Да.

— Лейди Милисът е възхитителна, очарователна и забележително красива жена, жива погребана в тази дълбока провинция. Изпълнява дълга си и никой не ѝ обръща внимание. Дори брат ѝ, когото обожава.

Хепбърн изобщо не изглеждаше виновен.

Естествено, че не. Щом не изпитваше угризения на съвестта, че шантажира една принцеса, как да се чувства виновен, че се отнася толкова зле към собствената си сестра?

— Заявявате ѝ, че ще организирате бал, и тя веднага се хваща на работа. Не ѝ давате достатъчно време да се погрижи за всичко, позволявате на младите дами да пристигнат рано-рано, макар че така удвоявате работата ѝ, а после...

Лордът я погледна с високо вдигнати вежди.

— Аз пък си мислех, че ѝ помагат.

— Ако под помощ разбирате, че са се настанили удобно на подплатените си задни части и я критикуват, тогава значи наистина ѝ помагат. Брилянтно! Стадото от възбудено крякащи млади дами има нужда от здрава ръка. Хем искат постоянно да се забавляват, хем една или две имат нужда от меко рамо, на което да изплачат мъката си. Откакто пристигнаха, Милисът сменя блузите си по три пъти на ден.

— Не би трябвало да проявява чак толкова съчувствие. Ако им се скара, ще престанат да плачат на рамото ѝ.

— Значи искате да ги отблъсне? Както собственият ви баща я е отблъснал? Както постъпихте самият вие? Няма да го направи, милорд. Милисът познава болката, която причинява подобно отблъскване. — Дали думите ѝ изобщо стигаха до сърцето му? — Тя би трябвало да танцува на бала ви, вместо да се мъчи с организацията.

Отговорът му бе на глупав, нечувствителен мъж, какъвто беше.

— Тя не обича да танцува.

— Защо не се изразите по-точно? Никой не я кани да танцува. И знаете ли защо?

— Сигурен съм, че вие ще ми кажете.

— Все някой трябва да го направи! — Кларис пое дълбоко въздух, за да се овладее, но толкова рядко губеше контрол над себе си, че сега ѝ беше невъзможно да се успокои. — Никой не я кани, защото тя е убедена, че не е красива. И че всички други са на това мнение. — Кларис се удари по гърдите. — Но аз мога да я променя. Ще ѝ направя нова прическа, ще избира тоалета ѝ, ще освежа кожата ѝ и най-вече ще я науча как да се смее и да говори. Но внимавайте какво ще ви кажа сега! Тя не ми разрешава по направя. И знаете ли защо?

— Сигурен съм, че ей сега ще разбере.

— Всеки мъж би трябвало да се смята за щастливец ако може да има жена като Милисът, но тя не иска да ѝ помогна, защото вярва, че не струва нищо. И по чия вина, милорд? Как мислите, кой е отговорен за ниското самочувствие на сестра ви?

Хепбърн я наблюдаваше възхитено. Очевидно възмущението и съчувствието ѝ бяха нещо, което му беше трудно да проумее.

— Сигурен съм, че обвинявате мен.

— Може би — отвърна презрително тя — би трябвало да се държите с нея така, сякаш ви е приятелка, не сестра. Това ще ви позволи да направите всичко, за да ѝ помогнете.

Последните ѝ думи отидоха на вятъра. Този безчувствен негодник вече не ѝ обръщаше внимание. Погледът му се устреми към съседното възвишение, където се случваше нещо.

В следващия миг Кларис разбра какво. Вятърът донесе до тях задавени викове. Тропот на копита. И остро, смъртоносно свистене на куршум.

— Макгий — Хепбърн светкавично обърна Хелиос и препусна нагоре по стръмния склон.

Кларис го последва. Когато изкачиха възвишението, пред очите им се разкри кошмарна сцена. Точно така сънуваше войната и революцията в родината си. Не можеше да повярва, че кошмарите ѝ ще оживеят тъкмо в тази мирна долина в Шотландия.

Под две стари ябълкови дървета се гушеше самотна селска къща. На южния склон се зеленееше малка градина, в свежата трева се ровеха десетина пилета.

Вратата на къщата беше изтръгната от пантите. В градината лежеше жена и под безжизненото ѝ тяло се бе образувала локва кръв. На едната ябълка бяха вързани два запотени коня. Един от ездачите налагаше безмилостно дребен мъж, докато другарят му го държеше.

От гърлото на Хепбърн се изтръгна тъмно, заплашително ръмжене.

— Мръсници!

Кларис откъсна поглед от сцената и го погледна. Позата му изведнъж се промени. Силните бели зъби се оголиха, ноздрите се издуха, в присвитите очи, с които следеше действията на двамата мародери, светна студен гняв.

Блейз се изнерви. Шумът, който долиташе до тях, когато юмруците на нападателя се забиваха в корема на селянина и се сипеха по лицето му, когато се чупеха кости и нещастникът надаваше жални викове, събуди в паметта му неприятни спомени.

Кларис с мъка удържаше коня си да не побегне и в същото време се бореше със собственото си желание да изкрещи. Онези долу бяха хладнокръвни убийци и се смееха, докато пребиваха човека до смърт!

Най-сетне победи Блейз и собствения си ужас.

— Милорд — проговори овладяно тя, както изискваше дългът ѝ, — онези са двама. Мога да помогна. Кажете какво трябва да направя.

Погледът, който ѝ хвърли Хепбърн, я уплаши повече от двамата убийци. Без да ѝ отговори, той нададе боен вик, който я стресна до смърт и отново подплаши Блейз, и пришпори коня си. Хелиос реагира веднага, направи огромен скок и препусна надолу по склона със същата увереност, с която сигурно беше препускал и на бойното поле.

Като чуха грозния вик, убийците изненадано вдигнаха глави. Ала като видяха, че насреща им препускаше само един ездач, се изсмяха

подигравателно. Предизвикателно небрежно единият вдигна пистолета си и се прицели в Хепбърн. Кларис полудя от страх и гняв. Изкрещя името на лорда, пришпори жребеца си и полетя надолу по склона. Копитата на Блейз вдигаха искри по скалистата земя.

Хепбърн умело насочи коня си настрана и с могъщ скок се хвърли върху мъжа с оръжието, в чиято уста зееха черни дупки.

Негодникът изпищя. Предните копита на коня се забиха в черепа му. Той полетя настрана и се претърколи по земята. Пистолетът изтрещя и когато убиецът отново се надигна, Кларис очакваше да види кръв. По него или по Хепбърн.

Ала изстрелът бе пропуснал целта. Кларис стегна юздата на Блейз и се запита какво трябва да направи сега, за да помогне на Хепбърн. Дали да препусне нанякъде, за да отклони вниманието на негодниците? Или да стои настрана?

Мъжът захвърли оръжието и нададе яростен вик.

Приятелят му беше едър мъжага с увиснал корем. Той пусна пребития селянин, грабна един кол от оградата и го размаха над голата си глава. После се втурна към коня си.

Хепбърн обърна светкавично и Хелиос му пресече пътя. Лордът явно владееше коня си до съвършенство. Мушна се между жалките кранти на разбойниците и развърза юздите им. При това отново нададе боен вик и подплашените коне препуснаха накъдето им видят очите.

Сега вече убийците бяха обзети от паника. Хепбърн беше на кон, те не. Сега щеше да ги стъпче...

Но той не го направи. Описа кръг около мъжа с голата глава, който размахваше тоягата, принуди го да се върти на всички страни и когато тромавият мъжага загуби равновесие, връхлетя върху него и изтръгна тоягата от ръката му. Мъжът падна на колене и ругатните му огласиха долината.

Кларис не посмя да мръдне от мястото си. Хепбърн знаеше какво прави. Затова не биваше да му се пречка. Можеше неволно да извърши някоя глупост и да обърка работата.

Хепбърн запрати тоягата по първия мъж, сякаш беше копие, мина покрай плешивеца, скочи в пълен галоп от седлото и се хвърли върху него. Двамата паднаха на земята и започнаха да се налагат с юмруци. Кларис цялата настръхна. Никога не беше присъствала на такъв бой.

Внезапно беззъбият измъкна от колана си нож и също се хвърли в боя.

— Робърт, той има нож! — изпищя Кларис и отново пришпори коня си.

Като чу вика ѝ, Хепбърн вдигна плешивеца за ръцете и краката и го хвърли срещу другаря му. Двамата се строполиха в тревата.

Хепбърн скочи, обърна се рязко и я посочи с пръст.

— Останете на мястото си!

Сякаш беше домашното му куче. Или слуга.

С треперещи ръце и лудо биещо сърце Кларис се подчини. Не смееше да пренебрегне заповедта му. Мъжът пред нея не беше лорд Хепбърн, а някакъв непознат хищник и тя се страхуваше повече от него, отколкото от убийците, с които се бореше.

Двамата също бяха обзети от луд страх. Личеше по позите им, по начина, по който се изправиха бавно и се опитаха да се споразумеят как да се преборят с лудия, който бе скочил отгоре им като пантера.

Оставиха го да се приближи и нападнаха от две страни.

Хепбърн се ухили. Явно беше решен на всичко. Остави ги да се приближат, да дойдат съвсем близо, даже ги помами с ръка и когато беззъбият го нападна с ножа, лордът само направи крачка встрани, сграбчи го за китката и я изви.

Кларис чу чупене на кости и ѝ прилоша. Беззъбият се свлече на земята, ревейки от болка.

— Ти ли беше снощи пред дома ми, негоднико? — Кларис чу въпроса на Хепбърн въпреки виковете на ранения.

Не. Тя също бе видяла нощния посетител. Не беше нито един от двамата.

— Дори не знам кой сте! — Хепбърн направи една крачка към едрия мъжага, който се отдръпна уплашено.

— Лъжец! — Лордът стисна ръце в юмруци. — Осмели се да шпионираш дома ми.

— Аз съм от Единбург. Нямам понятие кой сте и не съм шпионин. Аз съм честен крадец, това съм. — Юмрукът на Хепбърн го уличи по ухото с такава ярост, че главата му полетя настрани.

Ала той се окопоти бързо, преодоля защитата на Хепбърн като опитен боксьор и му нанесе удар в брадата.

Кларис нададе тих вик. Хепбърн умело избягна следващия удар, сниши се под грамадните ръце на противника си и му нанесе два бързи, силни удара в носа. Пръсна кръв.

— Негодник — проговори студено лордът. — Ти наблюдаваше дома ми.

Плешивецът направи опит да го свади на земята.

Ала Хепбърн се отдръпна умело и този път заби юмрук в окото му.

— Кой ти плати да шпионираш дома ми?

Мъжът се отдръпна, залитайки.

— Проклятие! Мръсен кучи син! Сигурно си луд.

— Знам, знам. — Хепбърн нанесе още един удар. — Е, кой ти плати?

— Никога не съм виждал къщата ви! — Мъжът се обърна и се опита да избяга.

Хепбърн го изрита и едрият мъж се стовари тежко на земята. Едва се бе изправил, когато Хепбърн отново го ритна. Изправи се заплашително над него и попита:

— Да ме ограбиш ли искаше?

Мъжът замахна и се опита да го удари по краката, ала лордът отскочи с лекота, наведе се и сграбчи противника за раменете. Изправи го на крака и попита студено:

— Какво искаше да откраднеш? — И за пореден път заби юмрук в брадичката му.

— Нищо, кълна се, нищо! — Негодникът правеше отчаяни опити да избягва сипеците се удари и търсеше начин да нанесе поне един удар.

Хепбърн го удари в гърдите, тресна юмрук в ухото му и с целенасочен удар натроши носа му.

Най-сетне плешивецът се строполи на земята. Не виждаше нищо, защото собствената му кръв се стичаше в очите му.

— Аз изобщо не ви познавам! — изхърка задавено той.

Хепбърн го погледна втренчено. Дишаше тежко и изглеждаше досущ като демон.

— Аз съм граф Хепбърн — обясни той. — Ти ограби и уби мои хора.

— Никога вече — изхърка мъжът.

— Точно така, никога вече. — Хепбърн се наведе, издърпа го за ризата и отново започна да го обработва с юмруци.

Кларис не издържа. Подкара Блейз и застана близо до него.

— Лорд Хепбърн! — Плъзна се от седлото. — Лорд Хепбърн! — Когато ръката му отново се вдигна да удари загубилия съзнание мъж, успя да го спре. — Моля ви, лорд Хепбърн! Не го бийте повече! Трябва да спрете! — Беше й лошо. Гласът й трепереше от ужас.

Хепбърн вдигна глава и я погледна, сякаш не я беше виждал никога през живота си. Косата му стърчеше на всички страни, единият ръкав бе разкъсан от ножа и от ръката му течеше кръв. Изглеждаше така, сякаш дяволът стискаше душата му в ноктите си, и за момент Кларис се уплаши, че ще удари и нея.

В следващия миг Хепбърн пое дълбоко дъх. Лицето му се отпусна. Без да бърза, той свали ръката си и пусна крадеца на земята.

— Ваше височество. — Гласът му прозвуча застрашително спокойно и нормално. — Върнете се в Макензи Мейнър и изпратете някой да се погрижи за Макгий. Дотогава аз ще остана тук и ще видя какво мога да направя — заповяда той.

— Но... — Кларис посочи ръката му. — Милорд, вие сте ранен.

Той се погледна равнодушно.

— Виждал съм и по-лоши рани. Макгий обаче не е, бедният. — Свирна на Блейз и конят се приближи послушно.

Хепбърн вдигна Кларис на седлото и тя се разтрепери от уплаха под докосването му. Но не изпита отвращение или омраза, напротив! Всичко друго, само не и това. Дано бог се смили над нея...

— Ако не се погрижим веднага за Макгий, човекът ще умре. — Хепбърн плесна Блейз по задницата. — Побързайте.

Принцесата се упражнява в шев и бродерия, за да създаде красив продукт и да покаже красивите си ръце и елегантните си движения.

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Кларис стоеше до прозореца в кабинета на Хепбърн и следеше напрегнато какво става в двора. Хепбърн тъкмо бе пристигнал. Беше целият в кръв от раната на ръката си, но не изглеждаше дори замаян. По ужасените женски викове и неговите тихи, успокояващи отговори тя разбра, че се приближаваше към кабинета си. Когато влезе, тя стоеше в сянката.

— Добре съм, Милисънт — прозвуча гласът му на вратата. — Раната е малка и не ми трябва хирург. Трябва да прегледам пощата, пристигнала този следобед. След това ще си легна. Обещавам ти. Върни се при гостите си. Знаеш, че се нуждаят от теб повече, отколкото аз. — С тези думи той затръшна вратата пред носа на разтревожената си сестра и се запъти към писалището, където пощата чакаше на сребърна табла.

Кларис го наблюдаваше скритом. Очите му бяха леко подути, брадичката му кървеше, но беше забележително спокоен за мъж, участвал в кървава битка. Обаче раната на ръката му изискваше незабавни грижи.

— Не се крийте в сянката, Ваше височество — изрече той, без да вдигне глава. — Елате и ме превържете. Това искате, нали?

Кларис отдавна бе приготвила ножица, принадлежности за шиене, купичка с гореща вода и чисти кърпи. Хепбърн дори не ги погледна. Както не бе реагирал и когато я завари в кабинета си. Когато Кларис излезе на светло, я погледна втренчено.

Очите му все още бяха кръвясали.

В гърдите му все още бушуваше гняв.

Сърцато ѝ заби по-силно. Доця ѝ се да избяга. Но си заповяда да остане. Трябваше да се увери, че той е добре. Макар че какво я бе грижа? Тя бе видяла лошата му страна, неконтролирания гняв, този безмерен и убийствен гняв, който го тласкаше да отнеме човешки живот. И в същото време бе открила най-добрата страна на характера му. Каквото и да бе направил, то беше, защото се застъпи за хората, поверени на негови грижи.

Съчувствието, на което я беше научила баба ѝ беше вкоренено дълбоко в нея, а той се нуждаеше от помощта ѝ.

Хепбърн с мъка откъсна поглед от нея, за да създаде известно разстояние помежду им. Най-сетне Кларис успя да попита уж небрежно:

— Как е Макгий?

— Жена му е мъртва, но той ще оцелее. — Хепбърн бутна пощата настрана и заобиколи писалището, за да дойде по-близо. — Градският хирург се грижи за него.

Кларис изпита удовлетворение, че той не криеше раните си от нея.

— По ръцете ви лепне кръвта на Макгий — каза тихо и потопа пръстите му в купата с вода, която моментално се оцвети в червено. Кръвотечението не преставаше и тя с ужас установи, че кръвта е на самия Хепбърн.

Естествено. След онзи див, брутален бой нямаше как и ръцете му да не пострадат.

— Първо ще прегледам раната от ножа на ръката ви, а после ще превържа пръстите. Свалете ризата.

Той не се помръдна. Стоеше и я гледаше, сякаш не я беше чул или тя бе говорила на чужд език.

Кларис посегна към ризата, за да му помогне, но той отблъсна ръката ѝ със светкавично движение. Сграбчи с десница зейналия ръкав, скъса го с един замах и го хвърли на пода.

— Готово.

Чувство за приличие? И това от мъжа, който миналата нощ едва не я завлече в леглото си? Кларис натопи няколко кърпи във водата и внимателно изми кръвта от раната. Просто не можеше да повярва.

— Нима принцесите се учат да превързват рани от нож? — Хепбърн стоеше пред нея със сведена глава. Дишаше тежко, гърдите му се вълнуваха, гласът му бе дълбок и гърлен. Но въпросът беше съвсем нормален.

— Баба не търпеше неспособните и безделниците. — Кларис почисти предпазливо ръбовете на раната и се опита да разбере колко е дълбока, мускулната тъкан изглеждаше недокосната, но кожата беше разкъсана и непременно трябваше да зашие. Даже с повече шевове, отколкото беше предполагала. На този фон равнодушието му изглеждаше още по-недостовечно. Болките сигурно бяха ужасни. Потънала в мислите си, тя продължи да говори: — Баба ни научи да шием, а когато избухна революцията, каза, че вероятно ще се наложи да превързваме ранени. Обясни, че имаме дълг към лоялните войници. Че ние сме символите на онова, за което се бият.

— И какво? Погрижихте ли се за лоялните си поданици?

— Не. Баба искаше да останем и да умрем за страната си. Но баща ми се възпротиви. Изпрати ни в Англия, за да останем живи. Често ми се е искало да не бяхме тръгнали. Но съзнавам, че това е смешно. Ако бяхме останали, вече щяхме да сме мъртви. Докато сме живи, остава надеждата да се върнем в... — Кларис млькна като опарена. Не смееше да се отдава на напразни надежди, защото това правеше днешния ѝ живот непоносим.

И преди всичко Хепбърн не биваше да узнае, че в най-скритото ъгълче на сърцето ѝ пламъчето на надеждата никога не угасва. Беше я страх, че той ще намери начин да използва този пламък срещу нея — както бе използвал Блейз, за да я принуди да вземе участие в безумния му план.

Тя му посочи стола до масата и го притисна да седне.

— По-добре е да сте седнал, докато превързвам раната.

— Не искам да седя. — Той се взираше право напред, устните му бяха опънати. — Ще остана прав.

— Както желаете. — О, да, любовта можеше да се превърне в непоносимо тежък товар, но докато го гледаше в този момент насреща си, с наранена душа и тяло, Кларис изпитваше копнеж, който идеше направо от сърцето и беше по-силен от всички чувства, изпитвани досега в живота ѝ.

Глупости. Това не беше любов. Беше истинско безумие да мисли по този начин. Тя копнееше за него и заедно с това го мразеше. Беше сигурна, че когато един ден напусне това място, ще продължи да мисли за него. Защото светлите очи, целувките и докосванията му бяха завладели душата ѝ.

А сега трябваше и тя да го докосне. Да го лекува. Да се погрижи за него, без той да усети копнежа ѝ, защото самият той не показваше абсолютно никакви чувства от този род. Напротив, стоеше напълно неподвижен и се отнасяше към нея, сякаш е част от мебелировката. Докато вдяваше в иглата котешко черво, тя се опита да го провокира.

— Кръстат бод ли да използвам?

— Просто зашийте раната. — Той раздвижи предпазливо пръсти, без да вдигне глава. — Колко сестри имате?

Думите му ѝ причиниха шок.

— Сестри ли?

— Казахте, че имате сестри.

— Не съм казала нищо подобно. — Никога не би издала съществуването им!

— Казахте „нас, момичетата“. — Той извади едната си ръка от купата и я подсуши с кърпа. — Идвате от Бомонтен.

Страхът изгори стомаха ѝ като огън.

— Невъзможно с да го знаете!

— Сега съм сигурен.

Отново я бе хванал в капан. Сега знаеше името на страната ѝ и можеше да я продаде на негодниците, които искаха смъртта ѝ. Имаше още едно средство, за да я подчини на волята си.

Без да се поколебае нито миг, Кларис заби иглата в кожата му. Хепбърн трепна едва забележимо.

— Значи съм прав. Често се питах дали не сте от Бомонтен, още откакто ви видях за първи път. Англичаните не знаят почти нищо за малката ви страна, но когато бях на Иберийския полуостров, всички войници бяха на мнение, че жените от Бомонтен са особени. Някак... по-естествени от другите.

Кларис трепереше от страх.

— Причината е само в моите кремове.

— И естествено сте една от принцесите на Бомонтен — заключи подигравателно той. — А сестрите ви? Къде живеят?

Значи не знаеше нищо за Ейми. Кларис пое дълбоко въздух. Ейми можеше да диша спокойно.

— Сестрите ми не ви засягат!

Изглежда го скритом и изведнъж се успокои. Този мъж нямаше да я предаде, поне не нарочно. Ако правеше онова, което се изискваше от нея, Ейми щеше да се отърве от преследване.

А що се отнася лично до нея, Кларис... той можеше спокойно да отиде до Хадес и да се върне. Хепбърн беше груб, неучтив, брутален тип, който не можеше да очаква от нея и най-малката отзивчивост.

И все пак... той бе спасил живота на Макгий. Кларис бе убедена, че ако не е тя, нямаше кой да превърже раната му. Значи трябва да се грижи за него, все едно харесва ли го или не.

Събра ръбовете на раната и ги стегна внимателно.

— Как познахте, че идвам от Бомонтен? — попита тя, докато връзваше всеки шев поотделно.

— Казахте, че Блейз е наполовина арабски, наполовина бомонтенец. Повечето хора изобщо не знаят за съществуването на тази малка страна, да не говорим за конете, които се отглеждат там.

— А вие откъде познавате Бомонтен? И тамошните коне. — Пръстите ѝ трепереха. — Кой ви е говорил за тези неща.

Гой сложи ръка върху нейната и я задържа.

— През войната бях на Иберийския полуостров. Пропътувах цяла Испания и Португалия, бях в Пиренеите, посетих Андора и Бомонтен.

Кларис впи нокти в кожата му.

— Значи знаете за революцията?

Носталгията я прониза. Във вестниците не пишеше нищо.

— Моля ви, кажете ми, в страната още ли цари анархия? Или кралица Клаудия е успяла да овладее положението?

— Не знам.

Кларис стисна зъби. Беше готова да го раздруса, да му изтръгне информацията със сила.

— Как така не знаете? Нали сте били там?

— Прекосих страната през нощта. — Хепбърн пусна ръката ѝ. — Препусках от един крайпътен хан към следващия и подслушах какво се говори за армията на Наполеон.

Колко години беше чакала да се завърне в Бомонтен! Някой да я повика обратно. Четеше жадно всички новини. Колко пъти се беше изкушавала да отиде в посолството в Лондон и да попита какво става! Но не смееше. Джефри ѝ бе втълпил, че нито тя, нито Ейми не могат да се опазят от атентаторите. Даже да бе рискувала живота си, не би посмяла да изложи Ейми на опасност. Разочарованието ѝ беше огромно. Отмъсти си на Хепбърн с най-грозната обида, която ѝ хрумна.

— Какъв сте били? Нещо като шпионин?

— Не.

Естествено, че не. Английските аристократи не ставаха шпиони. Подобни дейности бяха под достойнството им. Те се кипреха в красиви униформи, яздеха благородни коне и помитаха безпомощни пешаци със сабите си.

— Бях по-лош от шпионин — продължи беззвучно Хепбърн. — По-жалък от шпионин. Даже принудително събраните в армията войници изпълняваха по-почетни задачи от мен.

Кларис го зяпна смаяно. Тялото му буквално пламтеше, косата му стърчеше на всички страни. Тя не се усъмни в думите му, но не можа да разбере смисъла им.

— Но вие сте важна личност. Как е възможно такова нещо?

Мъжът избухна в смях. Сух, кашлящ смях.

— Някой трябваше да върши мръсната работа, а аз съм добър в този занаят.

— Какво значи мръсна работа?

— Това е работа, която омърсява душата на мъжа. — Той посочи почти защитата рана на ръката си. — Трябвало е да станете фелдшер. Никой досега не ме е закърпвал с такива ситни и красиви бонове.

— Колко пъти са ви ранявали?

— Няколко.

Няколко. Естествено. Затова значи проявяваше такова презрение към реакциите на тялото си. Кой ли го е превързвал след ужасните битки...

Докато продължаваше да шие раната, Кларис мислеше за него. Колко бързо си правеше заключения. Колко рафинирано я изнудваше да му се подчини, а после, когато не успя, преспокойно я заплаши. А сега я накара да му се изповяда. С какво удоволствие би забила иглата

в мускула му! Но той сигурно нямаше дори да усети разликата. Не, тя знаеше дълга си. Беше длъжна да зашие раната му. Да го превърже. Това не бе любовна услуга. Би направила същото и за куче, блъснато от карета.

След като свърши, тя отвори едно от бурканчетата си и намаза раната със скъпоценния мехлем на баба си.

— Какво е това? — Той я наблюдаваше внимателно изпод полуспуснатите си мигли.

Тонът на въпроса му не й хареса. Да не би да подозираше, че иска да го отрови?

— Лечебен мехлем — отговори предизвикателно. — Предотвратява възпаление.

— Защо не продавате и него?

— Защото не мога да го произвеждам. — Щом свърши, тя превърза умело ръката му с бял памучен плат. — Това е последното ми бурканче. — И вътре беше останало съвсем малко.

— Тогава не хабете скъпоценния мехлем за мен — изръмжа той.

— Баба ни е учила да поставяме доброто на другите над себе си и аз не мога да се противопоставя на нарежданията й, все едно какво говори сърцето ми. — Да, това беше вярно. Колкото и да й се искаше да направи за Хепбърн само най-необходимото, не би могла да понесе мисълта, че той ще заболее от треска и може би ще изпадне в кома. Ужас я обзе, като си представи, че този мъж, който се биеше като дървен воин и се бореше с вътрешното си отчаяние, може да лежи студен и неподвижен. И смъртта му да бъде причинена от нейната небрежност. От това, че не е направила всичко по силите си, за да го излекува.

— Откъде накъде сте длъжна да се подчинявате на баба си? — заяде се той.

Неблагодарник! Негодник! Подигравката му я вбеси.

Тя извади другата му ръка от купата и прегледа кокалчетата. Натискаше става след става и следеше реакцията по лицето му. Но той дори не трепна. Изражението му остана непроменено. Е, добре. Ако си е счупил нещо, нека да страда. След като намаза раничките с мехлема, тя превърза най-тежките с тънки ивици плат.

— Готово. Сега можете да си легнете и да почивате.

— Още не.

Тонът му не допускаше противоречие.

— Да не би да имате още някоя рана, която не се вижда? Ако не, значи съм готова — отвърна нетърпеливо тя.

Той ѝ подаде голямата си ръка.

— Тази сутрин... сключихме споразумение. Вашето сътрудничество срещу Блейз. Още не сме го подпечатали с ръкостискане.

Тя се взря в превързаната му ръка, което изглеждаше твърда като скала. Присви я стомах. Предупреждението идваше твърде късно. Този човек не забравяше нищо! Винаги ли настояваше партньорите му да подпечатат съгласието си с този прастар жест — все едно доброволно или не? Дали смяташе, че тя притежава някакво антично чувство за чест, което ще я принуди да изпълни исканията му, ако му подаде ръка?

— Блейз се намира във вашия обор. Значи вече имате съгласието ми.

— Въпреки това искам ръката ви.

Дълбокият, замислен глас проникна в сърцето ѝ и предизвика две противоречиви чувства: желанието да избяга и желанието да се бие. Пое дълбоко въздух, погледна първо ръката му, после втренчи поглед в лицето му. Той също гледаше ръката си и чакаше. Просто чакаше.

Проклет да е! Той имаше право. Тя наистина притежаваше онова отдавна остаряло чувство за чест. Принудата щеше да я държи тук само докато успееше да освободи Блейз и да избяга. Но ръкостискането щеше да подпечата обещанието ѝ да остане, докато дяволският му план се увенчае с успех.

За да е доволен...

Кларис бавно протегна ръка и я сложи в неговата. Шокът от докосването изпрати сладки тръпки към рамото ѝ, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, стана ѝ първо студено, после горещо.

Пръстите му се сключиха около нейните. За пръв път, откакто бе зашила раната му, той вдигна глава и я погледна. Горещият му поглед ѝ отне дъха.

Най-сетне видя истинския Хепбърн. Мъж без маска. Това беше воинът, който днес бе водил битка за една мъртва жена и пребития ѝ съпруг.

Преживяното все още бушуваше в него. И не само днешното. Този гняв, причинен от всички ужаси на войната, продължаваше да

пари в душата му. Днешната битка само беше помела измамното спокойствие. Този човек живееше в болки и тези болки можеха да се превърнат в пламтяща страст.

Той я желаше!

16

Не е достатъчно само да се стремиш към високото. Трябва и да посегнеш, за да си грабнеш малко щастие.

Старците от Фрея
Крегс

Страх лумна в сърцето на Кларис, страхът на жена, изправена пред силен, безогледен мъж. Мъж, за когото хората си шепнеха, че е луд. Мъж, чиито погледи пареха и възпламеняваха жените.

Заедно със страха пламна и възбуда. Хепбърн я искаше, без изобщо да се замисли, в разрез с всеки етикет, с изпепеляващо желание. Тя реагира на желанието му и кръвта ѝ закипя. Когато той уви ръка около талията ѝ и я привлече към себе си, дъхът ѝ спря. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, слабините ѝ запариха. Той я погледна изпитателно в лицето, с леко отворени устни, и белите му зъби блеснаха. Всички отдавна забравени приказки за гладни вълци, които ѝ беше разказвала бавачката, внезапно оживяха. Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ и тя вдигна ръце, аз да ги опре на раменете му.

Трябваше да го отдалечи от себе си. Той щеше да я изгори.

Устните му завладяха нейните в луда целувка. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, потисна съпротивата ѝ и разпали в тялото ѝ буйна страст.

Да, той беше луд. И лудостта му беше заразителна, защото тя се разкъсваше от желание. Кожата ѝ се опъна, гърдите набъбнаха. Коленете ѝ затрепериха и тя усети как се овлажни.

Той изследваше устата ѝ като завоевател чужда страна. Сякаш това беше негово право и сякаш тя беше завладяната страна.

Кръвта шумеше във вените ѝ. Наслада и страх се бореха в тялото ѝ. Просена тихо в устата му и той започна да целува бузите ѝ, прокара

зъби по брадичката, помилва шията и чувствителната вдлъбнатина на ключицата. Сякаш искаше да вкуси всеки сантиметър от нея и тя беше готова да му даде всеки сантиметър от себе.

С бързо движение на ръката той свали корсажа ѝ и освободи гърдите от общития с дантели затвор. Кларис се събуди за малко от страстта, когато проумя, че той е твърде сръчен, твърде опитен, че е привил това движение много често. Изпита диво желание да го удари.

Но в този миг от гърдите му се изтръгна дълбок стои и Кларис изпита странната увереност, че никоя друга жена не е виждала този израз на лицето му. Той жадуваше за нея и беше готов да ѝ даде всичко от себе си. Неволно я обзе страх.

Той щеше да ѝ причини болка.

Ала когато устата му помилва чувствителното зърно на гърдата, докосването беше топло и меко като кадифе. Ласките на езика му изтръгнаха от гърдите ѝ сладостни стонове и тя зарови пръсти в косата му. Притисна главата му към гърдите си и зад спуснатите ѝ мигли експлодираха фойерверки. Никога не се беше чувствала така. Никога не си беше представяла, че може да съществуват толкова сладки и необуздани чувства.

И в същото време... нещо дълбоко в нея ѝ нашепваше да се пази от лорд Хепбърн. Напомняше ѝ защо в първия миг е изпитала страх. Отдавна знаеше, че той може да я зарази с лудостта си и че тя няма сили да му се противопостави.

Дългите години строго възпитание, цялата ѝ самодисциплина бяха пометени от вълната на страстта. Каква глупачка беше! И все пак... милувките му се усещаха като истински. За първи път, откакто бе дошла в Англия, се чувстваше у дома. Защитена.

Пое шумно въздух, но светът около нея потъна в огнена мъгла. Остана само мъжът, който я целуваше. Внезапно той вдигна глава.

Хладният въздух, който погали твърдите зърна на гърлите ѝ, я накара да усети неочакваната им тежест. Отново ѝ се зави свят. Въздъхна и вдигна глава да види лицето му.

Той се усмихваше. Наблюдаваше я с усмивка и зъбите светеха на тъмното лице. А очите му... господи, очите му! В зениците светеше лудост. Треперейки, Кларис се притисна към него и се опита да намери опора. Подът се люлееше под краката ѝ.

Какво безумно начинание! Той обхвана с две ръце дупето ѝ, вдигна я на пръсти и мушна крак между бедрата ѝ. Кракът му се притисна към слабините ѝ и я принуди да се задвижи бавно напред и назад.

Здравият човешки разум проби опияняващата мъгла на страстта.

— Не! — Тя го блъсна с все сила. Ако не престанеше...

— Не! — Ако той не престанеше веднага, тя щеше да...

— Не! — Не знаеше какво ще се случи тогава, но беше наясно, че ей сега ще изгуби контрол над себе си. Това би било неприемливо. Унизително.

— Престанете!

Той не се подчини. Не престана. Дори не я чу.

Желанието се засилваше с всяка секунда.

Той беше по-силен от нея. Коленете ѝ поддадоха. Натискът на крака му се засили. Похотта я държеше в ноктите си. Помете гордостта ѝ, накара я да забрави коя е. Заби нокти в раменете му, за да усети горещата кожа под тънката риза.

Той притисна устни към ухото ѝ.

— Ти си моя — пошепна дрезгаво. — И ще правиш, каквото искам.

Не. Устните ѝ оформиха думата, но нямаше достатъчно въздух, за да я произнесе. Бедрото му непрестанно се триеше между краката ѝ.

— Днес си моя. Отдай ми се. — Захапа крайчето на ухото ѝ и тя се притисна към него с цялото си тяло.

Ужасът от тази кратка болка беше достатъчен. Тя загуби контрол над себе си и се хвърли в пропастта на отдаването. Притисна се до него, цялата трепереща. Безпомощна да се пребори с непознатите чувства, толкова силни, че не ѝ позволяваха нито да говори, нито да диша, докато се разбиваха в нея на безкрайни вълни. Можеше само да им се отдаде.

Усещанията в тялото ѝ не можеха да се сравнят с нищо, което беше изпитвала дотогава. Раздвижи се, простена високо и продължи напред, неспособна да разсъждава ясно.

Още преди да свърши това чувство, той я вдигна на ръце я нежно я положи върху килима. С треперещи ръце вдигна полите ѝ до талията. В изражението му имаше триумф, но и... страх.

Би трябвало да потъне в земята от срам, че той разголи краката ѝ до бедрата, че хладният въздух помилва чувствителната ѝ женственост, но незнайно как този мъж с опитни пръсти и опияняващи устни успя да ѝ вдъхне чувство на триумф. Тя въздъхна и го прегърна здраво.

Той коленичи между краката ѝ, свали панталона си и се отпусна върху нея. Шокиращото усещане на голата му кожа върху нейната ѝ отне дъха. Той излъчваше горещина, която щеше да я изпепели. Опря лакти на пода от двете страни на главата ѝ, сведе глава и целуна устните ѝ, отначало нежно, после потопа език дълбоко в устата ѝ. Бавните, неспиращи милувки и нежните докосвания на пръстите му я разтрепериха от очакване и... страх. Ароматът му я замая, а подлудяващата интимност на устата и тялото му събори всички защитни бариери, които беше изградила пред сърцето си.

Тя зарови пръсти в косата му, вкопчи се в него и го задържа така. Отговори на милувките на езика му, първо срамежливо, после със засилваща се страст. Той простена, сякаш пламъкът ѝ му причиняваше болка, и вибрирането на устните му до нейните увеличи възбудата ѝ. Страстта я направи смела и тя потърка бедрата си в хълбоците му. Това движение разби на пух и прах самообладанието му. Той се отдръпна назад и Кларис зърна за миг очите му, които пламтяха като сини въглища.

Слабините му се притиснаха в нейните. Мъжествеността му потърси вход. Тя се вцепени от уплаха, но Хепбърн вече не можеше да спре. Намери тесния отвор, нахлу мощно навътре... и Кларис за първи път усети какво е в тялото ѝ да влезе мъж.

Той ѝ причини болка. Изгори я със страстта си. Ръцете му все още се опираха от двете страни на главата ѝ, гръдният му кош беше на сантиметри от гърдите ѝ. Той я владееше с позицията и силата си.

От очите ѝ потекоха сълзи, но тя не го спря. Как би могла, след като извитият му гръб, издутите ноздри и измъченото изражение ясно показваха, че самият той също страда от болка? Сантиметър по сантиметър той проникна дълбоко в тялото ѝ, разкъса девствената ципа, взе я, завладя я. А през това време тя поглъщаше мъката му, успокояваше го и замени неговата болка с нейната.

Щом влезе в нея, той спря и зачака. Какво чакаше?

Кларис отвори очи и го погледна.

Хълбоците му я притискаха към пода, очите му бяха широко отворени. По челото му бяха избили капчици пот. Полагаше огромни усилия, за да не се раздвижи.

Кларис разбра. Той беше на път към лудостта и тя нямаше да му позволи да я изживее сам. Вдигна ръце и се вкопчи в раменете му. Краката ѝ се увиха около кръста му и тя промени позата си така, че да го приеме още по-дълбоко в себе си, да се насладя докрай на мъжествеността и силата му.

Съгласието ѝ го лиши и от последната частица разум. Той се отпусна върху нея, стегна хълбоци и нахлу дълбоко в тялото ѝ. Тласъците продължиха, отново и отново, бързи и силни. Мъжът бе забравил всичко около себе си, ослепял и оглушал от възбуда.

Кларис не остана пасивна. Вдигна хълбоци, за да се нагоди съм ритъма му, и отговори на страстта със страст. Вече не знаеше къде свършва страхът и започва насладата. А и сега това нямаше значение. Само едно беше важно — това животинско сливане, тази среща на двете тела, за да станат едно. Самият акт беше безумен и нежелан, но в същото време най-прекрасното нещо, което бе преживявала някога. Никога в живота си не беше правила нещо от чиста радост от самото действие, но сега се съединяваше с него с пълна отдаденост и без капчица съмнение.

Докато се движеше в нея, той я носеше към висините на насладата. Освобождаването беше зашеметяващо. Кръвта шумеше в ушите ѝ, сърцето се блъскаше лудо в гърдите, тя изплака и се хвана здраво за него, за да не потъне в бездната. Дълбоко в тялото ѝ мускулите обхванаха мъжествеността му и се опитаха да го задържат.

Ала той ѝ се изплъзваше, отново и отново. Движенията им, приличащи на битка, станаха още по-буйни. Кларис го желаше, както никога досега не бе желала нещо или някого. Когато ръцете му се плъзнаха под дупето ѝ и я повдигнаха, за да приема още по-дълбоко мощните му тласъци, тя стигна до оргазъм.

Див, безусловен, агресивен оргазъм. Той я разтърси, тялото ѝ се сгърчи и се устреми насреща му, удовлетворението изличи всички други мисли от главата ѝ. Сега се подчиняваше само на прастар, заложен дълбоко в нея инстинкт да се съедини с него. С неговия гняв и болка, с неговата сила и любовна наслада.

Бързите, неспирни тласъци я повлякоха още по-дълбоко в мрачното царство на удоволствието. Той изстена задавено — тъмен, почти животински стон, дошъл от дълбините на душата му. Най-сетне и той се разтърси от неустоимите, неспирни тръпки на екстаза. Надигна се и напрегна всичките си мускули, за да продължи тласъците. Оргазмът му повлече и нея.

Тя го следваше, без да охка и без да подозира, че току-що бе извършил нещо почти невъзможно. Бе взел девственица и я бе докарал два пъти до оргазъм. Силата на желанието му я опияни. Вече не беше господарка на тялото си. Сега то принадлежеше на Хепбърн и той разполагаше с него, използваше го... и го обожаваше. Когато насладата достигна своя връх, в този кратък, всеобхватен миг, тя повярва, че ей сега ще умре.

Но остана жива. Когато движенията му се забавиха и той най-сетне рухна върху нея, тя се усети по-жива от всякога. Кожата ѝ пламтеше, сърцето ѝ пееше, тялото ѝ трепереше от оттеглящите се вълни на преживяната наслада. Подът под нея беше твърд, килимът я драскаше, косата ѝ се бе разпиляла върху грубата тъкан. Когато бавно вдигна тежащите си мигли и погледна мъжа над себе си, Кларис повярва, че никога не е виждала нещо толкова прекрасно като мокрото му от пот лице.

Двамата се гледаха мълчаливо. Той бе изпълнил всички обещания, дадени от кристалносините му очи, от силните ръце, от великолепното тяло. Беше ѝ подарил повече радост, отколкото тя беше в състояние да си представи.

Хепбърн поклати глава, за да се отърси от опиянението. Отвори уста и гласът му прозвуча дрезгаво, сякаш идваше от дълбока пещера в гърдите му.

— Защо допуснахте... да ви взема?

Трябваше да отговори с плесница на нахалното предположение за влиянието му върху нея, но нямаше смелост. Може би защото тялото му още тежеше върху нейното. Или защото лицето му изразяваше смущение.

— Не сте ме взели — отговори тихо тя. Мястото между краката ѝ беше разранено и болеше, но тя трябваше да му каже истината. — Аз ви поднесох себе си като подарък.

Той излезе бавно от нея и тя изведнъж се почувства празна и самотна.

— Защо? — попита още по-объркано той.

Отговорът беше съвсем прост. Нима той не го знаеше?

— Защото имахте нужда от мен.

Бъдете предпазливи с желанията. Какво ще правите, ако се изпълнят?

Старците от Фрея
Крегс

„Защото имахте нужда от мен.“

Какво, по дяволите, трябваше да означава това?

Бесен като прострелян тигър, Робърт излезе от хижата си и закуцука към господарския дом. Наближаваше обед. Събуди се много късно, стреснат от аромата на парфюм по кожата си. Огледа се замаяно и слисан установи, че за първи път след завръщането си от войната е спал дълбоко и непробудно цяла нощ.

Да не говорим, че беше преживял с Кларис радостта, която смяташе, че завинаги е прогонил от живота си. Да не говорим и за това, че ѝ бе отнел девствеността...

Триста дяволи! Тя беше девственица!

Мисълта го подлудяваше. Притисна длани към слепоочията си и продължи напред, олюлявайки се. От вчерашното сбиване имаше синьо-черен оток на хълбока, макар да не помнеше кой му е нанесъл удара. Раната, защита от принцесата, му причиняваше болка. Лявото око и челюстта му се бяха подули, ставите под белезите бяха сковани. Стисна пръсти и неволно изохка, но си каза, че повече няма да си хаби мислите с дребни работи. Беше имал много по-страшни наранявания.

Да, трофеите от войната не му причиняваха болка. Болеше го от истината, която неотстъпно отекуваше в ушите му. Кларис беше девствена. Все още не го беше грижа дали наистина е принцеса и дали е унищожил завинаги шансовете ѝ за династичен брак. Все още беше убеден, че тази история е измислена.

Но тя беше неомъжена жена и той я бе обезчестил. Докато планираше прелъстяването ѝ, беше убеден, че тя има опит.

Самоувереността ѝ и разказите за дълги пътувания го бяха заблудили. Стигна твърде далеч и я лиши от честта ѝ.

Но най-лошото беше, че въпреки угризенията на съвестта не съжеляваше за нищо. Харесваше му, че е бил първият мъж в живота ѝ. Искаше да бъде и последният. Обаче... той ѝ отне честта, а тя... тя му каза само: „Защото имахте нужда от мен.“

По дяволите, той нямаше нужда от нея! Той, граф Хепбърн, нямаше нужда от никого!

Кларис беше само подходящата жена на подходящото място в подходящото време. Трябваше за ѝ обясни това.

Само че джентълмените щяха да се върнат много скоро от насрочения за днес лов. Първо трябваше да се изкъпят, после да обядват... как да намери време и сгоден случай да говори с Кларис на четири очи?

Робърт влезе в голямата къща през един страничен вход и се огледа раздразнено.

Къде се бяха изпокрили всички? Защо мъжете още не бяха пристигнали? Да не би дамите да седяха в стаите си и да се цупеха?

За първи път, откакто се бе завърнал у дома, копнееше за компания. Искаше да говори с хора, да чува гласове... за да не мисли какво му бе казала Кларис.

„Защото имате нужда от мен.“

Проклетата да е!

Щеше да говори с Кларис и да ѝ каже...

Не. Трябваше да я види. Имаше нужда от нея, но не така, както си въобразяваше тя, а защото полковник Оугли вече беше на път насам. Ако можеше да разчита на съгледвача си, Оугли щеше да пристигне в Макензи Мейнър още преди следобедния чай.

Хепбърн пое дълбоко въздух. Нямаше никакво време. Трябваше да подготви Кларис за задачата, която ѝ предстоеше.

Обходи коридорите, като се вслушваше и се оглеждаше, но не я откри никъде. Накрая махна на един млад, тромав лакей.

— Къде е принцесата?

Младият мъж трепна и се изчерви.

— Нейно височество е в зимната градина, милорд.

— Пак ли? — изсъска Хепбърн. Младият лакей се опули смаяно насреща му.

— Милорд?

— Забрави! — Хепбърн нетърпеливо му обърна гръб и закричи по коридора. — Сам ще разбере. — Сигурно пак демонстрираше пред дамите кремове и мехлемите си. Проклет да е, ако пак седне като модел и ѝ позволи да размаже поредната гадост върху лицето му. Сигурно нямаше да понесе докосването ѝ, защото дори само мисълта за нея караше кръвта му да кипи. За съжаление това личеше и по други части от анатомията му. Когато наближи зимната градина, веднага усети аромата ѝ. Тя миришеше на мускат и пресни цветя. Миризмата му напомни за нощта, когато лежеше върху нея и я любеше. Не искаше да мисли как тя се движеше под него и как му се отдаде с цялата си щедрост и великодушие. Вдъхна дълбоко аромата ѝ и сърцето му ускори ритъма си.

После чу гласа ѝ.

„Имате нужда от мен.“

Не, стоп. Не бе казала това. В момента казваше нещо друго:

— Това е нужно, за да имате гладки вежди. Виждате ли как кремът ги оформя?

Значи пак говореше за козметика, продаваше кремове и мехлеми. И тя беше като него, макар и по-съвсем различни причини. Искаше да спечели пари, за да се върне в Бомонтен и да заеме отново мястото си в кралското семейство. Поне така твърдеше. Всъщност той не знаеше точно какво я тласка към този начин на живот. Не беше в състояние да проникне в душата ѝ. Много искаше да остане безразличен, но не можеше.

Остана в сянката и надникна предпазливо в просторната зимна градина, пълна с млади дами, зяпнали напред. Милисънт седеше до малка масичка, въртеше в ръцете си чаша чай и гледаше замислено пред себе си. Изглеждаше безлична и... да, самотна, както бе казала вчера Кларис. Принцесата беше права. Никой не се интересуваше истински от Милисънт, нито баща им, нито Прюдънс, нито самият той. Но той не изпитваше чувство за вина. Угризенията на съвестта не бяха от полза за никого. По-добре да помисли как да промени ситуацията. Трябваше да вземе някои решения. Още преди края на бала Милисънт щеше да получи, каквото иска, каквото и да беше то. Той беше длъжен да направи всичко по силите си, за да я види щастлива.

Мис Лариса Тръмбл и майка ѝ също седяха между дамите. Лицата им бяха изкривени в презрителни гримаси. Лордът моментално отстъпи назад. Само това му липсваше. Нямахте сили да чуе отново пресметливия, ласкателен глас на Лариса Тръмбл и да влезе в непосредствен досег с разкошното ѝ деколте.

Застана така, че да вижда Кларис.

Наистина имаше царствено излъчване. Макар и дребна, стоеше гордо изправена, с изпънати рамене и елегантно допрени до тялото ръце. Към хората, необлагодетелствани от съдбата, се отнасяше с неизменна любезност, но винаги сдържано, сякаш криеше нещо от себе си. Сякаш се боеше от интимността и разочарованието, което можеше да ѝ донесе тя. Тази сдържаност беше истинско предизвикателство за него.

Наистина ли беше принцеса на онази малка страна, която бе прекосил, или невероятно сръчна измамница? Той не знаеше. Знаеше само, че я бе завладял, но в никакъв случай не я беше спечелил.

Красотата ѝ му отне дъха. Косите... някой бе писал, че косата на жената е короната на красотата ѝ и това важеше в пълна сила за Кларис. Къдриците ѝ бяха от злато. Светлината на свещите ги правеше още по-меки и замайващи. Косата ѝ беше сресана назад и вдигната на небрежен кок на тила. Няколко кичурчета падаха по стройната ѝ шия и той закопня да ги вдигне и да помилва нежната кожа с пръсти и устни. Да целуне прасковените бузи, розовите, красиво извити устни... Погледът му спря върху добре оформените гърди, които миналата нощ бе пренебрегнал така осъдително, тласкан от дивото си желание да я вземе. Трябваше да я обезщети за това невнимание с дълги минути, не, с часове нежна грижа.

Когато вдъхна аромата ѝ, чу гласа ѝ и я видя, в тялото му лумна толкова силно желание, че се уплаши. Ами ако някой го видеше в това състояние? Пенисът му беше толкова твърд, че го болеше, и не беше в състояние да се контролира — като младеж преди първата любовна среща. Пръстите му трепереха — толкова силно желяеше да отиде при Кларис, да я грабне на ръце и да я отнесе някъде далеч. Далече от ласкателните ѝ думи, от кискащите се млади дами, от капаните на цивилизацията. На място, където съществуваха само тя и той и голите им тела щяха да се сливат отново и отново, докато ѝ се наслади по всички възможни начини.

На стола пред Кларис седеше едно момиче... как ли се казваше? А, да. Мис Ейми Розабел, шивачката от селото. Дамите следяха представлението със затаен дъх. Милисът и Прюдънс, лейди Мерсер и лейди Лорейн, лейди Блэкстън и мис Дианта Ерембург. Кларис сочеше брадичката на Ейми, бузите ѝ, нослето. Взе косата на момичето и я приглади назад, за да открие лицето. След това наклони главата му и Робърт проследи профила.

Малката е красива, каза си небрежно той. Има късмет, че Кларис ѝ показва как да изглежда добре. Спомняше си каква беше мис Розабел, когато пристигна във Фрея Крегс. Никой не я погледна втори път.

Докато Кларис говореше, момичето изкриви лице и ѝ хвърли отвратен поглед отстрани.

Странно. Защо малката беше недоволна?

Освен това той беше виждал този израз на лицето и друг път. На друг човек. Да, в лицето на момичето имаше нещо познато. Май трябваше да го огледа по-внимателно.

Тогава Кларис също изкриви лице и в този момент той прозря истината. Те бяха сестри. Кларис и Ейми бяха сестри!

Не си приличаш особено, но жестовете, мимиката, походката... те ги издаваха.

Робърт отстъпи крачка назад.

Мислите му се надпреварваха. Малката шивачка не беше дошла случайно във Фрея Крегс, за да си търси работа. Планът им беше разработен във всички подробности. Няколко седмици преди пристигането на Кларис се явяваше тази привидно безлична малка женичка, хващаше се на работа и чакаше с нетърпение да бъде превърната в прекрасна млада дама.

Робърт не знаеше дали да аплодира този гениален план или да ругае. Кларис беше невероятно сръчна измамница.

А може би не беше.

След като бе разбрал, че принцесата трябва да се грижи за по-малката си сестра, ролята ѝ му се представяше в нова светлина. Ролята на опитна козметичка ѝ отиваше много, докато ролята на измамница изглеждаше недостоверна. Дали Кларис обикаляше градове и села, за да продава кремове си, само защото трябваше да издържа малката си сестра? Затова ли бяха измислили този план?

По-важно обаче беше друго. Той бе предположил, че тя има сестри, но тя не бе потвърдила предположението му. Дали някъде в сянката се спотайваха и други сестри, или Кларис пазеше само мис Розабел?

В крайна сметка това нямаше значение. То не променяше нищо. Кларис щеше да изпълни задълженията си на бала. Той се нуждаеше от нея както и преди.

Робърт махна на лакея да се приближи.

— Щом нейно височество свърши, изпрати я в работната мис стая. — О, не, не там. Тази стая беше пълна със спомени. — По-точно, искам да я видя в библиотеката. Кажй й, че ще я очаквам там.

Кларис бе хванала Ейми под ръка и я водеше към крилото на слугите.

— Появи се точно навреме. — Като видяха чистия, нежен тен на Ейми, младите дами купиха още дузина от най-скъпите кремове, най-вече от този за очи. — Ти си идеалният модел.

— Сигурно защото тичах по целия път дотук... — Ейми нацупи пълните си устни. — Все пак се радвам, че можах да ти послужа като модел.

Кларис страдаше от угризения на съвестта. Ейми работеше като шивачка и живееше мизерно, сигурно очите я боляла, спеше в жалката таванска стаичка у мистрес Дуб и беше дошла дотук пеша, вместо на кон. Нищо чудно, че й беше сърдита.

Тя въведе сестра си в малък, празен салон.

— Ясно ми е, че си имала причина да дойдеш тук, и искам веднага да я узная. Но вече бях започнала да говоря, когато се появи, и не посмях да спра демонстрацията и да кажа на дамите, че първо трябва да говоря със...

Ейми я изгледа враждебно.

— ...със сестра си — завърши глухо Кларис.

— Естествено, че не можеше да им кажеш това. Щеше за развалиш всичко. Цялата тази смешна кралска тайнственост. — Ейми се направи, че не забелязва протегнатите й ръце. — Разбери, Кларис, писна ми да ме използваш като обект на демонстрация. — Тя пое

дълбоко въздух и продължи на италиански: — Писна ми да съм принцеса.

Кларис бързо затвори вратата и също мина на италиански:

— Какво означава това? Ти си принцеса. Не можеш да промениш фактите.

— Не ставай глупава! — Ейми ходеше неспокойно напред-назад в малкото помещение. — Ние с теб не сме принцеси! Нямаме земя!

— Разбира се, че имаме! — Колко пъти трябваше да ѝ обяснява? — Живеем в изгнание, но това е само временно.

— Това „временно“ изгнание ще продължи до края на живота ни! — Ейми закърши ръце, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Аз отказвам да участвам. Никога вече няма да пътувам с теб от град на град. Няма да се преструвам, че ме превръщаш от стара вещица в млада красавица. Край на това.

— Добре, щом така искаш. — Кларис се опита да хване ръцете на сестра си, да я утеши, но Ейми не искаше утеха.

— Този път ще спечеля достатъчно пари и ще се върнем в Бомонтен.

— Мислех, че можем да се върнем едва когато баба ни изпрати вест — отвърна подигравателно Ейми.

— Питам се дали някой не саботира опитите на баба да се свърже с нас. — Кларис се замисли. — Отдавна се боря с желанието да ѝ пиша.

— Ако не бях аз, сигурно отдавна щеше да се върнеш в Бомонтен, нали?

Кларис не беше в състояние да я излъже. Сестра ѝ имаше остър ум.

— Защо го казваш?

— Познавам те. Ти си смела като лъвица. Ако не те беше страх за моята сигурност, отдавна щеше да тръгнеш на път и да разбереш какво точно се е случило. — Ейми наблюдаваше Кларис с остър, съвсем не детски поглед. — Права ли съм?

— Когато трябваше да напуснем училището, ти беше само на дванайсет години. Тогава не смеех да тръгна направо към Бомонтен. — Това не беше отговор на въпроса на Ейми, но не смееше да ѝ каже нищо повече.

За съжаление Ейми не се отказваше толкова лесно.

— А по-късно? Знам, че отдавна мислиш как да се върнем. Ако не носеше отговорност за мен, щеше да се върнеш, все едно на какви опасности ще се изложиш.

— Не бих посмяла да се противопоставя на волята на баба. — Това също не беше отговор и Ейми го знаеше. Кларис го разбра по подигравателната линия около устните ѝ. — Ще пиша на баба и когато тя ми отговори...

— Ти не разбираш. — Ейми гневно размаха ръце и продължи да обикаля в кръг. — Това няма значение. На мен ми е все едно. Аз не искам да се върна в Бомонтен.

Кларис я слушаше търпеливо.

— Не говориш сериозно.

Ейми се обърна рязко и очите ѝ засвяткаха.

— О, напротив, говоря съвсем сериозно. Ти работиш и се трепещ, за да се върнем в Бомонтен, но никога не си ме попитала искам ли да се върна!

— Щом не искаш да се върнеш вкъщи, какво тогава искаш? — попита стъписано Кларис.

— Не копнея за страната, която почти не познавам. — Ейми сложи ръце на раменете на сестра си и втренчи поглед в лицето ѝ. — Искам да намеря място в Англия или Шотландия, където да се заселим и да работим. Да работим истински. Да шием дрехи или нещо подобно. Място, където съдиите няма да ни закачат...

— Ейми! — Тя не знае какво говори! — Много съжалявам, че не помниш Бомонтен така добре, както го помня аз. Сигурно аз съм виновна, че не ти говоря по-често за родината и...

Ейми изсъска като разярено змийче.

— О, разбира се, че помня! Когато заминахме, бях на девет години. Но каква полза от спомените? Ти си толкова вдълбочена в копнежите си по Бомонтен, че не виждаш природата около себе си. Мислиш само за нашето изгубено семейство и не забелязваш хората, с които разговаряш всеки ден. Не можеш да живееш, защото искаш да запазиш живота си за връщането в Бомонтен. Стоиш толкова високо над земните неща, сякаш все още живееш в стария ни дворец над града!

Кларис гледаше сестра си, загубила ума и дума. Ами ако Ейми е права? Нима тя наистина живее за утрешния ден и не виждаше

настоящето?

Миналата нощ бе живяла в настоящето. Тук и сега. Робърт Макензи я бе накарал да забрави какво е редно за една принцеса и какво не и я бе въвлякъл в живота си, изпълнен с гняв и болка. Тя бе споделила чувствата му. Отдаде му се, за да му помогне, и сега вече нищо не беше както преди.

Ейми изобщо не обърна внимание на мъката и болката на Кларис. Реакцията на сестра ѝ не я интересуваше. Думите избликваха неудържимо от устата ѝ. Говореше по-бързо и по-бързо, сякаш твърде дълго беше потискала чувствата си.

— За разлика от теб аз... аз не желая да чакам, докато се върнем. Искам да живея днес, не утре. Искам да живея тук и сега, преди да остарее толкова, че да престана да се надявам на утрото.

— Но ние не можем да се държим като нормални хора. Ние не сме нормални хора. Ние сме принцеси и трябва да се държим според ранга си. — Кларис се учуди сама на себе си. Колко разумно звучеше гласът ѝ. По нищо не приличаше на жената, която миналата нощ бе предала позорно името и произхода си. — Ние стоим над ежедневния ход на живота...

— Стига толкова! — прекъсна я вбесено Ейми. — Вече съм чувала тези думи. Втръснало ми е да ги слушам! Те не се отнасят до мен. — Тя сложи ръце на бузите на Кларис и я погледна настойчиво в очите. — Не желая да съм принцеса. Нито една секунда по-дълго!

Кларис се усмихна, макар че устните ѝ трепереха.

— Мила сестричке, знам колко ти е тежко. Моля те да потърпиш още само няколко дни. Обещавам та, че тогава ще имам достатъчно пари, за да се върнем в Бомонтен.

Ейми сведе глава. Затропа нервно с крак, после изведнъж се успокои, вдигна глава и се усмихна. Тъгата в очите ѝ трогна Кларис до дън душа.

— Ти не разбра нито дума от онова, което ти казах, нали?

— Напротив — отговори задавено голямата сестра. — Изслушах те и помня всяка дума, но не разбирам какво искаш.

— Чула си всяка дума, но не си проумяла смисъла. — Когато Кларис понечи да възрази, Ейми вдигна ръка. — Не се притеснявай, аз те разбирам. Бих искала само... Е, ако желанията бяха коне, просящите щяха да яздят, нали такава е поговорката? Ще дойда при теб, когато се

стигне дотам. Не забравяй, че сега съм по-възрастна, отколкото беше ти, когато започна да се грижиш за мен.

— Като си спомня колко неопитна бях тогава...

— Аз не съм неопитна. Аз съм много по-напред, отколкото беше ти тогава. Сега се опитай да се погрижиш за себе си, както досега се грижеше за мен. Положението е много опасно и ме е страх за теб. — Ейми целуна Кларис по челото и отстъпи назад.

— Ще се справя. — Въпреки това Ейми беше права. Положението беше опасно и сигурно щеше да стане още по-опасно. Предстоеше ѝ среща с лорд Хепбърн. — Мисля, че контролирам нещата.

— Разбира се. Ти винаги внимаваш за себе си. — Ейми се усмихна с искрено възхищение. — Само не забравяй, че ти си моят образец. От теб съм научила как да се пазя. Ти си най-добрата сестра, която човек може да има. — Тя ѝ кимна и се запъти към вратата.

Последните думи на Ейми бяха по-обезпокоителни от всичко казано дотук. Кларис се втурна след сестра си.

— Почакай, Ейми!

Точно когато Ейми посегна към бравата, някой почука. Тя отвори вратата и на прага застана Норвал, тромавият млад лакей. Изглеждаше още по-нервен от обикновено.

— Какво има, Норвал? — попита любезно Кларис.

Той се поклонил и дългите му крака се огънаха.

— Ваше височество, негово благородие ви очаква в библиотеката. Моли веднага да отидете при него.

Новината моментално отклони мислите ѝ от намеренията на Ейми.

Хепбърн искаше да я види отново.

Двамата неизбежно щяха да се срещнат пак, но когато моментът наистина дойде, тя се разтрепери. Доця ѝ се да избяга и да се скрие... или веднага да се хвърли в прегръдката му.

Коя беше тя? Принцесата, каквато беше до снощи? Или обикновена жена, достатъчно глупава да желае един мъж, без да помисли за почтеността и приличието?

Ейми заобиколи лакея и излезе в коридора.

— Бог да те пази, Кларис.

— Ще дойда в селото веднага щом мине балът и ще продължим разговора — отвърна с отсъстващ вид сестра й.

Ейми се усмихна, кимна и й махна.

— Бъди щастлива!

Най-интересните хора са онези, които се интересуват от някого. Умната принцеса се възползва от това знание и управлява своя свят.

Вдовстващата
кralица на Бомонтен

Кларис вървеше по коридора към библиотеката. Норвал беше забравен, Ейми също, да не говорим за дамите и изискванията им. Нищо друго не беше от значение. Стомахът ѝ се гърчеше от болка. Очакването да види отново Хепбърн беше мъчително.

Забеляза, че лакеят я гледа със страх, но не се развълнува. Въобще не я интересуваше какво го тревожи.

Ала потиснатото му изражение не я остави на мира. Преди да завият зад последния ъгъл, тя спря.

— Проблем ли има, Норвал?

Момъкът запристъпва смутено от крак на крак.

— Да, Ваше височество. Господарят заповяда веднага да ви заведе в библиотеката. Веднага щом свършите с дамите, но аз... аз бях другаде. — Под изпитателния ѝ поглед той се изчерви и бързо се поправи: — Искам да кажа, че говорих с едно от момичетата и пропуснах да ви предам навреме заповедта на господаря.

— Тогава няма да му казваме. — Това не беше от значение. Тя трябваше да отиде при Хепбърн.

— Господарят вижда всичко и гневът му е ужасен. — Норвал понижи глас. — Чух, че вчера убил десетина негодници с голи ръце.

— Бяха двама и си получиха заслуженото. — Кларис се учуди на себе си: утешаваше Норвал, макар че самата тя беше силно разстроена от случилото се.

— В кухнята говорят, че господарят е луд.

— Със сигурност не е — отвърна раздражено тя. — Можеш да кажеш на всички!

Норвал се поклонил и тя продължи напред.

Нима слугите смятаха, че Робърт е луд само защото бе пребил двама негодници? Да, тя също си бе поиграла с тази мисъл, но миналата нощ бе променила всичко. Миналата нощ...

Тя се разтрепери и изтри овлажнялото си от пот чело. Миналата нощ тя го обичаше и го мразеше, и се боеше от него... и му се отдаде!

Господи! Откакто беше в Макензи Мейнър, се боеше от лудостта му, а сега се питаше дали самата тя не е полудяла. Отиваше при него, а не знаеше какво да каже. Баба ѝ я беше научила да е подготвена за всякакви ситуации, но не и за тази!

Слънчевата светлина, която падаше през високите прозорци, би трябвало да я ободри, но Кларис се уплаши, че ще направи мислите ѝ видими за всекиго.

За кого по-точно? — попита подигравателно вътрешният глас.

Коридорът беше пуст. Защо се държеше като глупачка? Човекът, от когото трябваше да скрие мислите си, беше Хепбърн. Миналата нощ беше прекрасна, но и унижителна за нея. Все още не разбираше какво точно се бе случило.

Кларис спря пред вратата на библиотеката и втренчи поглед в тъмното дърво, сякаш стоеше пред входа към друг свят. От другата страна я чакаше той. Снощи се прибра в спалнята си, но не можа да заспи. В главата ѝ се бореха нови познания и стари спомени, емоциите ѝ се люшкаха от радостна възбуда към дълбоко отчаяние. Сега трябваше отново да застане пред него, а не беше подготвена за това.

Никога нямаше да се подготви.

В този миг зашумоля коприна, чу се шум от бързи стъпки. Кларис обърна глава. Лариса бързаше към нея. Пронизващият поглед, с който я удостои, беше като на орел, забелязал плячка.

— Принцесо Кларис! — Заповедническият глас нямаше нищо общо със сладникавото гукане, с което общуваше с лорд Хепбърн. — Имам нужда от услугите ви в покоите си. Веднага!

Колко интересно. Лариса и майка ѝ бяха изказали недвусмислено мнението си за козметиката ѝ.

— Ще позволите ли да узная причината?

По дълбокото деколте на Лариса пропълзя червенина и бързо се разпространи чак до челото.

— Защото така искам!

Кларис беше наясно с причината. Пред хората Лариса твърдеше, че никога не би паднала толкова ниско да използва оцветяващия крем на принцесата, но червената пъпка между веждите моментално бе променила мнението ѝ.

— Вземете тайните кралски кремове и елате в спалнята ми! — заповяда енергично младата дама.

— Съжалявам, мис Тръмбл, но е невъзможно. Вече имам друга уговорка — отговори принцесата с образцова учтивост. — Може би по-късно вечерта?

Червенината по лицето на Лариса се сгъсти и пъпката стана още по-голяма.

— Принцесо Кларис — в тона ѝ имаше недвусмислена заплаха, — вие не знаете с кого говорите! Аз съм единственото дете на Реджиналд Бюфор Тръмбл от Тръмбл Хол и Ана Джоан Старк-Неш от двореца Греъм. Ние не търпим неподчинение от обикновени търговци. — Усмихна се високомерно и добави: — Даже от търговки, които твърдят, че са дошли от някаква тайнствена страна, съществуваща само във въображението им.

Кларис беше чувала и друг път подобни обиди, даже от много по-изискани хора, но нещо в хлапашката дързост на Лариса я вбеси. Усмихна се величествено и гласът ѝ прозвуча с острия подтон, запазен обикновено за джафкащи кучета и натрапчиви мъже:

— Скъпа моя мис Тръмбл, сигурна съм, че вашите прадеди са били всичко, което твърдите. Все едно вярвате ли ми или не, аз съм от кралска кръв и вашите обиди не ме засягат. Важно е само, че съм дала дума да помогна на друг човек, а аз винаги държа на думата си. — Следващите думи изплюсяха като удари с камшик. — Надявам се, че във вашия почтен род също разбират какво означава дадена дума. Или не е така?

Лицето на Лариса се разкриви в гневна маска. Без да мисли, тя направи крачка напред и замахна да удари Кларис.

— Ваше височество — прозвуча в този миг гласът на Хепбърн, — безкрайно съм ви благодарен, че въпреки заетостта си намерихте време да говорите с мен.

Лариса изохка и моментално отпусна ръка.

— О, мис Тръмбл — продължи лордът с отлично изиграна изненада, — простете, не ви забелязах. — Ала небрежната поза подигра Лариса и ѝ показа съвсем ясно, че е видял и чул всичко. — Надявам се, Ваше височество, че не прекъснах... разговора ви с мис Тръмбл?

Младата дама отваряше и затваряше уста, сякаш не ѝ достигаше въздух. Потърси думи да се извини, но успя да каже само:

— Аз... аз не знаех, че сте тук!

— Така си и помислих. — Той я измери от глава до пети и презрителното му изражение показва ясно какво мисли за нея. — Така си и помислих.

Най-сетне Лариса проумя какво бе сторила. Бе показала повече от ясно, че е жестока и безсърдечна. И жалка. И всичко това пред мъжа, когото се надяваше да спечели. Въпреки това се опита да хвърли вината върху друг.

— Принцеса Кларис са позволи да се държи дръзко с мен!

Хепбърн се отблъсна бавно от рамката на вратата и едрата му фигура сякаш изпълни целия коридор. От привидната ленивост не остана нито следа.

— Мис Тръмбл, едно от нещата, които ме отвращават дълбоко, е безсрамното излагане на показ на женските прелести. Запомнете, че те изглеждат много по-интересни, когато са прикрити, а не разголени. Още по-неприятна ми е необоснованата ревност. Вие се провинихте и в двете и докато не се научите да се държите като възрастен човек, по-добре да си стоите в класната стая.

Лариса пребледня като смъртник. Втренчи поглед в лицето на Хепбърн и пое дълбоко въздух, за да отговори, но от устните ѝ не излезе нито звук. Накрая се обърна и си отиде, вирнала брадичка в жалък опит да запази достойнството си.

Кларис я проследи с поглед. Бе осъзнала, че е дала воля на гнева си и е обидила почти непознат човек, и това я потисна.

— Глупаво постъпихме...

— Не сте права! — Хепбърн хвана ръката ѝ и я въведе в библиотеката. — Мис Тръмбл е дръзка, невъзпитана хлапачка, която заслужава да я поставят на мястото ѝ.

— Така е, но сега сигурно няма да смее да ви погледне в очите.

— Надявам се да стане точно така!

Той не я разбра, а и явно не го беше грижа. Затова Кларис се опита да обясни:

— Дръзките, невъзпитани хлапачки като нея са склонни да вгорчат живота на скромни търговци като мен. Трябваше да преглътна обидата.

Тя се държеше така, сякаш е забравила случилото се през нощта, и лордът се ядоса.

— Искате да кажете, че не биваше да ѝ говоря така грубо?

— Да.

Защо тази малка глупачка се беше разтревожила заради Лариса, когато той беше само на метър от нея?

— Аз права, каквото ми харесва. — Гласът му прозвуча като чувствено ръмжене.

Кларис се обърна рязко и го погледна втренчено. Прекрасната ѝ уста се отвори леко. Лицето ѝ се зачерви от нахлулите в тялото ѝ емоции и Робърт беше готов да избухне в смях. Най-последно си беше спомнила. Тя сведе очи и отстъпи крачка назад.

Той я последва, изпълнен с нетърпение. Искаше най-сетне да заговорят по темата, която го интересуваше. Искаше да чуе от собствените ѝ уста дали съжалява, че му се е отдала. Дали копнее отново да му се отдаде?

— Забравете Лариса. Тя не е важна за нас.

— Да. Исках да кажа, не. — Кларис се отдръпна още назад и опря гръб в стената. Носеше прекрасна скромна рокля от розов муселин, която отиваше на зачервените ѝ бузи. — Искам да кажа, не е важна за вас, но веднъж аз също преживях обида, каквато вие ѝ нанесохте. Беше много болезнено.

— Нищо няма да ѝ стане. Жените като нея се възстановяват бързо. — Колко копчета трябваше да отвори, преди да свали роклята от раменете и да я пусне в краката ѝ? Ще му достави огромно удоволствие да я съблече и този път ще се погрижи да не я уплаши със страстта си. Този път няма да бърза... снощи се бе проявил като безогледен насилник. Въпреки това преживяването беше неповторимо. Следващия път ще действа, по друг начин.

А сега... сега ще я ухажда, ще ѝ покаже, че не е дивакът, който се самозабравя в битката и се опомня в женските обятия.

Той отиде до малката масичка, наля вино в две чаши и ѝ подаде едната.

— Разкажете ми нещо за себе си. Какво престъпление сте извършили, та са ви наказали така?

Тя се вираше в чашата, сякаш беше примамка в капан. Да, това беше истината. Примамката, която я бе довела тук и подкопаваше бдителността ѝ. Буквално грабна чашата от ръката му и отново отстъпи назад. Той дори не се усмихна, макар че беше готов да се засмее. Отдавна, много отдавна не се беше забавлявал така.

— Такива неща се случват. Чувстваш се ужасно, но после забравяш обстоятелствата. И не ти се иска да ги споделяш с джентълмен, който... — За голямо удоволствие на Робърт гласът ѝ пресекна и тя отпи бързо глътка вино. Смайващо тъмните вежди се вдигнаха изненадано. — Прекрасно вино! От Германия, предполагам?

— Да, наистина е добро. — Младата дама познаваше вината. Той взе ръката ѝ и я отведе в ъгъла, където бяха наредени удобни кресла. Големите прозорци пропускаха достатъчно светлина, лавиците за книги бяха украсени с дърворезба. — Моля, седнете. Смятам да поговорим за вечерите, които ни предстоят.

Тя се усмихна и това го изненада. Какво весело имаше в предстоящите вечери?

Проследи погледа ѝ и разбра, че се беше загледала в красивото копие на малка мраморна статуя на Хермес, готвец се да полети във въздуха.

— Какво ви развесели?

Кларис се отпусна в креслото, което ѝ беше посочил.

— Спомних си за едно от униженията.

О, доверие, и то доброволно подарено! Нещата се развиваха отлично. Робърт взе бутилката с вино и пристъпи към креслото ѝ.

— Значи споменът не ви натъжава?

— Не. Той е по-скоро комичен, отколкото натъжаващ. — Кларис разтърси глава, сякаш виждаше сцената пред себе си. — Бях на девет години, когато баба обяви, че всички статуи в палата, повечето уникални произведения на изкуството, събирани от предците ми, са неприлични. — Кларис избухна в тих смях и възхитителното ѝ лице грейна. — Заповяда да ги увият в платно, за да не нараняват чувствителните сърца и души на малките принцеси.

Сестрите ѝ. Пак бе споменала сестрите си. Робърт допълни чашата ѝ.

— И какво стана? Защитени ли бяха душите и сърцата ви?

— Дотогава не обръщаме внимание на статуите. Те бяха част от обстановката, нищо повече. Но щом баба заповяда да ги увият, започнахме да ги разглеждаме и да изследваме някои неприлични части.

— Естествено. — Той приседна на облегалката на креслото ѝ. — Забранените плодове са най-вкусни.

Тя вдигна глава към него и впи поглед в лицето му. Усмивката ѝ угасна, но тя я върна със силата на волята си.

— Голямата ми сестра Сорша бе провъзгласена за кронпринцеса и веднага след това я сгодиха за принц Рейнджър от Ришарт. — Кларис изкриви лице. — Много досадно момче. Много ми беше мъчно за нея. Решихме да си направим шега и когато татко обяви годежа, дръпнахме въжето и всички тоги се свлякоха на пода. — Кларис избухна в смях. Весел смях, предизвикан от весел спомен от детството.

Робърт я наблюдаваше мълчаливо. Слабините му се присвиваха от желание. Може би не беше най-красивата жена, която беше виждал. Дребна, грациозна... предпазлива. Но имаше копринена кожа със златнокафяв тен и невероятно меко сърце. Беше я притежавал и искаше отново да я притежава. Да я люби пак и пак, докато светът се свърши и остане само тя. Кларис с меките ръце и мекото сърце.

Принцесата не подозираше какви мисли го вълнуват.

— Някои от тогите се закачиха на известни... части от тялото. Нали разбирате какво искам да кажа.

Естествено, че разбра и избухна в смях.

— Това беше върхът — продължи да разказва тя. — Посланиците бяха шокирани, а баба буквално се тресеше от гняв.

Историята ѝ му напомни собствената му младост, когато все още вярваше в доброто у хората и беше сигурен в превъзходството и ранга си. Тогава вярваше в семейството, в любовта... Вярваше, че добрите ще бъдат възнаградени, а лошите — наказани.

Сега не вярваше в нищо. Или вярваше във всичко, в зависимост от гледната точка. И не се боеше от нищо. Дори от смъртта.

Кларис не подозираше за меланхоличните му размишления и продължи да бърби:

— Татко обаче... мога да се закълна, че и той се засмя. — Тя отпи още една глътка вино. — Вечерта ни изпратиха да си легнем без вечеря. Дори току-що сгодената кронпринцеса бе наказана.

Внезапно Робърт забеляза, че ѝ вярваше. Вярваше, че Кларис е истинска принцеса. Спомените ѝ бяха невинни, а смесицата от тъга и веселост изглеждаше напълно реална. Тя се опитваше да скрие подозрителните искри в очите си, когато говореше за семейството си, усмихваше се, но устните ѝ трепереха.

Тя беше принцеса. Принцеса в изгнание, която той щеше да използва, както му харесваше. Да я взема винаги когато имаше желание. Каквото и да стоеше между тях, не можеха да отрекат страстта си един към друг. Беше спал с много жени, някои красиви, други тайнствени, трети земни и опитни, но никоя не беше завладявала сетивата му като Кларис. Между тях имаше нещо особено, нещо рядко, истинско съкровище, и той трябваше да го улови и да го задържи.

— Вие, естествено, ме смятате за лъжкиня — промълви тя, — но моите спомени въпреки това са ми скъпи.

— Не сте права. — Май не биваше да ѝ признава това. — Вярвам ви.

Кларис го погледна объркано.

— Милорд... не ви разбирам... Какво казахте?

Кехлибарените очи бяха пълни с въпроси и недоверие. Не можеше да ѝ се сърди. Дори се зарадва на треперенето на ръката ѝ, когато остави чашата на масичката.

Тя просто не можеше да си представи, че мъжът, който я командваше и подиграваше който упорито отричаше истинността на историята ѝ, сега ѝ вярваше.

— Да, вярвам ви — повтори натъртено той. — Вие сте принцеса. Може би мамите жените с вашите кремове и мехлеми, но не сте измамница, що се отнася до кралския ви произход. Не познавам обстоятелствата, които са ви довели тук, но всичко у вас показва истинската принцеса. Да, вярвам ви — каза още веднъж той, надигна се и се скри в сянката на стената. — Но това няма никакво значение за мен. Защото ви желая.

Кларис беше готова да скочи и да затанцува от радост, искаше ѝ се да изкрещи високо радостта си. След толкова години в изгнание се съмняваше в мотивите на всички мъже, които твърдяха, че ѝ вярват. Но

когато този корав и циничен мъж бе казал, че ѝ вярва... Трудно ѝ беше да разбере собствената си реакция. Знаеше, че той не лъже. Мъж като него не би прибягнал до фалшива игра, за да постигне целта си. Пък и не му беше необходимо. Вече имаше съгласието ѝ да участва в плана му.

И вече беше спал с нея. Сега обаче ѝ правеше най-големия подарък, който беше възможен. Даряваше я с доверието си.

Тя отиде при него и сложи ръце на раменете му.

— И аз ви желая — прошепна с пресекващ глас.

Очите му бяха неразгадаеми, но тялото под ръцете ѝ беше горещо. Робърт бавно вдигна ръце и обхвана китките ѝ.

— Наистина ли?

Кларис вече трепереше неудържимо.

— Наистина. Ако вие ме желаете, милорд, аз ще ви приема. И така ще бъде, докато вашата игра приключи и стане време да си замина.

Двамата преплетоха пръсти. Тя вдигна дясната му ръка до устата си, целуна я и леко заби зъби в кокалчето.

Той се дръпна, сякаш му бе причинила болка, и очите му пламнаха. Повдигна нежно брадичката ѝ и сведе глава докато устата му се движеше непосредствено над устните ѝ, топлият му дъх милваше лицето ѝ.

— След като сама се подарявате, ще ме наричате ли с името ми?

— Робърт. — Кларис произнесе двете срички с безкрайна наслада. Те бяха възплъщение на интимността. — Робърт — повтори едва чуто.

Устните му се плъзнаха по нейните. Тя отвори жадно уста и посрещна с готовност езика му. Копнееше за хармонията, която бяха преживели в сливането си, за магията на споделената страст. Не вярваше, че има и други хора, които се целуват като тях, с тази небесна и сладостна интимност, с тази нежност и сила. Вдигна ръце и обхвана главата му, за да го задържи. Искаше да вкуси всичко, което той можеше да ѝ даде, да се наслади на играта на езика му, на горещия му дъх.

Внезапно Робърт вдигна глава и се послуша.

— Карети на входната врата. Джентълмените пристигат.

Страстта изчезна от погледа му така внезапно, както беше пламнала. Погледна я изпитателно и продължи:

— Трябва да ви обясня подробно каква ще е ролята ви в замисления от мен маскарад. Готова ли сте?

О, да, разбира се, че беше готова, но той имаше предвид нещо друго. Всъщност какво значение имаше? Тя щеше да изпълни желанията му не защото я бе принудил. Но не можеше да му го признае. Може да беше пленница на опитните му ръце, на жарките му целувки, но познаваше и другата му страна. Знаеше, че той преследва целта безогледно. Не можеше да пренебрегне този факт. Но и нямаше да му позволи да гледа през нея, без да я вижда. Съвсем спокойно, без да позволи да се забележи колко силно го желаше, тя отговори:

— Кажете ми какво точно искате от мен и аз ще ви кажа дали мога да го изпълня.

— Разчитам на вас, принцесо. — Устните му останаха полуотворени, в сините очи светнаха обещания, които не се нуждаеха от думи. — Щом изпълните задачата си, ще се погрижа Блейз да стане изцяло ваш, завинаги.

— Завинаги — повтори тихо Кларис. При това не мислеше само за коня си.

В уличната канавка няма да намериш сметана.

Старците от Фрея
Крегс

Полковник Оугли бе чакал този момент цял живот. Да влезе триумфално в Макензи Мейнър, да се наслаждава на горещите погледи на дамите, да чува възхитените забележки на джентълмените. Да върви подръка с Бренда, своята наивна, богатата съпруга.

И да се наслади на добре прикрития гняв на граф Хепбърн.

О, разбира се, нито една от приветствените думи на Хепбърн не му даде повод да подозира скрито недоволство. Домакинът посрещна госта си във великолепното фоайе на Макензи Мейнър с цялата си изискана учтивост. И с огромна почитителност.

Само Оугли знаеше истината. Хепбърн го мразеше. Оугли се бе погрижил за това през годините на общата им служба на Иберийския полуостров и след това. Беше направил така, че надменният млад лорд с чин капитан, който служеше при него, да се превърне в мрачен, ожесточен мъж, лишен от всичките си илюзии. Единствената цел, която не бе постигнал, беше да осигури на Хепбърн болезнена смърт.

В крайна сметка се оказа много по-приятно Хепбърн да остане жив и да организира това празненство за него. А когато домакинът видя и Валдемар, бившия си адютант, да стои безмълвен и скован зад Оугли, полковникът се опияни от усещане за могъщество, каквото не бе изпитал по време на военните действия, даже на най-бруталните кланета. Всичко, което Хепбърн беше притежавал някога, Оугли притежаваше сега. Освен титлата му, естествено, но Оугли очакваше много скоро да стане барон. Колко сладко беше да знае, че Хепбърн мрази безскрупулността му и въпреки това е принуден да показва уважение към него.

— Полковник Оугли, мисис Оугли, радваме се да ви приемем в дома си и да дадем бал във ваша чест. — Лейди Милисът, също така безлична като съпругата на полковника, излезе напред да ги поздрави. — Четох книгата ви, полковник, и съм преизпълнена от почит към вашите дела на полуострова. Надявам се, че не сте много изтощени от пътуването и тази вечер ще ни правите компания в салона, за да ни разкажете за геройствата си.

Гостите наоколо заръкопляскаха.

— О, да! — Бренда увисна на ръката му. — Моля те, Оскар, нали знаеш колко обичам да те слушам!

Оугли помилва ръката на жена си и се усмихна одобрително на лейди Милисът.

— Мисис Оугли е възхитителна жена. Безброй пъти е слушала историите ми, докато обикаляхме триумфално Англия, но въпреки това настоява да ги разкажа отново.

— О, Оскар! — Бренда се изчерви от въодушевление. — Как бих могла да не слушам разказите ти? Да знам, че съзнателно си се излагал на страшни опасности, отново и отново... Божичко, това звучи като приказка!

Оугли се скова, но Хепбърн мълчеше. В изражението му нямаше и следа от сарказъм. Може би беше забравил истината... но Оугли не вярваше. Този арогантен мръсник не забравяше никога нищо. Точно поради това Оугли се беше постарал да го изпрати на сигурна смърт. Неуспехът му беше доказателство за късмета на Хепбърн... и за дяволските му способности!

Но какво би могъл да предприеме Хепбърн срещу всепризнатия герой от войната? Сега, след толкова време? Ако се опита да разкрие истината, никой няма да му повярва. Всички ще го обявят за жалък завистник. Ревността му даже ще увеличи славата и блясъка на Оугли. Полковникът се ухили самодоволно. Беше затворил Хепбърн в ад, създаден специално за старомодните му понятия за чест, и сега щеше да се наслаждава на мъченията му.

— Полковник Оугли, принцеса Кларис ме помоли да я представя. — Хепбърн излезе напред под ръка с млада дама с необикновена красота. — Ваше височество, това е полковникът, от чиито геройства се възхищавате. Принцеса Кларис, полковник Оугли и съпругата му лейди Бренда.

— Моля ви, наричайте ме просто мисис Оугли — промълви скромно Бренда.

— Разбирам, мисис Оугли. — Кехлибарените очи на принцеса Кларис пламтяха от възхищение, докато се взираше в лицето на полковника. — Каква чест да сте съпруга на такъв герой!

— Знам. — Бренда нямаше достатъчно ум, за да се разтревожи от появата на красивата принцеса и начина, по който бе реагирал съпругът ѝ. Тя мислеше само най-доброто за него и беше убедена, че той спазва брачните си клетви за вярност.

А Оугли, естествено, нямаше намерение да ѝ отвори очите. Той се усмихна прелъстително на принцесата.

— Тази вечер ще разкажа за геройствата си в салона. За мен ще бъде голямо удоволствие, ако присъствате и вие. — Нямаше представа откъде се е взела принцесата, а и не се вълнуваше особено от такива подробности. Тя беше първокласна жена и с удоволствие щеше да сподели геройствата си с нея.

Младата дама изглеждаше леко стъписана от неприкритото му възхищение. Да не би да беше изтълкувал погрешно интереса ѝ към него? Невъзможно. Отдавна беше офицер и познаваше излъчването, което разпространяваше жената, когато желаше определен мъж.

Погледът му се плъзна към Хепбърн, който ги наблюдаваше със смръщено чело. Ако Хепбърн също беше увлечен от принцесата, ситуацията ставаше още по-пикантна. Ако му отнемеше красивата принцеса, щеше да му нанесе последния удар в битката, започнала, когато узна, че Хепбърн е преместен в неговия полк. Това последно разочарование щеше окончателно да го прати в ада.

— Полковник Оугли, мисис Оугли, оттук, моля! — Милисът тръгна напред, преди почетният гост да намери възможност да разясни намеренията си спрямо Кларис.

Всъщност така беше по-добре, защото Бренда беше до него. Довечера непременно щеше да си поговори с принцесата насаме.

Докато лейди Милисът ги водеше към покоите им, Оугли махна тържествено на тълпата от благородници и слуги, събрала се в залата. Господи, как обичаше да е герой! Поздравя специално принцеса Кларис и се усмихна, когато Хепбърн отново го изгледа мрачно.

Тогаваше Милисът отклони вниманието му.

— Настанили сме ви в най-хубавия апартамент. Ако желаете нещо, все едно какво, трябва само да попитате.

Оугли взе ръката на жена си и я потупа покровителствено.

— Ти си толкова нежна и крехка. Пътуването те изтощи. Ще ти поръчам табла с ядене, за да можеш да си отпочинеш преди празненствата.

— О, моля те, Оскар, чувствам се съвсем добре! Как може да съм изтощена, след като участвам заедно с теб в този триумф? — Бренда го помилва по бузата. — Даже съм по-силна отпреди.

Той се намръщи многозначително.

— Моля те, бъди така добра и ме послушай. Знаеш колко съм загрижен за теб. — Понижи глас, за да не може лейди Милисънт да го чуе, и добави: — Нали знаеш, че е възможно да си в благословено положение...

Почти изпита угризения на съвестта, когато видя болката, преминала по лицето на жена му. Тя се бе заклела да го дари със син, но нямаше представа, че той бе взел предпазни мерки от връзката им да не се родят деца.

Бренда беше дъщеря на заможен, влиятелен барон и баща ѝ му даваше годишна издръжка. Тези пари му бяха помогнали да си купи командването на най-престижния полк. И всичко това само защото Бренда го обожаваше. Той беше длъжен да се погрижи никой друг да не заеме неговото място в живота ѝ, дори собственото му дете.

Бренда примирено сведе глава.

— Да, скъпи, ще направя, каквото искаш.

Лакеят отвори вратата към апартамента.

— Лейди Милисънт — помоли тържествено Оугли, — бихте ли се погрижили съпругата ми да получи табла с леки ястия в стаята си, за да може по-късно да ни прави компания на вечерята?

— Но разбира се! — Лейди Милисънт се обърна загрижено към Бренда: — Главоболие ли имате? Искате ли да ви пратя някакво лекарство?

Докато дамите бърбеха, Оугли огледа великолепния апартамент. Да, Макензи Мейнър буквално миришеше на богатство. Големият салон беше стар и величествен. Около камината бяха наредени кресла, до тях се виждаше красиво писалище с хартия, мастило и пера, а килимът беше толкова стар, че цветовете бяха избледнели. Ала беше

толкова плътен, че все още изглеждаше прекрасно. Резбованата маса бе покрита с избродирана покривка от копринено кадифе, върху която беше поставена златна купа за визитни картички. Валдемар, облечен в лакейска униформа, тъкмо нареждаше на масата спомените от войната, които Оугли мъкнеше навсякъде със себе си.

Едната врата водеше към спалнята, където камериерката на Бренда чакаше пред позлатеното легло. То бе поставено върху подиум, сякаш господарят на Макензи се чувстваше като монарх, свикнал да бъде обожаван. Кралското злато и пурпур се повтаряха в завесите на леглото и в завивката. Оугли си помисли, че когато спи тук, Макензи сигурно се чувства като крал, и ожесточението му нарасна.

Е, все пак домакинът бе предоставил този апартамент на него, за да го почете. Полковникът се усмихна самодоволно. Дали Хепбърн се страхува от него? Дали иска да го подкупи? Нима си въобразява, че той ще забрави обидите, които му бе нанесъл надутият аристократ, и ще прости? Нима си мисли, че няколко жалки ласкателства ще го накарат да заиграе честно?

През онази нощ в Лондон, преди четиринадесет години, младият, пиян лорд Хепбърн също не постъпи честно, като извика на дуел пряко изпечения офицер Оугли. Хепбърн го победи и даже му се надсмя.

Оугли мразеше да му се надсмиват. Той беше трети син на обедняло аристократично семейство от общо шест негодни момчета. Непрекъснато падаше от дървото или от шейната, а когато се скриеше под масата, винаги го намираха. Каквото и да станеше, братята му обвиняваха него и той ги мразеше. Отмъщаваше си, като им погаждаше мръсни номера. И те го мразеха. Когато стана на двайсет и баща му събра пари да му купи офицерски патент, се оказа, че това е най-доброто, което е можело да му се случи. Обикна армията. Обикна униформите и йерархията и се възползва от шанса си да командва мъжете с по-нисък произход, които нямаха друг избор, освен да му се подчиняват. Не го беше грижа, че колегите му офицери не можеха да го понасят. Беше напет, изглеждаше добре и дамите го харесваха. Там бяха шансовете му.

За съжаление победата на Хепбърн превърна Оугли в мишена за подигравките на цялата армия. А после се случи нещо, което направи нещата още по-непоносими: Хепбърн се появи на следващия ден и...

се извини. Този жалък негодник се извини, че бил много пиян и се държал непроситимо грубо. Извинението му показва на всички, че Оугли с бил победен от един седемнадесетгодишен хлапак, толкова пиян, че едва се е държал на краката си.

Чак когато Оугли се ожени за Бренда и си купи нов, по-добър офицерски патент, подигравките утихнаха. Е, да, някои продължиха да си шепнат зад гърба му, но никой от офицерите с по-нисък ранг не смееше да каже дума. А ако някой началник му се подиграеше, Оугли си отмъщаваше. Беше достатъчно да наеме няколко биячи, за да му дадат да разбере.

От своя страна, началниците му си отмъстиха, като го изпратиха на Иберийския полуостров. Ала мъж с неговите способности можеше само да се възползва от ситуацията в своя изгода. Най-сетне избяга от обожанието и вечните въздишки на Бренда, в хаоса, причинен от войната между англичани и французи на испанска и португалска земя, откри десетки възможности да натрупа богатство.

А най-хубавото беше, че старият граф Хепбърн реши да сложи край на волностите на сина си. За да го вразуми, той му купи офицерски патент, и то такъв, който го изпрати право в полка на Оугли.

Споменът и сега го караше да се смее. Как умно постъпи, като сложи момчето да командва закоравелите крадци и убийци, излезли от най-дълбоките подземия на затворите и доведени в Испания, за да бъдат дисциплинирани и да умрат на бойното поле. Няколко пъти изпрати ротата на мисия, от която никой не би могъл да се завърне жив. Ала Хепбърн се връщаше отново и отново. Хората му се топяха, но Оугли продължаваше да предлага полка си за нови самоубийствени мисии и правеше така, че никой да не разбере, че не той, а Хепбърн постига успех там, където всички други се провалят. На Иберийския полуостров, далеч от Англия, разполагайки с достатъчно време, не беше никак трудно да напише книга в която да представи успехите на Хепбърн като свои. Накрая Оугли реши да приключи с армията и да се върне в Англия като герой.

Погледът му спря върху Валдемар.

Никой не смееше да каже истината, дори Хепбърн. И причината беше, че Валдемар беше в негова власт. Би било глупаво да пусне момчето да си иде, а полковникът беше убеден в ума и интелигентността си.

Бренда мушна ръка в неговата.

— Апартаментът е прекрасен, нали?

— О, да! — Задоволството се разля в корема му като топло масло и той се усмихна на домакинята. — Благодаря ви от сърце, лейди Милисънт, че ни настанихте тук.

Младата дама реагира плахо като девица, на която са направили дързък комплимент.

— Брат ми настоя.

— Представата, че сме го прогонили от покоите му, не ми харесва — протестира Бренда.

— О, моля ви, не се притеснявайте. — И Милисънт, и Хепбърн говореха с лек шотландски акцент, непоносим за ушите на Оугли. — Брат ми не спи тук. Откакто се е върнал от полуострова, ношува в малка къща недалеч от голямата.

— О, сега се чувствам по-добре! — Бренда засия. Понякога добросърдечието на жена му причиняваше на Оугли парещи стомашни болки.

— И ти също, нали, Оскар? — обърна се тя към него.

Не, разбира се, че не! Той искаше да се отърве от Хепбърн завинаги. Сложи ръка на рамото ѝ и я натисна малко по-силно. Когато усети как Бренда трепна, каза:

— Лейди Милисънт; моля за извинение, но жена ми наистина трябва да си почине.

— Разбира се. Веднага ще ида да поръчам таблата. — Милисънт направи кратък реверанс и напусна стаята.

— Това беше доста рязко. — Бренда стисна ръката му.

Оугли не си направи труд да ѝ отговори. Отведе я решително в спалнята и ѝ помогна да си легне. Целуна я по челото и каза на камериерката:

— Погрижете се милейди да си почине. — Излезе от стаята и затвори вратата зад гърба си.

Валдемар надзираваше разопаковането на багажа им.

— Остави куфарите до вратата, момче. О, момиче... — Той ощипа прислужничката по бузата. — Каква радост за сърцето ми да видя сладко съществуване като теб!

Лакеят се ухили, момичето се закиска. Всички харесваха Валдемар, защото изглеждаше много добре. Светлоруса коса и

яркосини очи, които святкаха под русите вежди, обсипан с лунички нос. Изглеждаше като олицетворение на честност и сериозност, докато някои не забележеше дългите му пръсти на крадец и бързата котешка походка. Валдемар бе дошъл в Испания от затвора. Бяха го поставили пред избор: да се бие за майка Англия или да умре. Естествено, бе избрал да се бие, но едва дошъл в Испания, се опита да избяга и да не изпълни дълга си. Държеше се нагло, подбуждаше другарите си към бунт. Каквото и да правеше, Оугли не беше в състояние да го промени. Не помогнаха нито побоите, нито единичната килия, даже жигосването.

И тогава се появи Хепбърн. Умният, смелият, изисканият Хепбърн. Валдемар се влюби в него и реши да го следва. Да слезе с него в ада, ако се наложи.

Оугли се настрои още повече срещу бившия крадец и положи всички усилия да го прати в ада. И успя. Организира най-опасните, най-отвратителните мисии. Накара го да се мъчи като беден грешник. Това беше най-големият му успех.

Оугли се покашля.

Слугинята престана да се киска, лакеят бързо излезе. Валдемар застана мирно. Усмивката му угасна и той стисна здраво устни.

— Е? — попита злобно Оугли. — Как се почувства, когато видя отново стария си командир?

— Много дооре, сър. — Валдемар отиде до масичката в започна да нарежда екземпляри от книгата на Оугли в кошница, която трябваше да свали в салона.

— Очевидно не е пострадал от пребиваването си на острова, поне видимо. — Оугли потърка позлатената рамка на една картина и се запита дали и той да не купи няколко картини и да ги окачи в спалнята си.

— Не видях нищо подобно, сър. — Валдемар излъска сабята му и я окачи на колана, после се зае с еполетите и ордените.

— Освен белега на челото. Не нараства особено добре. Направи ли ти впечатление? — Оугли си наля чаша бренди и умело се престори, че едва сега се е сетил. — О, бях забравил! Белегът му е от същото онова приключение, което остави белези и по твоите ръце, нали? Когато го спаси от огъня. Как се случи това?

Валдемар не се помръдна. Даже не вдигна глава.

— Не мога да си спомня, сър.

Бавно и с наслада Оугли нанесе решителния удар.

— Тогава прочети в книгата ми.

Валдемар не отговори. Остана безмълвен и неподвижен като кукла.

Оугли избухна в смях.

— Мисля, че най-сетне направих от теб адютанта, която винаги съм искал да имам.

— Тъй вярно, сър — отговори безизразно Валдемар.

В поведението му Оугли бе видял недвусмислени доказателства, че в крайна сметка е пречупил волята на мъжа, наречен от Хепбърн непоколебим. Очите на Валдемар бяха празни, примитивното, грубо лице — безизразно. Беше станал почти скучен, макар че Оугли не преставаше да го тормози. Никога нямаше да престане. Валдемар му принадлежеше. Оугли беше спечелил там, където Хепбърн никога не би могъл да спечели. И сега имаше намерение да натрие аристократичния нос на Хепбърн със своята победа.

— Мога да си представя, че ти липсват и Хепбърн, и страхотните приключения, които преживяхте заедно. — В гласа му звучеше подигравка.

Валдемар сведе за миг очи.

— Не си спомням никакви приключения, сър. Мисля, че вие сте човекът, преживял истински приключения.

Оугли отиде до прозореца и с наслада отпи глътка бренди.

— Точно така. Никога не го забравяй. Аз съм човекът, влязъл във френския муниционен лагер, за да открадне патрони. Аз освободих Хепбърн от френския затвор след глупашкия му опит да издебне противника. Аз съм човекът, койт... — Той млъкна изведнъж.

По моравата под прозореца му се разхождаше красива жена. Блестящата черна коса беше вдигната на шиньон на тила и украсена със скъпоценен гребен. Воалът бе драпиран изкусно пред лицето. През дантелата чертите ѝ не се различаваха, но походката ѝ, начинът, по който държеше ръцете си, спокойните крачки, сякаш нищо на света не беше в състояние да я накара да се разбърза — всичко това му напомни за Кармен. Тъкмо тези отмерени, чувствени крачки го бяха привлекли към нея. На всичкото отгоре жената носеше червена рокля, скроена по начина, който Кармен предпочиташе.

Оугли примигна. Това беше невъзможно! Когато се върна в Англия при жена си, той изостави Кармен без никакви угризения на съвестта. Тя нямаше необходимите средства, за да го последва в това далечно село в Шотландия.

Новата среща с Хепбърн явно бе събудила в сърцето му спомени, които беше по-добре да заличи.

В този миг жената обърна глава и погледна нагоре към прозореца му.

— Велики боже! — Оугли се разтрепери толкова силно, че пръсна бренди по прясно колосаната си риза.

— Нищо не е наред ли, сър? — попита Валдемар.

Оугли се отдръпна стреснато от прозореца.

— Нищо не е наред! Как ще ми обясниш това? — И посочи възбудено навън.

Валдемар го изгледа недоверчиво, отиде до прозореца и се наведе навън.

— Е? — попита сърдито Оугли.

Валдемар се присви, сякаш се боеше, че Оугли ще го удари.

— Аз... не виждам нищо, сър.

Оугли го блъсна настрана и отново се наведе навън.

Адютантът му беше прав. Жената бе изчезнала.

20

*Само който размахва греблата, прави
вълни.*

Старците от Фрея
Крегс

В сянката на дърветата Робърт уви раменете на Кларис с кафява наметка и я притисна здраво до себе си. Застанали на прозореца, Оугли и Валдемар претърсваха моравата с погледи. Накрая Оугли се наведе силно навън и се огледа.

Валдемар изглеждаше съвсем спокоен. Робърт знаеше много добре, че приятелят му го е забелязал. Двамата мъже се погледнаха и си кимнаха незабележимо. Докато Оугли размахваше ръце и мърмореше, Валдемар затвори прозореца.

Валдемар бе овладял изкуството на наблюдението през годините, когато ограбваше богаташки домове. Именно той научи Робърт да вижда отвъд очевидното. Въпреки комбинативния си ум, Оугли не умееше да го прави и тъкмо по тази причина често ставаше прицел на шеги и подигравки край лагерните огънове.

Естествено, това нямаше значение. Оугли си отмъщаваше по всякакви начини, а последния път отмъщението му беше наистина отвратително. Изпращаше Робърт на най-опасните мисии, а сега държеше най-добрия му приятел във вечно робство. Положението беше непоносимо и Робърт беше твърдо решен да сложи край. Тук и сега.

Той обгърна с една ръка раменете на Кларис и вдигна качулката на наметката.

— Да повървим малко. Ще ви заведа в моята хижа, за да се пооправите.

Тя го последва послушно и когато вратата се затвори зад тях, веднага хвърли наметката.

Робърт се почувства странно. Заставала пред него, тя изглеждаше позната и в същото време чужда. Стойката и царственото излъчване си бяха същите. Кларис беше работила по една миниатюра на сенъора Мендоса и бе успяла дотолкова да се оприличи на нея, че чак му стана малко страшно. Незнайно как, бе направила очите си тъмни и бадемовидни. Устата ѝ беше по-червена и пълна отпреди и сякаш издадена напред за целувка. Лицето ѝ беше толкова умело гримирано, че бузите изглеждаха хлътнали, а брадичката — широка. С черната перука и воала и особено с червената рокля Кларис съвсем спокойно минаваше за Кармен. Даже отблизо, както се надяваше Робърт, защото Оугли не беше надарен с особено добро зрение.

Двамата се бяха скрили между дърветата, Кларис увита в кафявата наметка. Робърт познаваше Оугли и беше сигурен, че полковникът ще иска да разгледа имението му. Най-малкото, за да се порадва на мисълта, че господарят на достолепната стара къща е в ръцете му. И Оугли направи точно това. Когато се появи на прозореца, Робърт веднага изпрати Кларис в градината. Нямахше нужда да прави нищо, просто да се поразходи по моравата.

Когато Оугли се отдръпна рязко, Робърт повика Кларис обратно и тя веднага се отзова. Все още не знаеше защо прави всичко това, но бе престанала да задава въпроси. И слава Богу, защото Робърт не искаше да ѝ каже. Не смееше да ѝ каже, защото тя можеше да откаже да мами човека, когото смяташе за герой.

Утре щяха да увеличат напрежението с още една стъпка и само след два дни — с помощта на Кларис и с божията помощ — Валдемар щеше да се качи на борда на кораба, който чакаше в Единбург.

С помощта на Кларис и по божия милост... Кларис стоеше пред него и го наблюдаваше със сините си очи, които виждаха всичко.

— Ще позволите ли да ви задам един въпрос?

Това беше неизбежно.

— Естествено.

— Разбрах, че сте служили под командата на полковник Оугли. Какво ви е мнението за него?

Робърт вдигна вежди. Не беше очаквал точно този въпрос.

— Защо искате да знаете?

— Не е това, което очаквах. Смятах го за необикновена личност, посветила се на високи цели. Вместо това той е... Накара ме да се

почувствам неловко. Гледаше ме похотливо. — Тя затърси думи, сякаш се боеше, че не се е изразила достатъчно ясно. — И това пред очите на жена му.

Хепбърн кимна бавно.

Жестът му явно ѝ каза всичко, което искаше да знае.

— Значи не е героят, когото всички обожаваме.

— Обожавайте си го, ако това ви харесва. — Уви ръка около талията ѝ и я привлече към себе си. Искаше да се стопли от близостта ѝ — Но обичайте мен.

Тя се поддаде и се притисна към силното му тяло.

— Тази маскировка е предназначена за полковник Оугли, нали?
— Гласът ѝ прозвуча съвсем тихо.

Тази жена имаше дяволски остър ум!

— Защо мислите така?

— Защото вдигнах глава, за да проверя кой ме наблюдава от къщата.

— Вдигнали сте глава? — Дързостта ѝ го уплаши.

— Разбира се. Но не се плашете. — Тя помилва бузата му. — Имам огледало и съм убедена, че изглеждам като нея. Измамих го, нали?

О, да. Поведението на Оугли доказваше, че е повярвал в заблудата. Сега сигурно се питаше какво прави тук Кармен. Робърт кимна, затвори очи и се наслади на милувката ѝ по кожата си, на нежността, с която палецът се плъзна по устата му.

— Да, успяхте да го заблудите. Бях убеден, че ще успеете.

— Значи играта започна. — Тя се освободи от него, отиде в спалнята и затвори вратата зад гърба си.

Робърт огледа хижата, в която се бе настанил след завръщането си от Испания и която беше видяла толкова много мъка. Преди трийсет години двете помещения служеха за настаняване на гости, посещаващи баловете на майка му. Салонът и спалнята бяха просторни и удобни, макар и старомодно мебелирани. След завръщането си от войната се чувстваше добре тук, а откакто Оугли им гостуваше, изолацията му ставаше голямо предимство.

Когато вратата на спалнята отново се отвори, оттам излезе принцеса Кларис, каквато я познаваше. Розовата рокля висеше на раменете ѝ. Тя пристъпи към него и му обърна гръб.

— Бихте ли ме закопчали?

Най-горните копчета на роклята бяха отворени и разкриваха гладката медноцветна кожа, горните гръбначни прешлени и стройната шия. Той не искаше да закопчее роклята, точно обратното. Искаше да я отвори и да си вземе онова, което му бе обещала. Когато ме пожелаете, аз ще ви приема.... Нали така бе казала? И бе добавила: засега.

Той бе пожелал тази жена още преди да е изпълнил дълга си. Принцеса Кларис застрашаваше мисията му.

От друга страна, шията ѝ го привличаше неустойимо. Тънките къдриви косъмчета на тила... Какво толкова можеше да навреди една целувка?

Кларис усети устните му върху кожата си и затвори очи. Врълхлетя я вълна на триумф. С малко повече усилия можеше да се закопчее и сама. Но се нуждаеше от увереността, че не е само измамница, разхождаща се в чужди дрехи. Трябваше да знае, че го привлича също така силно, както той нея. Тя искаше целувката му... всичките му целувки.

Той пристъпи по-близо до нея и тя потръпна от горещината му. Усети как устните му се отвориха върху кожата ѝ и той я вкуси, сякаш тя беше сметана, а той — котка. Устните му се плъзнаха по гръбнака ѝ, като спираха на всеки прешлен, и тя усети как я заля гореща вълна. Олюлявайки се от наслада, се запита как този мъж бе успял така бързо да я настрои към своите докосвания. Тя беше като инструмент, от който той изтръгваше сладки мелодии. Плъзгайки се по голата ѝ кожа, пръстите му свиреха симфония, в която всяка нота звучеше съвършено.

Той отстъпи назад, покашля се и рязко закопча копчетата ѝ. Хвана я за раменете, отведе я до едно кресло, обърна я и я бутна да седне. После отстъпи крачка назад и тя го изгледа изненадано. Не разбираше враждебността му.

Изведнъж, без всякакво предупреждение, стана нещо страшно. Едър рус мъж в униформа на лакей скочи през отворения прозорец и се нахвърли върху Робърт. Успя да го хване през кръста и двамата се претърколиха няколко пъти по пода. Пред очите на втрещената Кларис Робърт метна нападателя през главата си. Мъжът падна по гръб, но моментално скочи и отново се хвърли върху Робърт. Беше по-млад и по-едър от него, но Робърт се завъртя светкавично и заби юмрук в главата му. Ударът отекна като приглушен гонг. Негодникът разтърси

глава и отново нападна. Битката се водеше мълчаливо и очевидно никой нямаше намерение да спре, преди да извоюва победата.

Кларис трепереше от страх. Беше почти като вчера. И тази ли битка щеше да свърши с кръв и смърт? Сви се в креслото, за да не пречи и при нужда да скочи в гърба на нападатели.

Спомни си бесния гняв на Робърт срещу разбойниците, убили жената на Макгий, спомни си и мъжа, който се промъкваше в нощта и шпионираше Макензи Мейнър. Точно така, това беше той. Очевидно бе решил да нападне. Ала гневният Робърт беше страшен противник и Кларис изведнъж излита страх за нападателя. Робърт щеше да го убие.

Ала за нейна изненада след светкавично движение русият мъж обърна Робърт по корем и седна на гърба му. Изви ръката му назад и въздъхна театрално:

— Не очаквах това, стари момко... — Акцентът издаваше, че произхожда от лондонското простолудие. — Това изобщо не е битка. Остарял си и си се отпуснал.

— Рамото ми — изстена Робърт — Изкълчи ми рамото!

Кларис скочи, грабна една голяма ваза и я размаха над главата си. Беше готова да я стовари върху главата на нападателя и да го обезвреди.

Мъжът веднага пусна Робърт.

— Извинявай, не исках да...

Робърт се претърколи по гръб, притисна нападателя с колене, за да го принуди да легне на пода, и в следващия миг вече седеше върху него.

— Старостта и умът винаги ще побеждават младостта и съчувствието. — Изви ръката на русия толкова силно, че Кларис се разтрепери. — Предай се! — поиска строго граф Хепбърн.

Нападателят изръмжа, мускулите на шията му изпъкнаха и той вдигна глава, за да облекчи болката.

— Ти си истински дявол! Разбира се, че се предавам!

Робърт веднага го пусна. Непознатият се претърколи по гръб. Двамата мъже се спогледаха. Кларис спря да диша, чакайки да започнат грозни ругатни.

Вместо това двамата се засмяха. Искрен, весел смях!

Нападателят засия с цялото си лице.

— Ти, коварно копеле! Мислех си, че съм те изненадал! — Когато вдигна поглед, забеляза Кларис, която все още стоеше с вазата до него. — Имаш добра жена, Робърт. Готова е да те защитава със скъпоценните ти вази.

Робърт избухна в смях и се обърна към Кларис. Двамата се погледнаха дълбоко в очите. Смяхът му заглъхна и Кларис спря да диша. Едър, тъмен, изпълнен със смях, гняв и болка, той беше всичко за нея. Усещаше чувствата му така ясно, сякаш бяха нейни.

Необяснимо защо, очите ѝ се напълниха със сълзи. Защо бе помислила, че той е в опасност? Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ, ръцете ѝ трепереха. Защо не бе разбрала веднага, че това е битка между двама приятели?

Тя се страхуваше за него.

Отпусна вазата и разтърси глава.

Каква глупачка беше!

Робърт се наведе и помогна на непознатия да се изправи. Учтивият жест не се връзваше с небрежния му вид, който стана още по-очевиден, когато я представи официално:

— Принцесо Кларис, бих желал да ви представя най-големия негодник в целия християнски свят, Корнелиус Гунтер Халстед Валдемар четвърти, роден в Лондон, прекарал дълго време в затвора Нюгейт, воювал на Иберийския полуостров и мой скъп приятел — Той се засмя и добави: — Мой много скъп приятел.

Кларис изобщо не се изненада, че Валдемар е прекарал дълго време в затвора Нюгейт.

Русият мъж направи дълбок поклон и Робърт продължи:

— Валдемар, бих желал да ти представя принцеса Кларис от Бомонтен, втора поред в наследството на трона и дамата, която ще ти върне свободата, преди да е изтекла седмицата.

Робърт май прекаляваше с личната информация. Кларис го изгледа неодобрително.

Валдемар предпазливо взе вазата от ръката ѝ и целуна нежните пръсти.

— Оценявам високо усилията ви, Ваше височество, защото нямам никакво желание да работя за негово високоблагородие. Да знаете, че като ви видя в ролята на прекрасната сеньора Кармен

Мендоса, малкият полковник примря от страх, а аз едва се сдържах да не се изсмея.

— Позна ли я? — попита напрегнато Робърт.

— Да я познае? — Валдемар се ухили злобно. — Позна я, и то как! За малко не се плъсна в безсъзнание на твоя скъпоценен килим. Повярва, че е видял Кармен, и изпадна в шок.

— Усъмни ли се, когато тя вдигна глава и го погледна? — поиска да узнае Робърт,

— Не се притеснявай, приятелю. — Валдемар се ухили още по-широко. — Лицето му направо позеленя.

Робърт погледна признателно Кларис.

— Успяхте. Нанесохте първия удар.

— Отдалеч да — кимна тя. — Да видим как ще се държи отблизо.

— Куражлия жена — засмя се Валдемар. — Това ми харесва. Ваше височество, ако някога поискате да се отървете от този старец, не забравяйте, че аз съм вашият човек. — Хвърли предизвикателен поглед към Робърт и добави: — И аз имам благородни прадеди.

— Всички до един измислени. — Хепбърн рязко издърпа ръката ѝ от тази на Валдемар, но Кларис реши, че ревността му е привидна. — Тя няма да иска никого друго освен мен. Никога.

Кларис се боеше, че това е истината, но не беше нужно Робърт да до разгласява навсякъде. Сърдито издърпа ръката си от неговата и скръсти ръце под гърдите си.

— Все още не разбирам защо нападнахте Робърт, Валдемар...

Валдемар направи елегантен поклон, отведе я до креслото и я изчака да седне.

— Защото трябва да остане нащрек. Да бъде бдителен. Тук си е у дома, а когато мъжът живее с птички и цветя, бързо се размеква. Нашият приятел Робърт обаче не може да си позволи да се размекне. Не и докато грозният грабител гостува в дома му.

Този път двамата мъже не се засмяха, а се погледнаха мрачно.

— Имате предвид полковник Оугли — кимна Кларис — Не е ли опасен?

— Не — отговори решително Хепбърн.

— Да — отговори в същото време Валдемар и изгледа мрачно приятеля си. — Не лъжи момичето! Тя трябва да знае истината за

онзи!

— Незнанието не е благословия — потвърди Кларис.

Робърт кимна в знак на съгласие.

— Полковник Оугли не е особено интелигентен.

— Но е хитър и коварен и усеща неприятностите от няколко мили.

Робърт се облегна на перваза на камината.

— Той е самодоволен и самовлюбен и си въобразява, че ако съм на негово място, ще постъпвам като него. Смята, че съм го поканил тук, за да кажа пред света истината, да разкрия кой е истинският герой от полуострова, и не може да си представи, че това ми е напълно безразлично.

Валдемар погледна Кларис, вдигна многозначително вежди, посочи с палец Робърт и устните му оформиха безмълвно: Той е героят!

Кларис кимна. Знаех си — отговори тя също така безмълвно.

— Смятам, че съм заслужила да ме посветите — отговори високо. — Какво искате да постигнете? Каква е моята роля? Кого всъщност представям?

Валдемар започна да обяснява и Робърт не го спря.

— Вие сте Кармен Мендоса, испанска дама, която преживя много страдания. Оугли искаше жена да му топли леглото и я убеди, че не е женен. Обеща ѝ, когато се завърне в Англия, да я вземе със себе си и да се ожени за нея. Но когато настъпи моментът, я изостави без никакво съжаление. Нали си има жена. Тя го обожава и той много внимава да не я ядоса.

— Защото има пари? — отгатна Кларис.

Валдемар кимна възхитено.

— Вие сте дяволски умна за принцеса.

Кларис изобщо не се почувства обидена. Очевидно с тези думи приятелят на Робърт ѝ даваше да разбере, че я приема.

— Значи играя ролята на жената, с която полковник Оугли се е забавлявал и която е изоставил безсъвестно, за да го принудя да... какво всъщност?

— Да изпълни обещанието си — изръмжа Робърт.

— Аз не те обвинявам — проговори глухо Валдемар. — Знаеш го, нали?

— Държах се като глупак — възрази Робърт. — Повярвах, че той ще сдържи дадената дума.

— Даже да не успеем, аз ще се махна — отвърна предизвикателно Валдемар. — При всички случаи ще го направя.

— Ще успеем — отговори твърдо Робърт. — Заклевам се.

— Какво точно е направил полковник Оугли? — Кларис не искаше да бъде изключена от разговора на двамата мъже.

Робърт остана напълно овладян.

— Оугли обета да освободи Валдемар от армията и да му даде свидетелство за проявена смелост, ако двамата изпълним една задача и оцелеем.

Валдемар наля чаша порто и я подаде на Кларис.

— Бащата на Робърт бе починал и той вече се беше откупил от армията — поясни той. — Не беше нужно да изпълнява задачата. Направи го за мен.

Робърт изпухтя сърдито.

— По дяволите, Валдемар, знаеш, че чувам всяка твоя дума.

— Я виж ти, въпреки напредналата си възраст още не е оглушал — отбеляза русият мъж и продължи по-високо: — Оцеляхме, но работата беше на косъм. Но когато Робърт поиска свободата ми, полковник Гадняров се изсмя в лицето му. Обясни, че обещания, дадени пред такъв като мен, не са валидни. Освен това заявя, че му е направил услуга, като го е научил как са се държи със слугите си: вържи морков на дълга пръчка и накарай слугата да го хване.

Кларис се отърси отвратено.

— А аз си мислех, че все пак са останали няколко истински герои...

— О, останали са — увери я сериозно Валдемар. — Но твърде малко. Мисля, че ги познавам всичките.

— Ти си едни от тях — заяви мрачно Робърт.

Валдемар се направи, че не го в чул, и заключи, обърнат към Кларис:

— Оугли обаче не е между тях.

— О, полковник Оугли, беше прекрасно! — След края на разказа Милисът заръкопляска първа. — Говорихте толкова картинно! През

цялото време имах чувството, че съм присъствала на геройското ви дело във френския затвор. Няма ли да ни кажете коя бедна душа сте спасили?

Оугли огледа великолепно облечените аристократи в салона. Бренда седеше на първия ред и сияеше от гордост. Принцеса Кларис също беше там. Носеше невероятна вечерна рокля от бледозелено кадифе, раменете ѝ бяха голи. Оугли се усмихна иронично и стисна ръцете на джентълмените, дошли да го поздравят.

— Не бива. Джентълменът не издава лекомислените си другари офицери.

Мъжете закимаха в знак на съгласие. Оугли стоеше на почтително разстояние от дамите, дори от пищната и явно готова мис Тръмбл, която му се усмихваше подканващо. Когато Бренда беше близо до него, той се държеше като образец на приличието.

А и усещаше как по раменете и гърдите му пълзи сърбеж. Особено между плешките, сякаш някои се целеше в гърба му. Погледът му непрестанно обхождаше салона и търсеше...

Не, Кармен не можеше да е тук. Невъзможно. Как би могла да дойде чак в Шотландия? И защо?

Как защо? За да си отмъсти, че бе опетнил доброто ѝ име. Естествено! Но какво се надяваше да постигне? Тя нямаше средства, за да дойде дотук... Освен ако Хепбърн не бе платил пътуването ѝ?

Оугли побледня. Точно така! Хепбърн! На полуострова Оугли владееше живота му. Сега високомерният аристократ беше принуден да стои и да гледа как цялата нация засвидетелства на Оугли възхищението, което по право се падаше на него. С каква ирония наблюдаваше как мъже и жени се тълпят около него и стискат ръката му. Какво ли си мислеше? Как ли го презираше за честолюбието му!

Оугли си проби път през навалицата, решен да поиска сметка от Хепбърн. Ала той тъкмо говореше с иконома и след малко даде знак на лейди Милисът. Тя кимна.

Време за вечеря. Официална вечеря в чест на едни единствен човек — полковник Оугли. Сега не можеше да говори с Хепбърн.

Да не би Хепбърн да го избягва?

Не, той просто изпълняваше задълженията си на домакин, загрижен за удобствата на гостите си. Не беше възможно да е довел

Кармен от Испания. Беше абсурдно да мисли, че си е направил този труд.

Дали одева не беше сънувал? Валдемар му заяви, че на моравата няма никого, а когато отново се наведе навън, жената беше изчезнала.

Дали пък не искаха да го подлудят? Сериозно ли смятаха, че човек като него вярва в призраци?

Оугли мушна пръст под яката на ризата, която изведнъж му бе отесняла.

— Бихте ли минали отгук, полковник и мисис Оугли? Вечерята е сервирана. — Лейди Милисът ги поведе към трапезарията. Дългата маса беше покрита с колосан бял лен и украсена с цветя, среброто искреше. — Моля, полковник Оугли, заемете почетното място.

При всички досегашни празненства, на които беше присъствал, Оугли се наслаждаваше на комплиментите, с които го обсипваха. Сега обаче не искаше да седи начело на трапезата с лейди Милисът от дясната страна и принцеса Кларис от лявата. Изобщо не го беше грижа, че принцесата носеше разголена рокля и бюстът ѝ се вълнуваше по такъв прекрасен начин. Когато погледна към Хепбърн, заел място в другия край на масата, Оугли се почувства като древния грък Дамокъл, седнал на кралския трон и видял, че над главата му виси меч, държан само от косъм.

Мечът щеше да падне. Въпросът беше само един: Кога? Дали Оугли щеше да реагира достатъчно бързо, за да избегне смъртоносния удар?

21

*Животът е твърде кратък, за да танцуваш
с грозен мъж.*

Старците от Фрея
Крегс

Всички завеси в спалнята на Робърт бяха вдигнати и позволяваха на слабата лунна светлина да потопа помещението в своя сребърен блясък. Когато Кларис влезе, вътре беше изненадващо светло. Различаваше очертанията много ясно, само дето млечната светлина правеше цветовете на килима, завивката и завесите по-бледи. Тя превръщаше тежките тъмни мебели и вратите в четириъгълни черни блокове, а картините — в бледи имитации на действителността.

Робърт беше в леглото. Облегнат на възглавниците, той я чакаше.

Беше я видял и тя го знаеше. Все още беше облечена в светлозелената кадифена рокля, която лейди Милисънт бе избрала за нея. Фината материя падаше на перфектни дипли по тялото ѝ и го извайваше. През дългата вечер, докато бърбеше с другите гости и чакаше да приключат, тя често плъзгаше ръце по кадифето и се наслаждаваше на усещането за скъпоценната материя върху кожата си. Робърт я наблюдаваше, предпазлив и дистанциран, но тя всеки момент усещаше желанието му.

Сега се усмихваше. Едва забележима триумфална усмивка. Беше безумие да се измъкне посред нощ от спалнята си и да дойде при него. Особено когато беше сигурна, че той ще разбие сърцето ѝ. Но някой ден, когато се върнеше в Бомонтен и влезеше отново в ролята, за която я бяха възлители, щеше да си спомня тази нощ и всички нощи, които ѝ предстояха с него.

Той стана от леглото и отиде при нея. Едра, елегантна, тъмна мъжка фигура. Носеше риза и панталон, но краката му не вдигаха шум по пода. Очевидно беше бос.

Когато спря на няколко сантиметра от нея, сърцето ѝ се качи в гърлото. Не се страхуваше от него. Вече не вярваше в слуховите за лудостта му. Разбираше защо бе настоявал така упорито на участието ѝ в маскарада. Но сега стоеше толкова близо до нея, че трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите. Той беше много голям и много силен. Биеше се брутално. Миналата нощ я бе взел в пристъп на диво отчаяние и желание. Не го искаше, а сливането ѝ причини болка. Въпреки това тя нямаше търпение отново да настъпи нощта и да дойде при него.

Този път обаче не беше безпомощна. Тя беше принцеса родена да властва, и тази нощ... тази нощ щеше да изживее властта си. Днес тя щеше да командва.

— Вече се опасявах, че сте променили решението си.

Ризата му беше отворена на врата и в дълбокото деколте се виждаха тъмните косъмчета на гърдите му. Кларис потръпна.

— Дадох ви думата си.

— А принцесата никога не нарушава дадена дума, знам. — Говореше като при първата им среща. Делово, незаинтересован от отговора ѝ... неумолим.

Тя пое жадно аромата му, вече познат на сетивата ѝ, и пулсът ѝ се ускори. Хепбърн я бе белязал завинаги със страстта си и щеше отново да го направи, но и тя щеше да му наложи печата си.

— Давам най-доброто от себе си.

Настана мълчание. Не неловко, но в него дебнеха много въпроси.

— Затова ли сте тук? — Дълбокият му глас отекна в мрака. — За да удържите на дадената дума?

Предположението беше толкова абсурдно, че Кларис едва не се изсмя. Ала не го направи, защото това нямаше да му хареса и той нямаше да я разбере. Все пак ѝ се дощя да го подразни и се поддаде на желанието.

— Поглеждали ли сте някога в огледалото, Робърт? Лариса ви обяви за партията на сезона, но не заради титлата и богатството ви. Походката ви, пронизващите сини очи, излъчването ви... Необузданост и величие. У вас има нещо, което замайва жените и ги принуждава да ви следват.

Очите му бляскаха в мрака като черни диаманти.

— Има немалко жени, които успешно устояват на чара ми. Спомняте ли си първата ни среща във Фрея Крегс? Тогава нямахте търпение да се отървете от мен.

— Защото знаех, че ще свърши така. — Кларис сложи ръка на рамото му и нежните ѝ пръсти прогониха напрежението под кожата. — Че ще ви желая с цялото си тяло и с душата си. Затова ви се предлагам за времето, което ни остава... Коя жена би се унижила да проси от мъжа? Но аз съм тук. Ето ме!

Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Не съм чул да просите.

— Моля ви — промълви тя. — Моля ви.

Най-сетне той помръдна. Взе я на ръце и я отнесе в леглото.

Положи я върху завивката, легна върху нея и я притисна към матрака. Тя се наслаждаваше на тежестта му, на аромата, който я упоиваше, на решителността му. Той я целуна с нежна, мека целувка, която ѝ оставяше време да се настрои към него, да вкуси есенцията му. Дълбоко във вътрешността ѝ блаженството постепенно се превръщаше в отчаяна, неудържима страст която само той беше в състояние да събуди у нея.

Тя се усмихна и захапа долната му устна.

Той вдигна глава и простена.

Тя вдигна ръце и зарови пръсти в косата му. Черните кичури бяха като коприна между пръстите ѝ. Тя ги отмахна назад и помилва с език белега на челото му. Той отвори устни и я зацелува жадно, като триеше хълбоците си в нейните. Това беше твърде силно, заплашваше да надвие сетивата ѝ, но пак не беше достатъчно. Тя искаше повече от него. Да го вкуси целия, да усети тежестта и силата му, да му се наслаждава отново и отново, докато всичко... свърши. Докато тя си отиде.

Горчиво-сладкото чувство проникна коварно в душата ѝ и ѝ вдъхна дързост. Сграбчи го за раменете, обърна го и се настани върху него. В първия миг той се възпротиви, но после се поддаде, отпусна се на матрака и широко разпери ръце и крака.

Това беше истински празник за сетивата ѝ. Какъв мъж... едър, широкоплещест... и корав. Пръстите ѝ се плъзнаха по бедрата му и напипаха възбудения член под панталона. Горещината му я опари и тя пожела да я усети дълбоко в себе си. Плъзна тялото си по неговото и

отвори ризата му. Мускулите на гърдите му се стегнаха, но той се принуди да остане спокоен. Тя усети под ръцете си твърдите, къдрави косъмчета по гърдите му и това просто удоволствие едва не я подлуди.

— Седни! — заповяда тя. Интимността най-сетне извади наяве прекрасното „ти“. Когато той се подчини, тя смъкна ризата през главата му и я хвърли на пода.

Под бледата лунна светлина тялото му изглеждаше невероятно. Беше много по-красив от статуите в палата на баща ѝ. Мускулите играеха под бледата кожа и я мамеха да открие дали цялото му тяло е съвършено като на безсмъртните герои от Ренесанса.

Ала още преди да е посегнала към копчетата на панталона му, той хвана ръцете ѝ и ги натисна върху корема си. После плъзна дланите ѝ нагоре към гърдите си. Кларис се засмя и устоя на натиска му. Помилва предизвикателно къдравите косъмчета и едва след това потърси зърната на гърдите му; за да ги погали с връхчетата на пръстите си.

Робърт простена от желание. Очите му бяха полузатворени. Тя се наведе и започна да милва чувствителните зърна с устни. Бавно описа кръгове с езика си и те се втвърдиха. Значи и той реагираше като нея на милувките по гърдите. Кларис усети как бюстът ѝ натежа и тъмните зърна набъбнаха. Всичко, което правеше с него, намираше отражение при нея. Връзката между тях беше почти магическа.

Тя вдигна глава и се усмихна.

Робърт изглеждаше напрегнат и нетърпелив, но не ѝ внушаваше страх. Никога не би ѝ причинил болка — тя го знаеше с абсолютна сигурност.

Той сложи ръцете ѝ върху широките си рамене и ѝ се отдаде без задръжки. Погледна я дълбоко в очите, после насочи поглед към гърдите ѝ, мина през талията и хълбоците и спря върху прасците, които почти срамежливо надничаха изпод полата. Първият ѝ импулс беше да покрие краката си, ала страстта и огънят на Робърт ѝ попречиха. Протегна се бавно и полата се вдигна, за да открие коленете ѝ. Корсажът се размести и разголи гърдите ѝ, тя отметна глава назад и разкри пред жадния му поглед съвършената извивка па бледата, стройна шия.

— Защо ме измъчваш? — Гласът му прозвуча дрезгаво и накъсано. — Откакто се срещнахме, всеки миг беше дълго и страшно

мъчение. Непрекъснато си представям как тялото ти лежи под моето, върху мен, до мен, как те вземам по всички възможни начини...

Утробата ѝ се сгърчи от почти болезнено желание. Кръвта шумеше в ушите ѝ, сърцето ѝ биеше в прастария ритъм на плътската жажда.

— Нали вече се любихме — отговори с предизвикателна усмивка. — Днес различно ли ще бъде?

Той посегна към нея с широките си силни ръце.

— О, да. Съвсем различно. Тази нощ няма да има болка, само безкрайно блаженство.

Помилва вдлъбнатината на шията ѝ, прокара пръст по ключиците и плъзна ръка надолу, по корема и хълбоците. После се върна на гърдите ѝ.

Жаждата, която я прониза, беше толкова силна, че Кларис затвори очи, за да се овладее. Но това не ѝ помогна. Внезапният мрак правеше усещанията още по-силни. Палците му милваха чувствителните зърна на гърдите ѝ. Скоро щяха да ги последват устните му... прободете я сладко очакване и тя зачака следващата стъпка. Ей сега...

Ала той се надигна, обхвана я с две ръце и започна да разкопчава копчетата на гърба ѝ. Беше толкова близо до нея, че тя усещаше дъха му по лицето си, горещото му тяло до своето. Той не направи опит да я целуне или да я привлече към себе си. Вместо това бавно, мъчително бавно разкопчаваше копчетата на роклята ѝ.

Кларис нямаше сили да вдигне натежалите си клепачи. Той беше тук, точно пред нея, наклонил глава встрани, и я гледаше предизвикателно. Искаше тя да осъзнае всяка стъпка, която правеше от невинна млада жена към опитна любовница. Тя вдигна глава, усмихна му се, плъзна ръце по корема му и мушна пръсти в колана на панталона.

— Да не би да си си помислил, че ще променя мнението си?

Роклята ѝ се смъкваше постепенно, докато Робърт продължаваше да разкопчава копченцата.

— Доколкото знам, принцесите са скандално известни с фриволността си.

— Не и твоята принцеса. Това ѝ е за пръв път. — Не можеше да се отдава на фриволност, докато нямаше кой да се грижи за Ейми.

Беше посветила живота си на малката си сестричка. Но тези скъпоценни мигове бяха само нейни и имаше намерение да им се наслади докрай.

Той хвана ръкавите и смъкна от раменете ѝ кадифената рокля заедно с тънката долна риза. Меката коприна се плъзна по щръкналите връхчета на гърдите ѝ и се свлече до хълбоците. Кларис спря да диша. Дали той я намираше красива? Другите мъже я зяпаха грубо и безсрамно, погледите им проникваха през дрехите и опипваха гърдите ѝ. Те не я интересуваха, но Робърт беше нейният любим. Неговото мнение беше всичко за нея.

Той не забеляза напрежението ѝ, защото лицето ѝ остана безизразно.

— Прекрасна си — пошепна задавено той. — Имаш прекрасно тяло. — Надигна се и нежно целуна лявата ѝ гърда.

Отново я прониза горещо желание и тя измъкна ръце от ръкавите на роклята.

— Толкова си различен от другите мъже...

Той я погледна въпросително.

— Други мъже?

— Жените са ми разказвали. Ключкарстват, кискат се и понякога ми доверяват най-съкровени тайни. Десетки пъти съм чувала, че мъжете бързат и не влагат никакви чувства. А ти... ти си твърде бавен. — Тя взе ръката му и я сложи върху гърдите си. — Аз умирам от желание, а ти се движиш като костенурка.

Той се усмихна и белите му зъби блеснаха под лунната светлина.

— Накрая ще ми благодариш, принцесо. — Докато внимателно масажираше едната ѝ гърда, устните му милваха другата. — Любов моя...

Кларис не знаеше в какво да вярва. Само едно ѝ беше ясно: дълбоко в нея желанието живееше свой живот. Всеки сантиметър от кожата ѝ копнееше да се притисне до него. Искеше да усети ръцете му на хълбоците си, да го доведе до ръба на изкушението и да се отдръпне, да целува до забрава устните му и да си играе с езика му.

Кларис обхвана лицето му с две ръце и го задържа, докато устните ѝ се плъзгаха към устата му. Устните му бяха топли и меки и я омагьосваха. Той остана неподвижен, докато тя очертаваше контурите им с устни и език. След няколко безкрайно дълги мига отговори на

целувките ѝ и тя въздъхна доволно. Устата му се отвори и той реагира на нежностите ѝ, сякаш тя беше кралицата на прелъстителките. Кларис го вкусваше с устни, зъби и език и се наслаждаваше на вкуса на страстта му. Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, гърдите ѝ се притиснаха към твърдата му гърд.

Докато правеше това, тя се надяваше да пришпори страстта му. Вместо това обаче трябваше да преживее как усещането на кожата му върху нейната я изпълва докрай с нежност и диво желание. Бързо отвори копчетата на панталона му и мушна ръка вътре.

Мъжествеността му изпълни цялата ѝ ръка. Кожата беше невероятно мека, като кадифе, обвиващо стомана. Тя плъзна пръста надолу към основата, после бавно се върна към закръгленото връхче. Досега не знаеше, че един мъж може да бъде толкова голям. И толкова твърд... Преглътна, защото устата ѝ внезапно бе пресъхнала. Как ще го приеме в себе си... Онова, което досега беше желала с цялото си същество, сега изглеждаше абсолютно невъзможно.

— Ако имах някакви съмнения, щях да ги изкажа точно сега — пошепна дрезгаво тя.

— Моля се да не го правиш — отвърна той с дрезгав шепот. — Ако тази нощ не мога да те имам, ще умра. Познавам те, скъпа принцесо, и знам, че приемаш своята отговорност много сериозно. Уверен съм, че ще страдаш много, ако знаеш, че съм умрял от неосъществена любов към теб.

— Наистина ли ще умреш? — Тя продължи да го милва и желанието се разливаше по вените ѝ като искрящо шампанско. — Ще умреш за мен?

— Ако скоро не ме вземеш, ще изпусна последния си дъх тук, пред очите ти!

Би било глупаво да вярва, че означава толкова много за този силен, опитен мъж. Въпреки това думите му я зарадваха.

— Тогава да свалим тези дрехи, за да мога да те спася.

— О, да, веднага. — Той я вдигна и изхлузи смачканата ѝ рокля. Тя смъкна с един замах панталона му, за да го види гол под себе си. Хвърли бърз поглед към ерекцията му, но той вече я бе обърнал по гръб. Кларис се изненада от бързината на движението, но реагира моментално и се опита да вземе връх. Той се поддаде, макар и бавно, сякаш тя беше по-силната от двамата.

Беше безумно, направо абсурдно, но ѝ харесваше, че той се чувства много добре, когато тя командва. Успя да го настани отново по гръб, притисна се до гърдите му, вдигна ръцете му над главата и се засмя триумфално.

— Предаваш ли се?

— Предавам се — отговори Робърт, без да се усмихне.

И нейната усмивка угасна. Той лежеше пред нея съвсем гол, а тя... Тя също беше гола, само по чорапи. Мъжкият му аромат я замаиваше. Той миришеше на мускус и грижливо обработена кожа.

— Какво ще правиш сега с мен? — осведоми се той.

— Каквото ми хрумне. — Той беше прекрасен. Олицетворение на всичко мъжествено и съвършено.

И тя започна да го милва. Плъзна пръсти по силните мускули на ръцете му, очерта контурите на гърдите. През цялото време се наслаждаваше на увереността, че в крайна сметка победителят ще е той. Той беше воин, готов да защитава с всички средства онова, което му принадлежеше. И което му беше мило и скъпо, а в момента тя беше уверена, че му е мила и скъпа.

Плъзна се надолу към корема му и започна да целува меките вдлъбнатинки под хълбоците. Първо едната... после другата... Там кожата беше тънка и без косми, но малко по-надолу растяха буйни косми и от тях се издигаше ерекцията му.

Странно, но не почувства плахост. Миналата нощ не бе видяла мъжествеността му, само бе почувствала могъщия тласък. Никога преди това не беше виждала интимните части на жив, дишащ мъж и това тук... то изобщо не приличаше на статуите в палата. Този член беше бледорозов, дълъг и дебел, корав... възхитителен.

Пръстът ѝ се плъзна по ствола и тя се учуди на горещината му. Той потръпна под докосването ѝ, пое шумно въздух и това я изтръгна от дълбокото съзерцание. Умът ѝ отново заработи.

— Робърт — пошепна уплашено тя, — не вярвам, че това... ще влезе.

Той приглади нежно нападалите по лицето ѝ коси.

— Защото си принцеса, а аз съм само един обикновен граф?

— Не. Защото ти... това е толкова голямо... Няма да влезе.

Робърт се покашля. Май се смееше, но потисна смеха си.

— Минатата нощ влезе и пасна чудесно. И пак ще стане. Обещавам ти. — Той се усмихна. Знаещата му усмивка ѝ напомни с каква безогледност я бе принудил да участва в маскарада му.

Побиха я студени тръпки и тя се опита да се отдръпне.

Той я задържа и нежните милувки по гърдите ѝ отново събудиха желанието в тялото ѝ. По-добре да забрави самодоволната усмивка и да загърби виковете на разума.

Ръцете му оставяха следи по тялото и разпалваха страстта ѝ. Беше го усетила още когато го видя за първи път. Той знаеше как да докара жената до лудост, притежаваше сръчност и дълбока, скрита страст. Знаеше как да накара кръвта ѝ да закипи.

Тялото му блестеше от пот. Лунната светлина се пречупваше в силните мускули и Кларис отново се сети, че тази вечер тя командваше. Докато той я стопляше с докосванията си, тя се зае отново с гърдите, раменете и корема му. Ръцете им се преплитаха и разделяха, докато двамата си доставяха чувствено удоволствие. Той не се насищаше да милва гърдите ѝ, обхващаше ги, повдигаше ги, притискаше зърната им. При това я гледаше в лицето и се усмихваше, сякаш знаеше как ѝ въздействат тези ласки.

О, не, не знаеше. Той не познаваше Кларис, не знаеше какви събития са оформили личността ѝ. Въпреки това беше казал, че ѝ вярва. Че е убеден, че тя е принцеса. А този корав, циничен мъж не би си направил труда да я излъже. Може би си мислеше, че синята ѝ кръв я е направила мека и слаба? Действителността беше съвсем различна. Сигурно очакваше тя да изгуби смелост и в крайна сметка да му предостави водачеството или дори да се опита да избяга.

Не беше познал! Тя беше силна и смела и действаше по свое усмотрение. Ръцете ѝ се отпуснаха върху хълбоците му. Погледът ѝ обходи с наслада всеки сантиметър на тялото му и на устните ѝ изгря усмивка. Пое дълбоко въздух, обхвана мъжествеността му с всичките си пет пръста и започна отново да я милва. Робърт изстена дълбоко, разпери ръце и се вкопчи в чаршафите, изпълнена с радост, тя разбра, че се предоставяше в нейна власт.

Вдигна крак и го възседна, намести се удобно, сякаш беше на седлото. Отново се възхити на силата му. Широките рамене, тесните хълбоци, изпъкналите хълбоци... Зарови пръсти в космите на гърдите

му, спусна се по тъмната следа към корема и отново спря в гнездото между хълбоците му.

Той я наблюдаваше изпод полуспуснати мигли. Само хълбоците му потръпваха.

— О, принцесо... Отгук виждам рая.

— А аз усещам... — Искаше да му каже нещо също така поетично, нещо романтично за чувствата си, но в този момент те бяха съвсем конкретни. Цялото ѝ внимание беше посветено на ерекцията му, която вибрираше между краката ѝ, твърда и гореща. Седеше върху него и усещаше мъчително сдържаното му нетърпение. Той не мърдаше, но тя подозираше, че няма да издържи още дълго на това принудително бездействие. Много скоро щеше да предяви претенции и тя беше длъжна да го поведе накъдето желаше. Да опитоми тигъра. Сигурно беше възможно, но не биваше да забравя, че тигърът е див и непредвидим. Ала за краткото време, през което бяха заедно, тя щеше да държи камшика в своите ръце. Може би само така щеше да преживее връзката с него без трайни увреждания.

Кларис се раздвижи върху него, за да провери собствения си контрол, решителността си.

— Желая те, както никога не съм желал никоя жена — изрече той дрезгаво и я измери с пламтящ поглед.

Тя сложи ръце на корема му, за да запази равновесие. Прекрасно беше да седи върху него, да усеща сатенените чаршафи под коленете си, докато през прозореца в стаята влизаше лунната светлина, следвана от свеж вятър. Изпитваше чувство за свобода, непознато досега. Тази нощ щеше да остане без последствия. Тя беше кратка почивка от баналността и Кларис отказваше да мисли дали след онова, което си бе позволила, все още има шансове за политическа женитба. Тя не беше в състояние да промени хода на историята, нали? В момента не желаше да мисли дори как баба ѝ ще реагира на случилото се.

Въпреки това не беше в състояние да се отърси напълно от чувството за дълг. За момент спря в колебание.

Ала когато той започна да милва бедрата ѝ, всички съмнения бяха забравени. Той я милваше с цялата ръка, сякаш самото докосване до кожата ѝ му доставяше неимоверно удоволствие. Небето знаеше, че тя не е на себе си. Протегна се като котка и застана сладостно. Нежните му докосвания събудиха в тялото ѝ дива жажда.

Ръцете му се плъзнаха по корема и стигнаха до женствеността ѝ. Тя пое шумно въздух, когато той разтвори срамните устни с два пръста и започна внимателно да ги масажира. Всички мисли за дълга бяха изместени от желанието и тя му се остави доброволно. Той проникна предпазливо с пръст навътре и тя въздъхна от блаженство.

— Това ти харесва. — Дълбокият му глас беше пълен със самодоволство.

— О, да, да!

Пръстът намери чувствителната пъпка и започна да описва кръгове около нея. Отново и отново, докато ѝ се дощя да му изкрещи, че това не е достатъчно. Беше подута и влажна от желание, хълбоците и се движеха безспирно, подканваха го да задоволи жаждата ѝ

Той се подчини. Милувките станаха по-твърди, директни и Кларис изохка задавено. Насладата плисна в тялото ѝ като бурна вълна. Вече не знаеше коя е и къде се намира. Беше само човешко същество, изпълнено с радост и желание.

Когато екстазът отшумя, тя възвърна решителността си. Тя беше принцеса. Беше отгоре. Тя командваше!

Бутна ръцете на Робърт настрана, взе члена му в ръка и плъзна пръсти по връхчето, овлажняло от оргазма ѝ. Повдигна таза си и внимателно се намести върху пулсиращата плът. Надигна се и бавно се отпусна. Могъщата му ерекция я отвори повече отпреди, мускулите ѝ се разтегнаха, за да го приемат. Тя простена задавено. Усещането беше толкова силно, че ставаше чак непоносимо.

Робърт също простена и усещането за триумф, което я прониза, я направи още по-силна. Желанието я тласна към нови рискове. Нали затова бе дошла. Трябваше да изпълни обещанието си за безмерно блаженство.

Той я хвана за хълбоците и бавно я свали върху себе си. Кларис се възпротиви. Тя определяше ритъма, не той! Той беше длъжен да ѝ се подчини. Беше на седмото небе, че този силен мъж лежеше под нея и тя можеше да го язди. Ускори движенията си, докато челото му заблестя от пот и хълбоците му се надигнаха насреща ѝ. Кларис искаше да се наслади на тези чувства, и то докрай. Бавно описваше кръгове с хълбоците си, като едновременно се движеше нагоре-надолу, ускоряваше ритъма и го забавяше, плъзгаше пръсти по гърдите му и се отдръпваше. Прекрасно беше да гледа как той ѝ се отдаваше. Как ѝ

позволяваше да го завладее изцяло. Лунната светлина потапяше фигурата му в светлина и сянка и го милваше, както правеше тя. Очите му искряха, устните му бяха разтегнати в усмивка, докато я наблюдаваше. Явно знаеше, че тя иска да го владее, без тя да го е изрекла. И ѝ позволяваше да се наслаждава на триумфа си.

Където се докосваха, кожата ѝ пареше. Докато се движеше върху него, Кларис го наблюдаваше изпод полуспуснати клепачи и се наслаждаваше на силата му. Ала по-голямата част от съществуото ѝ беше под властта на емоциите. Опряла колене на матрака, тя се надигаше и се отпускаше върху него и усещаше как пенисът му отново и отново я изпълва с могъщи тласъци. Той се докосваше до най-съкровената ѝ същност, палеше в утробата и искри, които пронизваха душата и отиваха право в сърцето ѝ.

И тогава Кларис загуби контрол. Усети нещо голямо и могъщо, което я принуди да се движи по-бързо и да наложи почти бясно темпо. Тя изпъшка и застана, тласкана от толкова безогледно желание, че разумът ѝ се замъгли и я изпълни едва ли не с отчаяние. Под нея Робърт движеше хълбоците си в същия неспирен ритъм. Стенеше мъчително от наслада, наслада, която тя му даряваше. Това беше, това искаше тя. Прекрасно беше да съзнава, че го владее. Притисна ръце върху корема му, изправи гръб и продължи да се движи във вихрено темпо. Усещаше, че върхът ѝ сега ще дойде и вълната ще я залее. И всичко ще бъде заличено от силата на този оргазъм, на този много особен, специален връх, изкачен благодарение на нейната сила и контрол.

Дълбоко в нея започнаха неудържими спазми и тя изохка. Движеше се силно, почти брутално, защото искаше пълно удовлетворение. Робърт отговори на стоновете ѝ и усили тласъците си. Заби нокти в бедрата ѝ, вдигна я, спусна я върху себе си и я изпълни докрай. Движенията им ставаха все по-буйни и неудържими, но и двамата спазваха ритъма, тласкани от една и съща жажда. Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ и тя издишваше на тласъци. Наведе се над него, опря ръце от двете страни на главата му, за да бъде по-близо, да усеща горещината му, да чува пъшкането му и да се слее с оргазма му. Лунната светлина падна върху лицето му и разкри израз на неземно блаженство. Членът му пулсираше в нея и я водеше към върха.

Триумфираща, тя продължи да се движи върху него, докато и той стигна своя връх и рухна изтощен на матрака.

В следващия миг тя падна върху него, напълно задоволена, и отпусна глава на гърдите му. Помилва с устни меките косъмчета и се вслуша в лудото биене на сърцето му, което бавно заглъхваше.

Връзката между тях беше почти мистична. Неговото силно, кораво, вземащо тяло и нейното меко, отстъпчиво, приемащо. Двамата заедно образуваха едно същество.

Днес той не доминираше с мъжествеността си. Тя не беше пленница в магията на тялото му. Двамата си доставиха взаимно удоволствие, подариха се един на друг и тя контролираше акта също колкото и той.

С тази утешителна мисъл Кларис заспа на гърдите му.

Една принцеса никога не се опитва да крие истинските си чувства, но и не се унижава да интимничи с хора от по-нисък произход.

Вдовстващата
кralица на Бомонтен

Когато Кларис се събуди, Робърт беше върху нея. Раменете му закриваха гледката към прозореца. Тя не виждаше лицето му, знаеше само, че лежи върху нея с цялата си тежест, а тя е разпъната като девица върху олтар. Устата му беше върху гърдите ѝ и движенията на езика му ѝ причиняваха такава наслада, че трябваше да опре пети в рамката на леглото, за да се овладее и да спре треперенето си. Тялото ѝ пулсираше от желание. Какво ли беше правил с нея, докато е спала?

Мисълта, че е бил в сънищата ѝ, бе странно обезпокояваща.

— Какво правиш? — попита задъхано тя. Той не отговори и тя се опита да освободи ръцете си, но той ги задържа над главата.

— Пусни ме, Робърт — помоли тя и отново се опита да се освободи.

Той избухна в тих смях. Дъхът му помилва гърдите ѝ, зъбите му се впиха почти болезнено в подутото зърно.

Кларис усети между краката си влага и горещина, утробата ѝ пулсираше от желание.

Желание? Как беше възможно? Слънцето още не бе изгряло — това означаваше, че е спала само няколко часа. Бе заспала дълбоко удовлетворена, а едва събудила се, отново го желаше. Искаше да го почувства между краката си, да усети проникването му, мощните тласъци. Да задоволи глада, който я правеше празна и самотна.

Това беше безумие. Тя беше обезумяла!

Отново се опита да се освободи, този път по-настойчиво, но трябваше да се бори не само с него, а и с много други неща. С мрака и

сънливостта си, със собственото си желание, което шумеше в ушите и тежеше в ръцете ѝ.

Какво се бе случило? Кога се бе изменило равновесието на силите? Или той през цялото време е държал юздите в свои ръце? Дали просто се бе поддад на настойчивостта ѝ?

Робърт целуваше лицето ѝ, оставяше горещи следи по клепачите, бузите и устните. Никъде не се спираше дълго и изгубена в удоволствието, тя го следеше с поглед, чакайки още и още. Влажният му език се мушна в ухото ѝ и от топлия, силен дъх я побиха тръпки.

— Какво правиш там? — попита с подрезгавял глас тя.

Гласът му прозвуча дълбок и тъмен като нощта:

— Смятам да ти доставя удоволствие, каквото никога не си преживявала. Ще вляза под кожата ти и никога вече няма да изчезна от главата ти. — Отмахна завивките и студеният утринен въздух охлади голата ѝ кожа. Той се надигна над нея, после се наведе напред и притисна твърдия си член в корема ѝ. — Утре вечер пак ще дойдеш при мен и така всяка нощ, докато си тук. И то не защото искаш, а защото не можеш да не дойдеш.

Кларис потръпна, сякаш я бе ударил, и се завъртя настрана.

— Утре вечер... Добре, утре вечер ще дойда пак, щом го желаеш. Но всяка нощ? Не мога да остана тук. Не мога да живея тук. Ти не можеш да ме принудиш.

Той се изсмя дрезгаво и впи устни в нейните. Корава целувка, без никакъв финес, с грубото желание на воин, разкъсал оковите на цивилизацията. Езикът му се мушна в устата ѝ, настойчив и без никаква въздържаност. Когато тя се поддаде и престана да се отбранява, дори се притисна към него, той вдигна глава.

— О, мила моя, ти още не знаеш какво мога.

Горещите думи и дивите целувки я уплашиха и тя изплака тихо. Той искаше да я накара да разбере нещо, което тя не желаше. Да изпита желание, което не можеше да понесе. Съзнаваше, че щом той свърши, никога вече няма да е същата като преди.

Ала Робърт не ѝ остави време да мисли. Отново целуна гърдите ѝ и засмука зърната. Горещият му дъх пареше чувствителната ѝ кожа, устата му я вкусваше с настойчивост, която ѝ отнемаше дъха. Зърната ѝ станаха непоносимо твърди. Беше болезнено, невероятно хубаво и... отчаяно. Тя поиска да освободи ръцете си, но не за да се отбранява.

Искаше да се вкопчи в него и да го притисне до себе си. Искаше повече. Искаше всичко.

Ала той не мислеше за желанията ѝ. Мислеше само за своята цел, а в момента тя беше да я целува навсякъде. Зарови език във вдлъбнатинката на пъпа ѝ, за да я изследва с бавни, ритмични целувки. Кларис простена от блаженство и зачака какво ще се случи по-нататък. Краката ѝ се движеха неспокойно по чаршафа. Стъпалата ѝ се плъзнаха по гърба му и тя го притисна към себе си, съзнавайки, че всъщност би трябвало да го отблъсне.

Навън се развиделяваше и Кларис затвори очи. Имаше чувството, че всичко това се случва насън, не в реалността, и това беше добре. Някой ден, когато се върнеше в своя мраморен палат, щеше да се преструва, че тази нощ никога не се е случила. Че никога, нито за миг, не е била жената, изтъкана само от желание. Че никога не е имало мъж, който я тласка към върховете на страстта. Вечната страст.

Вечна? Каква страшна дума. Тя щеше да забрави... а може би не? Тази нощ не можеше да я преследва цял живот. Или...?

Робърт пусна ръцете ѝ, но Кларис изобщо не го усети. Той милваше тялото ѝ, с наслада плъзгаше пръсти по извивките на ръцете, талията и хълбоците. Мушна ръце между бедрата ѝ, разтвори ги и започна да милва меката кожа от вътрешната страна, като постепенно се движеше към слабините. Кларис затаи дъх и зачака милувки по най-интимното място.

Но той не го направи. Нищо не се случи.

— Погледни ме! — Гласът му прозвуча заповеднически.

Тя отвори колебливо очи. Веднага осъзна, че той беше разбрал какво целеше с поведението си. Защо се държеше като дете, което не може да понесе истината.

— Погледни ме. — Пръстът му се плъзна изкусително по женствеността ѝ.

Нежното докосване я подлуди. Беше готова да му изкрещи, да настоява той да побърза, да проникне дълбоко, да ѝ причини болка и... Господи, той трябваше да побърза!

Робърт я гледаше и се усмихваше. Май се подиграваше с нея. Знаеше, че тя е на път да загуби контрол. Можеше всеки момент да я вземе и съзнаваше силата си. Сега я познаваше и тя.

Той прокара два пръста по светлите кичурчета между краката ѝ, плъзна се навътре и внимателно отвори кадифените гънки. Знаеше много добре какво прави и Кларис изохка от наслада. Пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафа. Трябваше ѝ някаква опора, защото светът около нея се люлееше застрашително. Пръстите му описваха изкусителни кръгове и ту единият, ту другият проникваше леко навътре.

— Прекрасна си — пошепна той. Гласът му беше опияняващ като бренди и се качи в главата ѝ. — Гореща и влажна. Толкова влажна... Да вляза ли още малко, скъпа?

— Да. О, да! — Беше твърде късно да мисли за гордостта си. Не и когато мускулите ѝ се стягаха и се опитваха да го принудят да влезе.

— Още не. Почакай малко.

— Колко трябва да чакам? — почти извика тя. Защо я измъчваше така?

— Още си неопитна. — Той не обръщаше внимание на желанието ѝ, на настояванията на тялото ѝ. Бавно се изтегли навън и палецът му започна да дразни клитора ѝ. — Още не знаеш, че оргазмът отнема остротата на мъжа.

Хълбоците ѝ се надигнаха сами и се устремиха към ръката за да имитират прастария ритъм на сливането. Опита се да каже нещо и едва позна гласа си.

— Какво имаш... предвид? Мислех си, че съм... изпитала нещо.

— Това ли? — Той промени позата си и легна между краката ѝ. Тя усети ерекцията му в слабините си. На лицето му изгря усмивка. — Това беше много добре. Още малко, и мога да експлодирам в теб. Желая те, но аз те пожелах още в момента, когато те видях за първи път.

— Тогава го направи... за мен. — Тя искаше да посегне към него, да го притисне към себе си и да се слее с тялото му, но той задържа ръцете ѝ.

— Не, още не. Едва когато не можеш да чакаш повече. — Раздвижи хълбоците си и връхчето на пениса му се плъзна по гладката, влажна кожа. В тялото ѝ бушуваше буря. Сякаш изненадан от силата на възбудата ѝ, той затвори очи. — Толкова е хубаво да усещам кожата ти. Тя е като жива коприна и аз не мога да ѝ се наситя. Никога няма да получа достатъчно от теб.

Почти хълцайки, тя се надигна срещу него, за да ускори сливането.

— Робърт...

Преди да е успяла да каже още нещо, той я целуна. Още една от дивите, настойчиви целувки, които замъгляваха сетивата ѝ, отнемаха ѝ дъха и я превръщаха в същество, което принадлежеше само на него.

След малко отдели устни от нейните и се изсмя тихо.

— Ти си страхотна, макар че не знаеш какво правиш. Отвори очи.

Кларис не бе усетила кога е затворила очи. Вдигна с мъка натежалите си клепачи и видя лицето му точно пред своето.

— Гледай ме! — заповяда той и се плъзна надолу по тялото ѝ. Тя очакваше целувки по гърдите си, по корема... Но не, той имаше наум нещо съвсем друго. Като осъзна това, тя изписка и се опита да се отбранява.

Той я натисна с ръка на леглото. Тя се опита да затвори краката си, но той вече беше между тях. Вдигна коленете ѝ и я принуди да опре стъпала на матрака.

Тя се извиваше безпомощно под него, без да знае бои ли се от предстоящото или го желае. Вероятно и двете. Или нито едното от двете? Опря се на лакти, надигна се и погледна надолу към него.

— Моля те...

— За какво ме молиш? — Устните му милваха мястото между краката ѝ. — Да те целувам? Това и правя.

Раздели с език срамните устни и зацелува меката, влажна кожа. Това беше... това беше прекрасно. А не би трябвало да ѝ харесва. Би трябвало да е смутена. Шокирана. Ала насладата надви всички други чувства. Той движеше устни бавно и с наслада, отново и отново, сякаш търсеше нещо. И при всяко повторение треперенето ѝ се усилваше. Тялото ѝ се тресеше неудържимо. Кожата ѝ ставаше все по-чувствителна. Когато най-сетне устните му се ключиха около подутия клитор и го засмукаха внимателно, Кларис преживя оргазъм, който изличи всички мисли и съмнения.

Тя изпищя. Това беше много за нея, твърде много. Дробовете ѝ пареха, кръвта ѝ се бе превърнала в разтопено желязо. Където беше в контакт с чаршафа, кожата я болеше, сякаш не можеше да понесе докосването.

— Моля те — изпъшка тя, — моля те, престани!

Робърт едва не се изсмя. Да престане? Със сигурност нямаше да го направи. А и не можеше да престане, още не. Едва след като ѝ даде добър урок, както си беше намислил. Отново проникна с език в нея, замилва я, вкуси сладостта на оргазма ѝ и я тласна към следващия. Тя простена. Дълъг, жален стон, ясно издаващ какво беше тя в момента: жена, хваната в ноктите на неустоима страст. Той я слушаше, без да отваря очи, и изпитваше задоволство, че именно той бе предизвикал този изблик на любов. Кларис беше неговата принцеса.

Накрая вече не можеше да владее желанието си. Когато поредният оргазъм отшумя и тя се отпусна на възглавниците, пъшкайки тежко, той се намести отгоре ѝ. Изчака тя да усети, че беше върху нея, и когато очите ѝ колебливо се отвориха, изрече натъртено:

— Ти искаше власт над мен. Много добре. Имаш власт над мен. Но не забравяй, че аз имам същата власт над теб.

Кларис отвори широко очи, сякаш изненадана, че той умееше да разчита мислите ѝ също така добре както тялото ѝ.

С едно единствено гъвкаво движение той проникна в нея, като се постара да я изпълни цялата. Този път я владееше напълно. Притисна я към матрака и продължи да я милва с ръце и устни. Навлезе в нея толкова дълбоко, колкото никога преди, и тя не беше в състояние да го спре.

Оргазмът я връхлетя моментално и той преживя с нея горещата, влажна вътрешна експлозия, която я разтърси в самата ѝ същност.

Той не я последва. Искеше да изчака, макар и с огромни усилия. Само този път, за да ѝ даде да разбере какво искаше от нея.

Изчака, докато тя си пое шумно въздух, и отново се заби с нея. И без това беше свръхчувствителна след милувките по гърдите и след жадната игра на езика му в слабините ѝ. Все още я изпълваше желание и тя напълно загуби самообладание.

Посрещаше тласъците му, отговаряше им, вътрешните ѝ мускули го масажираха, докато и той загуби самообладание като нея.

Робърт обичаше възбудата ѝ. Наслаждаваше се на сливането им дори повече от нея.

— Да, да! Отдай ми се, дай всичко от себе си. Не задържай нищо, нищичко!

Кларис нямаше никакво намерение да се въздържа. Трепереше като в треска, разтърсваха я гърчове, крещеше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Вкопчена в него с ръце и крака, тя се притискаше към силното му тяло. Той задаваше ритъма и телата им се носеха по вълните на насладата. Кръвта шумеше в ушите ѝ, дъхът ѝ излизаше на тласъци и се сливаше с неговия.

Най-сетне желанието му стана неудържимо. Нададе дрезгав вик, заби се дълбоко в нея и я изпълни със семето си.

Никога не беше имал жена като Кларис. Тя беше светлина в мрака. Когато рухна върху нея и я притисна върху матрака, подчертавайки претенцията си за собственост с това последно действие, той изведнъж се запита какво ще прави, ако тя го напусне? Ще ѝ позволи ли да си отиде? Или ще я задържи... с всички средства?

— Събуди се, скъпа, трябва да се върнеш в спалнята си.

Робърт вдигна Кларис и нахлузи роклята през главата ѝ. Обърна я и я закопча, докато тя стоеше пред него и се олюляваше. Коленете ѝ бяха омекнали, чувстваше се толкова изтощена от преживяното, че нямаше сили дори да ходи. Слънцето отдавна се бе издигнало над хълмовете и лъчите му огряваха короните на дърветата.

— Вече е светло — пошепна безсилно тя. — Дано не ме види някой.

След тази нощ вече не можеше да има съмнение какво е направила. Като се погледна в огледалото, срещу нея стоеше жена с подути устни и разрошена коса, с невероятно чувствено излъчване. Беше и малко смутена, защото бе направила неща, които никога не бе смятала за възможни. И им се беше наслаждавала... заедно с него. С Робърт.

Погледите им се срещнаха в огледалото и лицето ѝ пламна от смущение. А може би и от спомена за преживяното удоволствие. О, не, това беше невъзможно. Между краката си усещаше рана. Никога вече не би могла да го приеме. Въпреки това тялото ѝ копнееше за него, сякаш не ѝ беше останала и искрица разум. Сигурно беше така, защото ако в този момент Робърт посочеше към леглото, тя щеше да го последва и да му се отдаде без нито една мисъл за своята гордост и съсловните си предразсъдъци.

— Прибери се в стаята си. Ще заповядам да ти донесат нещо за ядене и после ще се напиш хубаво.

— Невъзможно. — Въпреки изтощението възбудата я държеше в ноктите си. Вероятно защото беше въодушевена от факта, че е захвърлила цялото си възпитание през борда. И защото имаше любовник.

— Трябва — каза Робърт. — Тази вечер искам да изглеждаш свежа и бодра и да омаеш с чара си полковник Оугли. После ще се преоблечеш бързо, ще гримираш лицето си и ще се превъплътиш в Кармен Мендоса. Щом срещнеш полковника, ще му изиграеш сцената, която рисува драматичното му въображение.

— Знаем. Прав си.

— Животът на Валдемар зависи от теб. Тържеството на справедливостта зависи от теб. Аз... аз ти имам пълно доверие. — Пръстите му се заровиха в косите на тила ѝ. — Никога не съм срещал жена като теб, едновременно умна, талантлива и красива. Искам да се грижа за теб през остатъка от живота си.

Господи! Тя го обичаше!

Естествено, че го обичаше. В това нямаше ни най-малко съмнение. Чувството към него я бе въвлякло без съпротива от нейна страна в тази опасна ситуация, в тази измама. Не познаваше истинския Робърт, но беше пламнала от любов към него и това беше опасно. Много опасно.

Любовта правеше нещата още по-страшни.

— Ще направя, каквото искаш. Ще спя, колкото мога, и през останала част от деня ще бъда на твое разположение.

— Много добре. Съжалявам, че те държах твърде дълго будна.

Тя се изчерви. Не само че беше останала твърде дълго будна, ами и беше правила много други неща.

— Тръгвай. Ще те отведе в спалнята ти. — Робърт говореше с тихия, дълбок глас, от който костите ѝ се превръщаха в мед. — Ще се погрижа никой да не ни види.

— Нас ли? — Кларис се събуди от транса си, завъртя се тревожно в ръцете му и го погледна. — Не бива да идваш с мен. Ако някои ни види заедно, ще избухне скандал.

— Наистина ли мислиш, че ще те оставя да вървиш сама по моравата и по дългите коридори на къщата? — Той я погледна дълбоко

в очите. — След всичко, което стана между вас?

Не, разбира се, че не. Той не й бе натрапил волята си, но въпреки това я бе белязал със страстта си и сега не искаше никой друг мъж да я погледне. Беше длъжен да я отведе в стаята ѝ и да се погрижи никой да не ги види.

Кларис се помоли безмълвно да станат невидими.

Робърт донесе широката кафява наметка, тя приглади косата си с треперещи пръсти и се опита да задържи въпроса, който напираше на устните ѝ. Ала когато той я уви в наметката и я притисна до себе си, думите избликнаха от устата ѝ.

— Защо направи това? Защо ме взе по този начин? Като викинг, който завладява мирно английско селище!

Робърт повдигна брадичката ѝ, погледна я в очите и отговори с думи, които тя не искаше да чуе. По-точно повтори думите, които тя бе казала в коридора пред кабинета му.

— Защото имаше нужда от мен. Защото имаш нужда от мен.

Лариса изкриви уста в подигравателна гримаса. Често я беше упражнявала пред огледалото и знаеше, че щом я видят, другите дебютантки се разтреперват и завинаги се отказват от надеждите си да станат красавиците на бала. С тази гримаса отблъскваше и жадни за любов, но неподходящи, т.е. бедни, обожатели. Ала докато следеше как лорд Робърт и принцесата, загърната в кафява наметка, бавно вървяха по моравата, злобата ѝ беше съвсем истинска.

Принцеса Кларис. Мръсница! Нищо чудно, че бе посмяла да ѝ се противопостави. Тя спеше с негово благородие. Търкаляше се по чаршафите му като долнопробна уличница и без съмнение вземаше пари за услугите си. Е, добре. Лариса имаше достатъчно ум в главата си и щеше да пази тази тайна, докато настъпи моментът да я разкрие. И тогава нейно кралско височество от страната Никоя щеше да си плати скъпо и прескъпо за дързостта.

О, да, принцеса Кларис щеше да си получи заслуженото.

23

*Любовта е като огън. Колкото повече те е
страх от нея толкова по-здраво те хваща.*

Старците от Фрея
Крегс

Колкото и уморена да беше, Кларис не можа да заспи. Съзнаваше, че е на предела на физическите и психическите си сили. Съзнаваше, че ѝ предстои много трудна вечер. Ала неканени съмнения и някакво странно ликуване не ѝ даваха мира.

Всъщност не беше странно, тя се усмихна на дебеличките херувимчета, които красяха тавана на спалнята ѝ. Беше влюбена. За първи път в живота си беше влюбена. Чувството я завладя внезапно и без остатък.

И в кого беше влюбена? — В лорд Робърт Макензи, граф Хепбърн! В най-неподходящия мъж на света!

Неподходящ? Точно така. Тук започваха съмненията ѝ. Чуваше съвсем ясно гласа на баба си: „От всички неподходящи мъже избра тъкмо този! Какво си въобразяваш, Кларис Джейн Мари Никол? Някакъв обикновен граф? Ти си принцеса, и то не коя да е, а принцесата на Бомонтен!“

Кларис потрепери, обърна възглавницата, за да намери хладно местенце за бузата си, и се опита да пренебрегне отклика на авторитарния, студен глас на баба си.

Постоянно мислеше за Робърт. Тялото ѝ беше разбито, но чувството беше прекрасно. Сякаш цял ден беше препускала на гърба на Блейз по поляни и възвишения.

Тя се засмя тихо. Робърт сигурно нямаше да хареса това сравнение. Но тя го обичаше и когато мислеше за него, за дълбокия глас и сините очи, обкръжени от невероятно дълги тъмни мигли, за дългата черна коса, по тялото ѝ минаваше тръпка на възбуда, съвсем

различна от чувствата, които изпитваше доскоро. Не можеше да престане да се усмихва. Това беше позор. Би трябвало да се засрами.

Наистина беше засрамващо, защото вчера Ейми бе дошла да говори с нея, а Кларис я изостави наред разговора и отиде при Робърт. Бе забравила, че семейството винаги има предимство. А не биваше. Бабата го бе втълпила на всичките си внучки. А Ейми... Ейми имаше нужда от нея. Да, в момента тя не беше щастлива от живота си, но Кларис знаеше истината. Ейми беше объркано дете, което имаше нужда от здрава ръка.

Кларис прехапа устни. Ейми ѝ бе напомнила, че е била по-млада от нея, когато е поела отговорността за малката си сестричка. Но за разлика от нея Кларис трябваше да порасне много бързо. Искаше да спести на Ейми шока от този бърз преход към света на възрастните и щеше да го направи. Веднага след бала ще отиде във Фрея Крегс да говори с Ейми.

Дали Робърт ще се съгласи да доведе Ейми в Макензи Мейнър? — запита се със страх тя. Той не знаеше, че сестра ѝ живее във Фрея Крегс, но проявяваше чувство за отговорност за собственото си семейство. И за Валдемар.

Кларис се протегна сладостно и отново си представи Робърт. Той беше всичко, което можеше да желае една жена. Красив, искрен, невероятен любовник. Слава на бога, че бе застанал на пътя ѝ, защото сигурно щеше дълго да търси такъв мъж.

Той вече знаеше, че тя има сестри. Може би щеше да се ядоса, като разбере за Ейми, особено когато станеше ясно, че тя пътува със сестра си, за да продават по-добре тайните кралски кремове.

Кларис се надигна и се опита да обмисли проблема от всички страни. Може би Робърт нямаше да одобри обмислената ѝ измама, макар че самият той планираше подобна за тази вечер. Мъжете реагираха крайно нелогично, когато ставаше въпрос за измама. Прибягваха към всякакви средства, когато ставаше въпрос за чест, но не и когато беше нужно да се спаси едно семейство от гладуване.

Освен това Робърт не беше казал категорично, че иска тя да остане по-дълго в дома му. Тя беше тази, която му заяви, че ще спи с него, докато играта приключи и той постигне целта си. Сигурно ѝ беше повярвал. Тя отметна чаршафите и скочи. Може би той не искаше

принцеса, камо ли пък жена като нея, която застрашава морала на сестрите му? На негово място тя щеше да мисли точно по този начин.

Кларис грабна халата си от стола, където го бе оставила камериерката, навлече го върху нощницата си и набързо се закопча. Справяше се много добре сама, след като бе прекарала целия си съзнателен живот без камериерки. Обу чифт ежедневни обувки, изчетка косата си и решително излезе от стаята. Най-добре да отиде при жената, на която можеше да сподели страховете си. При лейди Милисът.

Намери Милисът в балната зала, пълна с тичащи насам-натам прислужници. Господарката на Хепбърн носеше стара рокля и тъкмо даваше остри заповеди на Норвал:

— Постави ги пред всяко огледало и използвай само най-хубавите восъчни свещи.

— Веднага, милейди. — Претоварен с излъскани сребърни канделабри, лакеят се отдалечи, препъвайки се. Не можеше да се поклони с този товар, но Кларис, която го наблюдаваше, беше убедена, че е трябвало поне да се опита.

— Ще наредите цветята в тежките вази, за да не може никой да ги преобърне — обърна се Милисът към главния градинар. — И внимавайте да не пръскате вода по излъскания под!

Мъжът приглади косата си назад.

— Разбира се, милейди, точно това възнамерявах да направя.

Кларис не хареса и неговото поведение. Градинарят беше стар човек и сигурно работеше отдавна в служба на семейството. Отнасяше се с Милисът като с дете.

Милисът не реагира на дързостта му, а махна на иконома.

— Лорд Хепбърн нареди шампанското да се подава непрекъснато и преди всичко чашата на полковник Оугли да е винаги пълна. Надявам се, че вашите хора ще се справят с тази задача?

— Естествено, милейди. — Икономът изпухтя презрително. — Да не мислите, че ще позволя героят от Иберийския полуостров да стои с празна чаша?

— Ако го допуснете, ще бъда крайно недоволна, а вие ще си заминете с първата карета за Лондон.

Икономът цъкна възмутено с език, сякаш някакво малко домашно кученце беше захапало панталона му. Приказките в балната

зала заглъгнаха и слугите се спогледаха страхливо.

Кларис също беше слисана. Никога не беше виждала Милисът да налага авторитета си. Вероятно се случваше за първи път. Но сега ставаше въпрос за нещо важно и Милисът държеше да каже желанията си съвсем ясно и слугите да ги изпълнят.

Тя се изправи като свещ и изгледа ледено иконома. После плъзна поглед по наобиколилите ги слуги.

— Искам всички да работите както трябва и ще бъде крайно недоволна, ако се случи нещо, което да помрачи доброто настроение на бала. Все едно какво. Разбрахме ли се?

— Да, милейди! — отговориха в хор слугите. Повечето гласове звучаха тихо и несигурно. Мъжете се поклониха, жените направиха реверанс.

Милисът отново устреми пронизващ поглед към иконома, който стоеше обиден пред нея, скован като статуя.

— Да не би да желаете още сега да се качите в пощенската карета за Лондон? — попита ясно и високо тя.

Мъжът сведе почитателно глава и направи кратък поклон.

— Лично ще следя за всичко, милейди, и ви уверявам, че балът ще мине много добре.

— Надявам се. — Милисът се усмихна с ледено задоволство.

Кларис се почувства излишна. Сега не беше време да търси съвета на Милисът.

Ала приятелката ѝ вече я беше видяла и се усмихна зарадвано.

— Принцесо Кларис, колко се радвам да ви видя! — Посочи балната зала и попита почти страхливо: — Какво ще кажете?

Стените сияеха в злато, колоните бяха боядисани, за да изглеждат като черен мрамор. Големите вази наистина бяха от черен мрамор и помощниците на градинаря тъкмо ги пълнеха с червени и бели цветя. Между колоните висяха позлатени огледала, пред които Норвал тъкмо поставяше свещници. Когато запалеха свещите, балната зала щеше да заблести в светлината на хиляди трепкащи пламъчета.

— Прекрасно е — отговори искрено Кларис. — А довечера ще изглежда невероятно.

Милисът кимна.

— Много съм доволна от въздействието. Много. — Тя погледна Кларис и посочи малката маса, отрупана с документи.

— Вие се появихте точно навреме. С удоволствие бих поседнала, но трябва да остана тук и да внеса малко ред в хаоса. Искате ли да поръчам чай?

Кларис разбра, че може да ѝ помогне, и се отпусна.

— Седнете и си починете, аз ще уредя всичко. — Щракна с пръсти и икономът се обърна към нея. — Вашата господарка има нужда от чай и нещо за хапване. Донесете две чаши! — Проследи със задоволство как икономът повика също с щракване на пръсти един лакей и двамата веднага се втурнаха към изхода. Отпусна с в едно кресло и попита: — Имате ли минутка време за мен и моето глупаво любопитство?

— За вас? Но разбира се! Какво искате да знаете?

Кларис погледна сестрата на Робърт и неволно се смути. Не знаеше как да започне. „Как мислите, дали брат ви Робърт ме обича?“ Ама че глупост! По-добре да започне отдалеч.

— Никога не съм била домакиня на бал. Радвате ли се на тази роля?

Милисът я погледна стъписах.

— Да се радвам? Със сигурност не. Това е истинско мъчение. От първия гост до последния танц.

— Но сигурно сте се забавлявали добре на баловете досега?

Милисът събра документите от масичката.

— Не, не съм. Боя се, че светските забавления са само товар за мен. — Тя вдигна ръка. — Знам, вие мислите, че би трябвало да се забавлявам, както правите вие. Но вие сте красива...

Кларис се засмя невярващо.

— Изобщо не съм красива. Твърде дребна съм, краката и ръцете ми са къси и слаби. — Тя протегна крак, за да докаже думите си. — Кожата ми е изгоряла от слънцето и не мога да направя нищо срещу това, защото непрекъснато пътувам. Ушите ми стърчат като отворени вратички на карета, затова спускам косата си върху тях и я забождам на тила. Обаче никой не забелязва недостатъците ми, защото не му давам шанс.

Слугите донесоха чая. Милисът наля две чаши, добави захар и сметана и подаде едната на Кларис. Отпи жадно голяма глътка и нервно остави чашата си на масичката.

— Какво имате предвид, Ваше височество?

— Когато отивам на бал, си напомням, че съм принцеса, и се държа така, сякаш съм домакинята. Влизам в залата със съзнанието, че съм длъжна да направя всичко по силите си, за да се чувстват гостите ми добре. Представям ги един на друг и търся у всеки нещо, за което мога да му направя комплимент. — Кларис ѝ намигна съзаклятнически. — Говоря с всяка вдовица, която влезе в залата. Вдовиците са най-веселите гости на бала и аз се забавлявам с тях от сърце. Когато направя това, всички са щастливи и ме смятат за най-красивата жена на света.

— Но аз не съм принцеса — възрази жално Милисът.

— Вие сте домакинята — отговори твърдо Кларис.

— Да, вярно е.

Милисът замислено плъзна длан по избелялата си рокля.

Кларис пое дълбоко въздух.

— Не съм дошла при вас, за да ви досаждам с подробности около красотата си. — Тя се засмя, за да покаже, че това е само шега.

— О! — Милисът съсредоточи цялото си внимание върху нея. — Какво мога да направя за вас?

— Питам се дали брат ви някога... — Тя отпи голяма глътка чай и си опари езика. — Искам да кажа, питам се дали негово благородие... дали е имал... дали някога...

— Дали има годеница? — отгатна Милисът.

— Да, точно така! Годеница! — Този път Кларис отпи предпазливо от чая си и продължи като навита пружина: — Искам да кажа, че ако няма, може би не е зле да огледаме дебютантките за подходяща партия. — Изрече тези думи и изведнъж млъкна. Милисът със сигурност нямаше да повярва в този абсурд.

Тя беше влюбена в Робърт и очевидно любовта и глупостта вървяха ръка за ръка!

Ала Милисът дори не трепна.

— Не ми се вярва, но благодаря, че попитахте. Робърт никога не се е интересувал от местните млади дами. Той е много... своенравен. Сам ще избере бъдещата си съпруга и доколкото го познавам, ще търси жена с дух и интелигентност и няма да се интересува дали познаваме семейството и каква е зестрата.

— Много добре. Даже отлично. Искам да кажа... — Кларис млъкна засрамено. — Понякога ми изглежда много... самотен.

— Права сте. И аз съм загрижена за него, особено откакто се върна след войната. През последните дни обаче изглежда много по-жизнен. Вече не е мрачен. Отдавна не го бях виждала да се смее... — Милисънт и поднесе чинийката. — Искате ли сладко?

— Не, благодаря. — Изведнъж Кларис се почувства безкрайно изтощена и клепачите ѝ натежаха. — Мисля, че ще се оттегля. Трябва непременно да поспя преди бала.

— Разбира се, направете го. — Милисънт я проследи с усмивка. Принцесата изглеждаше напълно изтощена и някак... замаяна. Дали Робърт ще избере скоро бъдещата си съпруга. Да, вероятно ще го стори. Милисънт беше сигурна, че току-що е направила важна стъпка в тази посока.

Балната зала беше готова за довечера. Слугите трябваше да облекат ливреи. Прислужничките щяха да помагат на гостенките да се облекат. Готвачката беше на крак от ранни зори, за да приготви тържествената вечеря. Но първо... Милисънт се изправи и плесна с ръце.

— Идете да пиете чай. И не забравяйте: тази вечер семейство Макензи разчита на вас, на всички ви. Хайде, побързайте!

Слугите оставиха всичко и се подчиниха.

Милисънт се усмихна. С помощта на армията от прислужници и с подкрепата на Кларис вечерта щеше да мине гладко. Този бал не ѝ причиняваше толкова главоболия като предишните. Но, естествено, нямаше да се преструва на принцеса. Не би посмяла да направи подобно нещо.

— Милисънт — прозвуча гласът на Робърт зад нея, — можеш ли да ми помогнеш?

Младата жена, трепна, притисна ръка към гърдите си и се обърна.

Робърт беше облечен като провинциален английски аристократ. Кафяв туид и черни ботуши. Лицето му беше сериозно.

— Естествено. Всичко, което пожелаеш. — Учудваше се, че той бе попитал. Огледа празната бална зала и предлага: — Да отидем в моя салон. — И го поведе към източното крило.

Робърт посочи дивана и след като Милисънт седна, се отпусна до нея. Настана неловко мълчание. Макар да бяха брат и сестра, май нямаше какво да си кажат.

Какво би направила принцесата в тази ситуация? Сигурно щеше да предложи помощта си. Милисът рядко проявяваше смелост в отношенията си с чужди хора, но сега намери сили и заговори:

— Кажи за какво става дума, Робърт. С радост ще ти помогна.

Той я огледа внимателно, сякаш никога не я беше виждал.

„Бях твърде смела.“

— Разбира се, ако това е, което искаш.

— Да. Вярвам, че и ти го искаш. — Той посегна към ръката ѝ, но не посмя да я стисне. Милисът отговори на жеста му.

— Винаги съм искала да ти помагам.

Робърт погледна безпомощно сплетените им ръце, сякаш не знаеше какво трябва да направи. Покашля се и отговори:

— Ти ми помагаш. Винаги си го правила. Грижеше се за къщата, а след смъртта на татко пое управлението на цялото имение. — Той се изсмя горчиво. — Възпита Прюдънс, съвсем сама. Не съм глупак и знам, че татко изобщо не ти е помогнал в грижите за момичето.

Милисът не беше научена да се оплаква. Никой не го беше грижа за страданията на старите моми.

— Не беше чак толкова... трудно.

Робърт не се хвана на лъжата ѝ.

— Татко беше ужасен човек.

Двамата се наведоха и се загледаха право пред себе си, замислени за човека, който беше превърнал живота им в ад. Баща им беше тиран. Бивш офицер, наследил титлата само защото братята му бяха станали жертва на нещастия. Не беше подготвен за отговорността, богатството и привилегиите, които му донесе новото положение, но познаваше дълга си към семейство Макензи. Ожени се за майка им, момиче от обедняло аристократично семейство, и изпълняваше редовно брачните си задължения. Жена му изкара шест бременности и умря при раждането на Прюдънс. Тогава Милисът проля горчиви сълзи, защото майката беше единственият човек, който пазеше децата от жестокостта на баща им. Разбира се, той изтълкува сълзите ѝ като слабост и ѝ наложи строго наказание.

— Как преживя всичките тези години сама с него? — попита глухо Робърт.

Откровеността му я смути.

— Не искам да се оплаквам. Той ни е баща и трябва да го почитаме.

— Ти си му дъщеря и той е бил длъжен да се погрижи за теб. За всички нас. Вместо това ни налагаше с камшика.

Милисът изохка шокирано. Робърт беше произнесъл на глас онова, което тя само се осмеляваше да мисли. И в същото време ѝ позволяваше да покаже съчувствието, което досега беше потискала, за да щади гордостта му.

— Татко никога не е удрял нито мен, нито Прю. Бастунът му се стоварваше само върху теб. Ужасно съжалявам, че не можах да го спра.

— О, не си права. Той удряше и теб. Безмилостно и непрекъснато. Правеше го с думи и аз ужасно съжалявам, че не намерих начин да го спра.

— Знам, знам...

Когато Робърт замина, продаден на армията като обикновен войник, а не като син на аристократ, само споменът за майка ѝ даде сили на Милисът да застане между баща си и Прюдънс. Обикновено имаше успех. Баща ѝ не изливаше злобата си върху малкото момиче, а само върху нея.

Прюдънс, бедното дете, не знаеше нищо за това. Но Милисът не съжаляваше за жертвата си, защото Прюдънс беше невинна и жизнена, пълната противоположност на сестра си. Прюдънс щеше да бъде блестяща дебютантка. Да танцува, да флиртува, да се омъжи и да роди деца. Тя щеше да има всичко онова, за което Милисът не смееше дори да мечтае. Заради това си струваше да се жертва.

— Съжалявам, че те оставих сама с баща ни — каза Робърт. — Много се тревожех за теб.

— И аз се тревожех за теб, през цялото време, докато те нямаше. И в същото време се надявах и се молех там да е по-добре, отколкото вкъщи. — Думите ѝ прозвучаха глупаво и тя се опита да обясни: — Знам, че войната не е проста работа. Но се надявах, че след като си далече от баща ни и живееш сред други млади мъже, ще се забавляваш и ще забравиш. Искам да кажа, вашите мъжки забавления...

Робърт видимо се отпусна. Облегна се назад и се обърна развеселено към нея:

— Мъжки забавления, значи? Какво ли трябва да означава това?

Той се шегуваше. Наистина се шегуваше! Беше почти както някога, когато баща им отиваше на гости и децата оставаха сами и се забавляваха.

— Много добре знаеш. — Тя направи колеблив жест. — Пиене, карти и... жени.

Робърт избухна в смях.

— Имаше и такива неща, Милисът. Наистина имаше.

Тя го погледна загрижено.

— Но е имало и много ужасни неща, нали?

Той вдигна рамене.

— Исках да ти кажа, скъпа сестричке, че съм ти безкрайно благодарен за всичко, което правиш за мен. Ти направи за мен, за Прюдънс и за имота ни повече, отколкото биха могли да направят сто жени заедно, и продължаваш да го правиш, без да се оплакваш. Макар че имаш всички основания. — Погледна я в очите и кимна. — Благодаря ти и искам да знаеш, че ти се възхищавам. Ти си най-прекрасната сестра на света и аз съм благодарен на небето, че си дадена именно на мен. Особено сега, когато имаме толкова много работа. Балът ти обещава да бъде пълен успех.

Милисът загуби ума и дума. Никой досега не беше изразявал възхищение към нея. Не беше очаквала такива думи от брат си и се почувства поласкана.

— Сега съм отново тук и ще се заема със задълженията си. Знам, че досега не се справях особено добре, но обещавам да се поправам. А що се отнася до тази вечер... Моля те, направи така, че да се наслаждаваш на плодовете от работата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Танцувай, пий, яж и разговаряй — отговори ведро той. — Нали това правят дамите на бал?

— Не знам — отвърна Милисът с известна хладина.

— Изразих се зле. Моля за извинение. — Той стана и се поклони. — Не исках да ти досаждам.

Милисът не искаше да го прогони. Не и докато правеше впечатление, че е в стресово състояние.

— Моля те, Робърт, седни. Знаеш, че можеш да ме помолиш за всичко. Ще направя всичко за теб.

Той приседна на облегалката на дивана с добре изиграно колебание.

— Би могла да ми направиш една услуга.

— Каквото поискаш.

— Лорд Тардю е мой стар приятел. Нали помниш Кори? Често ни е гостувал.

— Разбира се, че го помня. — Как би могла да го забрави?

— И той е поканен на бала.

— Да, знам. — Принцесата! Сигурно тя беше говорила с Робърт за сестра му! О, не, не би могла да бъде толкова жестока. Тя не беше такъв човек. А и Робърт не беше от хората, които постъпват по такъв начин. Той знаеше, че мъж като Тардю никога няма да хареса жена като нея.

Не, Робърт явно имаше нещо друго наум. Той понижи глас.

— Не съм ти разкрил всички причини, поради които поисках да организиращ този бал.

Милисът го погледна объркано.

— Така ли?

— Нямам и намерение да го направя. Повярвай ми, по-добре е да не знаеш подробностите. Но тази вечер няма да имам време да се занимавам с Кори и той сигурно ще се запита защо. — Робърт я погледна умолително. — Знам, че имаш предостатъчно други задължения, но те моля един-два пъти да танцуваш с него и да се опиташ да отклониш вниманието му от мен. Даже пофлиртувай, ако ти е приятно. Убеден съм, че знаеш как.

Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ. Ами ако Робърт знаеше, че тя е влюбена в Кори? Ами ако ѝ се подиграваше?

Не бива да мисли така за него. Той имаше нещо друго наум.

— Аз не умея да флиртувам. — Не ѝ беше приятно да го признае, но нямаше как. По-добре Робърт да я ласкае с неща, които не бяха верни. — Не знам как се прави.

Робърт избухна в тих смях.

— Добре, не флиртувай с него. Усмихвай се и се прави, че всяка дума, излязла от устата му, те поразява. Той е повърхностен човек. Ще повярва, че си възхитена от него, и ще падне в краката ти.

— В залата сигурно ще има много момичета, които ще са по вкуса му...

— Няма друга като теб, Милисънт, Чувал съм го да казва, че имаш прекрасна фигура. Облечи се така, че да я подчертаеш. Ти имаш най-прекрасната усмивка на света. Подари му няколко усмивки. Освен това ти се носи славата, че не се поддаваш на флиртове. Гарантирам ти, че като разбере как да завладее крепостта, недостигната от никого, веднага ще се втурне да те преследва. — Робърт стисна окуражително ръката ѝ. — Ще направиш ли това за мен, скъпа сестро? Ако не можеш, ще се наложи да търся друг начин да ангажирам вниманието му, но надали ще е толкова ефективен.

— О, разбира се, че ще го направя. Аз... радвам се, че мога да ти помогна. — Милисънт пое дълбоко въздух и изпита чувството, че е изкачила висока планина и въздухът на върха е разреден.

— Много добре. — Робърт се изправи гъвкаво. — Искам още веднъж да кажа колко се възхищавам на твоята смелост и инициативност. Вярвам в теб. Сега си отивам и те моля да не забравиш какво си ми обещава. Не се отделяй от него!

— Ще го направя. — Милисънт го проследи със замаян поглед. На вратата Робърт се обърна още веднъж.

— Моля те, не ми се сърди, но си позволих да поръчам на мистрес Дуб рокля за теб. Тя е много добра шивачка и ме увери, че ще се погрижи за всичко. Ако роклята не ти хареса, не се притеснявай. Каквото и да облечеш, ще си най-красивата.

Той излезе и Милисънт остана сама, притиснала ръце към сърцето си. Той ѝ се възхищаваше? Наричаше я смела и инициативна? Беше забелязал, че в отсъствието му е управлявала сама имението? Че е ръководила домакинството? И я ценеше? Това беше невероятно.

Допреди минути беше убедена, че е невидима за него. Че колкото повече време минава, толкова по-невидима ще става. Че накрая всички ще започнат да гледат през нея.

Но сега Робърт ѝ беше казал нещо друго и по някаква незначителна причина бе изразил възхищението си от нея.

Тя стана и се запъти към спалнята си.

Робърт ѝ беше дал задача. Да флиртува и то... с лорд Тардю. Точно с красивия, представителния, изискания Кори Макгаун. В гласа на брат ѝ имаше настойчивост, която я изненада. Явно беше много важно за него.

Милисънт отвори вратата към спалнята си и се запъти към скрина за дрехи. Там, между сребърните четки и фибите, бяха наредени няколко от кутийките и бурканчетата на принцеса Кларис. А на леглото беше оставена прекрасна рокля от предизвикателна вишневочервена коприна.

Милисънт веднага я определи като крайно неприлична, но не беше в състояние да откъсне очи от нея.

— Милейди? — В стаята влезе забързано камериерката й. — Негово благородие ми заповяда да ви помогна при обличането и фризирането. Каза още, ако желаете и някаква друга помощ, да се обърнете към принцеса Кларис.

Милисънт се обърна и я погледна намръщено.

— Не. Знам какво трябва да направя. И ще го направя.

Принцесата винаги носи кърпичка и преди да влезе в балната зала, проверява дали всички копчета на роклята ѝ са закопчани.

Вдовстващата
кralица на Бомонтен

Милисънт никога досега не бе виждала хората да я зяпат по този начин. Смаяни, невярващи. Когато полковник и мисис Оугли влязоха в залата и множеството ги приветства с ръкопляскания, полковникът я зяпна, сякаш бе получил удар.

Следвайки съвета на принцеса Кларис, Милисънт крачеше през залата с усмивка на уста. По-скоро се плъзгаше, отколкото крачеше, и тънката коприна на вишневочервената рокля се увиваше около краката ѝ. Беше ѝ много интересно дали джентълмените виждат, че отдолу няма фуста.

Ако се съдеше по ужасеното лице на мисис Тръмбл, това си личеше много ясно.

Кичурчетата на прясно накъдрения бретон падаха небрежно по челото ѝ. Милисънт ги усещаше като досадни комари и беше готова да ги пропъди с яден жест; но продължи ла върви с леко сгънати в лактите ръце. Балната зала беше елегантна и богато украсена — точно както се беше надявала. Тя се огледа крадешком и забеляза, че лейди Мерсер, лейди Лорейн и мисис Симлен се усмихват доволно. Дебютантките бяха застинали от възхищение и дори лейди Блакстън кимаше одобрително.

Милисънт даде знак на диригента, обърна се към тълпата гости в залата и се усмихна подканващо. Щеше да запази самочувствието си, даже това да я убиеше.

Мис Лариса Тръмбл също я зяпаше с отворена уста и това ѝ достави удоволствие. Особено като установи, че челото на Лариса е

загрозено от грозна пъпка точно между очите.

Прюдънс дотича при нея с въодушевлението на кученце.

— Значи не ми позволи да навлажня роклята си, а сега изглеждаш така! — извика възмутено тя. Самочувствието на Милисът моментално угасна.

— Смешна ли изглеждам?

— Напротив! Изглеждаш невероятно, все едно не си ти. И носиш зашеметяваща червена рокля, докато аз... — Прюдънс подръпна недоволно синята си пола. — Аз трябва да се задоволя с този скучен стар парцал!

— Роклята ти стои чудесно и съвсем не е скучна. Точно така трябва да се обличат момичетата на твоята възраст.

— Но аз не искам да се обличам като безлична хлапачка. Искам да изглеждам зашеметяващо като теб!

— Щом станеш на моята възраст и ти ще носиш вишневочервени рокли. — Милисът понижи глас и се опита да отклони вниманието на сестра си. — Видя ли пъпката на Лариса?

Прюдънс се изкиска злобно и се наведе към нея.

— Ужасна е, нали? Никое от другите момичета няма пъпки, защото всички използвахме тайните кралски кремове на принцеса Кларис. Това ще убеди Лариса, че не бива да слуша майка ся. Видя ли вече принцесата? Не изглежда ли прекрасно?

Милисът се огледа. Принцеса Кларис стоеше в дъното, облечена в блестяща рокля от сребърен сатен с тесни сини ширити на презрамките и тъмносиня копринена панделка под бюста. Златните къдрици бяха строго сресани назад и това придаваше изисканост на лицето ѝ. На главата ѝ се вееше пауново перо.

— Прекрасна е, както винаги — отговори убедено Милисът.

В този момент Робърт се появи до принцесата, предложи ѝ ръката си и двамата тръгнаха да обикалят залата. Прюдънс кимна съзаклятнически на сестра си.

— Нашият скъп брат също изглежда много добре. Лариса е права. Той е уловът на сезона. Жалко, че с тази пъпка скъпата Лариса няма никакъв шанс.

— И без пъпка нямаше да има — отговори Милисът и двете избухнаха в смях.

— Може би принцесата ще успее да го спечели — предположи Прюдънс. Милисът сведе глава.

— Всичко е възможно — отбеляза дълбокомислено тя, стисна ръката на Прюдънс и ѝ заповяда: — Дръж се прилично и се забавлявай.

Прюдънс кимна тържествено и подхвърли през рамо:

— Не мога да правя и двете едновременно.

Милисът се загледа замислено в елегантната двойка. Всяка вечер се молеше от сърце за щастието на Робърт. Принцеса Кларис го бе променила повече, отколкото смееше да се надява. От няколко дни Робърт се държеше отново като веселия, гостоприемен, мил младеж, какъвто беше, преди да замине. Нямаше го мъжа с безжизнени очи, от когото я побиваха тръпки.

Милисът беше много доволна от себе си, защото и тя бе допринесла да тази промяна. Нали тя бе настояла принцеса Кларис да се настани в Макензи Мейнър и да остане с тях поне до бала. Стараеше се двамата да остават колкото може по-често насаме. Правеше всичко по силите си, за да създаде романтична атмосфера, и беше горда със себе си. Увереността, че е постигнала нещо толкова важно, ѝ вдъхваше смелост. Огледа се и се смеси с гостите, за да побъбри с дамите.

— Лейди Мерсер, колко елегантна сте тази вечер! Това ли са известните перли, за които се носят легенди?

Лейди Мерсер се засмя гръмогласно — това беше разрешено за старите матрони.

— Проклетата да съм, мило момиче, но не вярвах, че ще доживея този ден! Изглеждате страхотно, скъпа моя! Наистина успяхте. Вече не ви е грижа за баща ви, нали?

Преди Милисът да е намерила думи за отговор, старата дама я оципа приятелски по бузата и се запъти към ъгъла, където бяха насядали другите матрони, опряна тежко на бастуна си.

Усмивай се, заповяда си Милисът. Усмивай се и върви при следващия гост.

Ала не стигна далеч. Спря я мистър Гаскол. Малко по-голям от Прюдънс, той произхождаше от много добро семейство и очакваше огромно наследство. Всички дебютантки тръпнеха от надежда да ги удостои с поглед. Въпросът за избраницата му беше тема на оживени

дискусии от началото на сезона. В момента обаче големите му кафяви очи бяха устремени към Милисънт. Гледаше я по начин, от който ѝ стана зле. Никога не беше виждала този израз в очите на мъжете. В погледа му светеше обожание.

Поклони се почитателно и леко сковано и попита с видима нервност.

— Ще позволите ли да ви помоля за следващия кадрил?

— Искате да ме поканите на танц? О, разбира се, възхитена съм.

За миг Милисънт усети угризения на съвестта. Дебютантките щяха да побеснеят. Но нима можеше да му откаже?

Мистър Гаскол се поклони отново, без да се отпусне нито за миг, и отстъпи назад. Погледът му се отклони от лицето и се впи в гърдите ѝ. Божичко, да не би да са пораснали през нощта? — запита се ужасено Милисънт Или роклята беше твърде дълбоко изрязана? Тя се изкуши да погледне, но устоя на импулса.

Смутена, реши да отиде в кухнята, за да се убеди, че вечерята ще е готова точно в полунощ. По пътя щеше да прикрие деколтето си с някакъв воал. Ала когато се обърна, едва не заби нос в колосана бяла яка и безупречно вързана вратовръзка.

Пред нея стоеше граф Тардю. Кори Магкауен. Зашеметяващо висок, сламенорус, синеок, с перфектна фигура, подчертана от безупречно ушития панталон и също така перфектно ушития жакет на сини и зелени райета. Милисънт вдигна глава и забеляза, че той я зяпа смаяно, сякаш не я е виждал никога в живота си. Усмивката ѝ угасна, устните ѝ затрепериха. В този миг зад нея се чу кискане. Наблюдаваха ги, и то не само доброжелателни хора.

— Кори — изрече тя овладяно, — колко се радвам да ви видя. Извинете, би трябвало да ви наричам лорд Тардю, но ние сме приятели толкова отдавна, че напълно забравих правилата на учтивостта.

— Приятели? — В погледа му светна неразбиране. — Познаваме ли се?

Слисването му я шокира. Нима никога не я беше поглеждал истински?

— Лейди Милисънт Макензи, на вашите услуги — отговори с достойнство тя и направи елегантен дворцов реверанс. — Сега спомнихте ли си за мен?

— Лейди Милисънт! — Изненадата му беше напълно искрена. — Но вие бяхте... Искам да кажа, че не ви познах... Искам да кажа, днес изглеждате зашеметяващо!

— Благодаря ви. — Робърт я бе помолил да занимава Кори, но в момента искаше единствено да прихване полите си и да избяга в сигурната кухня. Вместо това сложи ръка върху неговата и мина в нападение. — Ще ми направите ли една услуга?

— Каквото поискате!

— Ще танцувате ли с Прюдънс? — Тя се усмихна плахо и изненадано установи, че не е чак толкова трудно да се флиртува. — Аз трябва да танцувам с един куп млади момчета, а тя ще умре от мъка, ако никой не я покани.

Кори присви големите си сини очи и се опита да проумее значението на думите ѝ. Без да иска, Милисънт го наведе на прекрасна идея.

— Аз имам по-добър план — заяви твърдо той. — Ще танцувам всеки танц с вас. Така младите еленчета няма да имат право да ви канят и ще танцуват със сестра ви.

— Толкова сте умен, Кори. — Милисънт се засмя, удовлетворена от лекотата, с която го манипулираше. — Но сам знаете, че това е невъзможно. Ако танцувам само с вас, това ще е по-ясно от публичното обявяване на годеща ни.

— И това не е лоша идея... — промърмори замислено Кори.

Да не би да ѝ предлагаше годещ? Наистина ли възнамеряваше да поиска ръката ѝ? Това беше мечтата ѝ. Защо тогава не падна в несвяст в прегръдките му?

Милисънт беше разумна млада дама, която не се поддаваше на романтични мечтания, и разумът ѝ веднага намери точния отговор. „Защото преди една минута той не те позна.“ По дяволите, мразеше ума си! Защо трябваше да ѝ отнеме всички илюзии? Докато дишаше забележително спокойно, тя затрепка изкусително с ресници.

— Боя се, Кори, че това е много лоша идея.

— Лейди Милисънт? — Лорд Алдъруинкъл ги прекъсна с дълбок поклон. — С огромна радост бих ви придружил на вечеря.

Кори буквално го избута настрана.

— Закъсняхте. Аз попитах пръв.

— Не сте! — Милисът не можеше да му позволи толкова нахалство. Нима си въобразяваше, че трябва само да тракне с пръсти и тя е готова!

— Но тъкмо щях да го направя — възрази упорито Кори.

В този миг към тях се присъедини и мистър Малет.

— Ние всички знаем много добре докъде водят добрите намерения, прав ли съм, лорд Гардю?

Милисът вече беше заобиколена от голяма група смеещи се мъже. Кори сбърчи чело, без да разбира.

— Какво? Докъде водят?

Мъжете избухнаха в смях и се престориха, че оценяват високо „остроумната“ му забележка. Кори се присъедини към смеха им, но Милисът си остана с ужасното подозрение, че не бе разбрал смисъла на забележката. Ако това беше истина, значи Кори не беше особено интелигентен. А това пък означаваше край на илюзиите ѝ и перспективата да остане за дълго в центъра на мъжкото внимание, което беше крайно напрегащо. Да, очертаваше се дълга и трудна нощ.

— Я виж ти! — Кларис наблюдаваше Милисът, докато Робърт имаше очи само за нея. — Ето я нашата нова кралица на бала! Много обичам, когато помощта ми дава такива резултати.

Робърт я водеше през навалищата и се грижеше всеки да види блещукащата сребърна рокля и пауновото перо в разкошната златно коса.

— Ти си прекрасна — пошепна той.

Тя го дари с дълъг поглед, който така ясно му напомни миналата нощ, че тялото му веднага реагира. Може би трябваше да се извини, и да се скрие някъде, докато възбудата му отшуми...

— Усмивай се! — заповяда с пресекващ глас.

— Знам какво правя — отвърна тя. — Имай ми доверие.

Разбира се, че ѝ имаше доверие. Необяснимо защо, но ѝ вярваше, доверяваше се на инстинкта ѝ и разчиташе на нея. И я желаше. Господи, как я желаше! Ужасно му се искаше да я вдигне на ръце и да я изнесе от тази зала, където десетки джентълмени я зяпаха похотливо. Да я отнесе далече от опасността, в която самият той я беше въвлякъл.

Лорд Плъмбли спря пред тях и помоли Кларис за един танц. Робърт проследи как тя поклати глава с чудесно изиграно съжаление.

— Много съжалявам, милорд, но съм си изкълчила глезена. Така че изобщо няма да танцувам. Но ще седна ей там и ще ви разреша да ми донесете един пунш.

Лорд Плъмбли кимна тържествено и забърза да изпълни поръчката. Робърт беше готов да го цапне по глупавата физиономия, но се въздържа. Кимна му кратко и поведе Кларис нататък.

— Бедничкият няма нито пени — обясни тихо той. — Затънал е до гуша в дългове.

— Съчувствам му. — Изглеждаше искрена и той се намръщи. — Да се опитам ли да му намеря някоя наследница? Искам за кажа... ако остана още малко в Шотландия.

Робърт не успя да отговори, защото Кларис го подръпна за ръкава.

— Мисля, че вървиш твърде бързо. Трябва да се разхождаме, сякаш имаме цялото време на света.

Тя беше права, но той се разкъсваше между тревогата си за сигурността ѝ и желанието да освободи Валдемар. Досега всичко вървеше по план, а тя се усмихваше така спокойно, сякаш не знаеше, че успехът на измамата зависи изключително от нея. О, разбира се, тя знаеше и самочувствието и увереността ѝ го изпълваха с гордост. Кларис държеше сърцето му в ръцете си. Без нея щеше отново да потъне в мрака, където беше затворен толкова дълго време. Щом приключеше с Оугли, щеше да направи всичко, за да я убеди да остане в Макензи Мейнър. Да остане завинаги с него. Не можеше да го остави!

Мисис Бъркбег спря при тях и помоли Робърт да я представи на принцесата. Той изпълни желанието ѝ, отстъпи назад и проследи разговора на Кларис с достойната дама. Много скоро към тях се присъединиха мисис Симлен и лейди Уайт. Последва тих разговор с лейди Лорейн. Дамата очевидно имаше нужда от съвети в последната секунда.

Когато Кларис се върна при него, двамата се отдалечиха и изведнъж се озоваха на място, където нямаше никакви гости.

— През цялото време се питам — заговори тихо тя, — защо още от самото начало не ми каза причините, поради които трябва да

изпълня този маскарад? Ти си движен от благородни мотиви и аз се гордея, че ще допринеса за освобождаването на Валдемар. Защо беше тази тайнственост?

Той бе скръстил ръце на гърба, за да не докосва Кларис, докато вървят един до друг. Лицето му изглеждаше леко скупаещо, сякаш говореха за ежедневни неща.

— Ти беше за мен като всички други, освен това знаеше за геройствата на Оугли. Беше готова да му вярваш. А и защо не? Нещата, които е описал, са се случили. Би ли повярвала, че Валдемар, осъденият на обесване криминален престъпник, е извършил геройство? Щеше ли да ми повярваш, ако ти бях казал, че Валдемар е заслужил свободата си? И не само това, а и похвална грамота, която му дава възможност да отиде навсякъде, където иска, и да стане такъв, какъвто иска!

— Сигурно нямаше да ти повярвам — призна тихо Кларис.

Робърт огледа пълната бална зала. Групата джентълмени около Милисът ставаше все по-голяма. Сестра му беше под истинска обсада. Десетки двойки танцуваха, лакеите ходеха между гостите с табли шампанско.

— Мисля, че изпълнихме дълга си. Всички те видяха.

— Само не полковник и мисис Оугли. — Кларис вдигна лице към него. — Не бива да ги избягваме, Робърт. Трябва да говоря с него. Ако искаш маскарадът да успее, той не бива да се усъмни нито за секунда, че съм в балната зала.

Оугли трябваше да се убеди, че принцесата му се възхищава. Когато я видя, той я зяпна и неволно протегна ръка за я докосне. Робърт помнеше как бе реагирал на подобни импулси и бе предизвиквал трагедии.

Този път обаче нямаше да го допусне.

— Съгласен съм. — Сложи ръка на гърба на Кларис и я поведе към групата около мистър и мисис Оугли. Кларис вървеше съвсем близо до него, сякаш искаше защита. Като видя усмихнатия ѝ профил, Робърт си каза, че е готов на всичко, за да я защити.

Валдемар доброволно бе предложил да се погрижи полковникът да не е в състояние да навреди на Кларис в ролята и на Кармен. След като се запозна с нея, той поиска за избяга без необходимите документи, но Робърт не му разреши. И двамата знаеха, че без тях

няма да може да се върне в Англия без риск да го заловят и осъдят като дезертър. А за дезертърство наказваха с бесилка.

Въпреки криминалното му минало, Робърт смяташе Валдемар за най-прекрасния човек, за най-добрия приятел. Искаше той да получи признанието, което му се полагаше, както и шанс да води мирен и честен живот, ако иска. И сега се приближаваха към тази цел с всяка стъпка, която правеха Робърт и Валдемар, Оугли и Кларис. Всички бяха артисти в пиесата, измислена от него. Бог да им е на помощ, ако не успееш да убедят Оугли, че сеньора Кармен Мендоса наистина го е последвала от Испания, жадуваща за отмъщение. И че разполага със средства да го шантажира.

— Мисис Оугли, тази нощ изглеждате наистина възхитително. — Робърт се поклонил пред тънката жена с плосък бюст и скучно лице, вкопчена в ръката на Оугли.

— Благодаря ви, милорд. Балът, който давате в чест на Оскар, е наистина прекрасен. — Големите очи на мисис Оугли сияеха.

— За нас е привилегия да отдадем дължимото на такъв герой. — Робърт спря един лакей. — Чашата ви е почти празна, полковник. Вземете си пълна.

— Благодаря. — Оугли се ухили нахално.

— Права ли съм в предположението си, че по-късно ще има фойерверк? — осведоми се мисис Оугли.

— Напълно — потвърди домакинът.

— Лорд Хепбърн каза, че сме длъжни да почетем по достойнство геройските дела на съпруга ви. — Кехлибарените очи на Кларис, устремени към полковника, бяха изпълнени с възхищение. Той реагира с малко преувеличена галантност.

— Тогава окажете на героя честта да танцува с вас следващия кадрил.

— Не би трябвало да танцувам. — Кларис се превземаше и Робърт изтръпна. — Тази сутрин излязох на езда много рано и си изкълчих глезена... Но това е единствената ми възможност да танцувам с герой. С удоволствие, полковник Оугли. За мен е чест да танцувам с вас.

Робърт беше готов да я спре, но се въздържа. Ако Оугли танцува с нея, това ще затвърди увереността му, че тя е в балната зала. Срещата

с Кармен щеше да се състои малко по-късно. Но само при мисълта, че Оугли ще я докосне, кръвта му закипя.

Оугли явно съзнаваше какво му причинява, защото го изглежда тържествуващо. После поведе Кларис към танцовата площадка, вече пълна с двойки, които се подреждаха за кадрила.

Ласкателите, обкръжили героя, ги проследиха с поглед.

— Двамата изглеждат възхитително, нали? — отбеляза доволно мисис Оугли.

Робърт трепна изненадано. Сети се, че той също трябваше да я покани на танц, но след завръщането си от полуострова изобщо не беше танцувал. Преди да измисли някакъв отговор, мисис Оугли продължи:

— Оскар танцува с удоволствие, но аз съм ужасна танцьорка. Не мога да запомня стъпките и нямам чувство за ритъм. Той е много търпелив с мен, но явно съм безнадежден случай.

— Трябва да призная, мадам, че и аз съм безнадежден случай. — Освен това трябваше да държи Оугли под око. Натрапчивият му интерес очевидно смущаваше Кларис.

След малко Робърт се сети, че добрият домакин е длъжен поне да води разговор. Само да знаеше какво да каже! Хвърли бърз поглед към мисис Оугли и установи, че тя го разглежда с неприкрито любопитство.

— Изобщо не изглеждате като разглезен млад лорд — заяви чистосърдечно тя.

— Така ли? — Дамата беше пряма и откровена. Не бе очаквал това от нея.

— Да, изобщо не изглеждате така, макар че Оскар ви нарече точно с тези думи. Да не би да ревнува? — Когато Робърт не реагира веднага, тя продължи: — Знам, че той се отнася враждебно към някои хора, и се боя, че вие сте един от тези нещастници. Другият е камериерът му Валдемар.

— Така ли? — Робърт неволно се запита дали Оугли я е помолил да му говори по този начин... Не, сигурно не. Оугли никога не би поверил такава задача на жена. Какво целеше тогава?

— Щом приключим с това триумфално шествие и се върнем в имението, ще помоля Оскар да си вземе друг камериер.

— Наистина ли? — Робърт се разтревожи не на шега. — Защо? — Значи тя искаше да живее в провинцията. Дали Оугли знаеше това? И одобряваше ли го?

— Мисля, че никой не забелязва... — мисис Оугли подбираше внимателно думите си — ...но понякога Оскар е много тесногръд и ми се иска да не му се дава шанс да се държи така.

Дамата е значително по-умна, отколкото изглежда, и знае много за съпруга си, каза си Робърт и предположи, че тя му доверява тези неща не без причина. Мисис Оугли знаеше повече, отколкото можеше да се очаква. Но не допускаше Оугли да разбере, че знае.

— Какво ще стане тогава с Валдемар?

— Не ме е грижа. Мисля, че когато се отнасят лошо с него, и той става лош. Не би било зле Оскар да го изпрати в друг полк. О, господи! — Тя погледна ужасено към танцовата площадка. — Принцеса Кларис пострада!

— Ох!

Робърт чу вика на Кларис съвсем ясно.

— Ох! Много съжалявам, полковник Оугли, но не мога да продължа танца!

Двойките спряха и изчакаха Кларис да излезе от кръга под ръка с партньора си. Съпроводени от съчувствени погледи, двамата се отдалечиха от паркета и кръгът отново се затвори.

— Божичко! — Мисис Оугли се втурна да посрещне двойката, следвана по петите от Робърт. — Ваше височество, какво ви е? Мога ли да ви помогна?

— Чувствам се глупаво, че направих сцена. — Кларис се опираше тежко на ръката на Оугли и куцукаше с разкривено от болка лице. — Моля ви, заведете ме в някоя ниша, където да си почина!

Робърт реагира на уговорената дума.

— Оттук, Ваше височество. Ще вдигнете крака си на рамката на прозореца, ще спуснете завесите и ще наблюдавате танцуващите, ако искате.

— Много сте добър. — Кларис се усмихна смело, но долната ѝ устна трепереше издайнически. — Благодаря ви, милорд.

— Ще ви донеса чаша пунш. — Робърт бързо ѝ обърна гръб, защото беше готов да избухне в луд смях.

Как го правеше? Как бе успяла да превърне драматичния момент в повод за смях? Как стана така, че той мислеше само за нея и я желаеше, когато трябваше да съсредоточи цялото си внимание в осъществяването на плана си? Вече не се разбираше и почти се зарадва, когато няколко души го спряха, за да го попитат за състоянието на принцесата. Досадните им въпроси успешно отклониха вниманието му. Когато се върна при Кларис с чинийка сладкиши и чаша пунш, лицето му бе приело обичайното леко скучаещо изражение.

Тя пое чашата и чинийката и любезно му махна да се отдалечи. Обърна се към мисис Оугли, която все още я наблюдаваше загрижено, и помоли:

— Вървете и се забавлявайте. Ще си почина малко тук, после ще се кача в стаята си и ще сложа на глезена студен компрес.

Полковник Оугли също стоеше пред нишата, очевидно недоволен, че вдигат толкова шум за някакво си незначително нараняване, и изгаряше от нетърпение да се върне при почитателите си. Когато мисис Оугли мушна ръка в неговата, той се отдалечи, без да удостои Кларис дори с поглед.

Робърт спусна завесата, за да я скрие от любопитните погледи.

— Справи се прекрасно — похвали я тихо той. — Готова ли си за следващото действие?

Кларис пое дълбоко въздух и отговори с дълбок, дрезгав глас със силен испански акцент:

— Готова съм, милорд. Няма да ви разочаровам.

*Красив е, който прави красиви нища, но
грозотата те пронизва в сърцето.*

Старците от Фрея
Крегс

Оугли постоянно наблюдаваше Хепбърн и видя как Валдемар влезе в залата, отиде при своя бивш капитан и му каза нещо. Изглеждаше развълнуван и очевидно не го беше грижа, че сегашният му господар ще го пребие от бой за тази волност. Във всеки случай Оугли възприе поведението му като заплашително, особено когато лорд Хепбърн кимна рязко и двамата излязоха от залата.

Оугли не бе забравил, че е видял Кармен, и не вярваше, че страда от халюцинации. Тя беше тук. Незнайно по каква причина испанската уличница беше в Макензи Мейнър, под крилото на Хепбърн. Защо не се сети по-рано, че Хепбърн му е подготвил някаква изненада? Друго не можеше да се очаква от него. Той ревнуваше и жадуваше за почестите, които Оугли си бе присвоил и които в действителност се падаха на него. Затова двамата с Валдемар бяха замислили някаква интрига.

Само че са си направили грешно сметката! — каза си злобно Оугли. Той не беше от хората, които позволяват такива игрички. Щеше да ги спре, преди планът им да даде плодове.

Ами ако Кармен не беше тук? Ако само угризенията на съвестта бяха виновни за виденията му? Не, двамата със сигурност замисляха нещо. Мъж като него можеше само да спечели от злобата на друг мъж.

Бренда прекъсна мислите му.

— Оскар, усмихваш се някак особено.

— Какво? О, да, тук е хубаво, нали? — Осъзна, че говори глупости, и остави чашата си на близката табла. Май не трябваше да

пие толкова много от отличното шампанско на Хепбърн. — Извини ме, моля те, имам нужда от чист въздух.

Тя докосна ръката му.

— Ще те придружа.

— Не! — изсъска той. Когато съпругата му се отдръпна изненадано продължи по-меко: — Искам да кажа, че не можеш да дойдеш с мен там, където отивам, Бренда.

— Ах! — Тя кимна с разбиране. — Надявам се, като се върнеш, да се чувстваш по-добре.

Той понечи да я поправи, но си замълча. Понякога имаше чувството, че Бренда прониква в душата му по-дълбоко, отколкото беше готов да й позволи.

Направи кратък поклон и бързо излезе от балната зала. Стигна на вратата точно навреме, за да види как Хепбърн и Валдемар завиха по коридора, водещ към вътрешността на къщата. Последва гласовете им през множество мрачни коридори, като оставаше на достатъчно разстояние, за да не го забележат.

Все пак те не бяха единствените способни разузнавачи тук!

Двамата влязоха в осветената от свещи работна стая на домакина и за късмет на Оугли онзи идиот Валдемар не затвори добре вратата.

Гласовете им станаха по-високи. Не говореха един с друг, а с трети човек, когото се опитваха да убедят в нещо.

Интересно, много интересно. Оугли се промъкна по-близо.

И тогава позна гласа. Не го беше чувал повече от година и се надяваше да не го чуе никога вече.

Топъл женски глас, леко дрезгав от тънките испански пури, които постоянно пушеше. Силен испански акцент. Вече нямаше съмнение: Кармен беше тук!

— Защо ме убеждавате, че не бива да отида на бала? Каква причина имам да стоя далече от него?

Оугли се прилепи ужасено до стената и притисна ръка към лудо биещото си сърце. Жената продължи:

— Ще отида и ще си поговоря с жена му. Нали я видях! Бледа и тънка като върлина. Ще ѝ обясня какво ми е сторил.

Оугли се приближи безшумно и надникна през вратата. Трябваше да се успокои. Кармен не би направила подобно нещо! В следващия миг си спомни как бе изглеждала, когато ѝ съобщи, че се

връща в Англия и му е все едно какво ще стане с нея и с детето ѝ. Смазана от мъка и срам. И бясна от гняв. Изпълнена с жажда за отмъщение. Те няма да го допуснат — каза си с надежда той. Но Валдемар и Хепбърн го мразеха. Презираха го. Пое шумно въздух и ръката му се стрелна към камата в колана. Носеше я точно за такива случаи. Трябваше да спре Кармен.

Да, това беше тя. Стоеше наред стаята в проклетата си червена рокля, косата ѝ бе вдигната на добре познатия кок, вечното дантелено було падаше върху голите рамене и скриваше лицето ѝ. В стаята беше мрачно, но той видя как тя отиде до писалището на Хепбърн със спокойната, целенасочена походка, така характерна за нея, и се разтрепери. Беше готов да нахлуе в стаята с извадена кама и да я забие между ребрата ѝ. Тази жена бе дошла тук да разруши живота му! Но не можеше да я убие. Хепбърн и Валдемар щяха да му попречат да въздаде справедливост.

— Той не ми остави нищо. Аз съм от благороден произход, но семейството ми ме отхвърли. Защото съм обезчестена. — Оугли чу как Кармен удари с юмрук по писалището. Открай време си беше мелодраматична.

Проклета да е!

Полковникът изтри потта от челото си и се опита да размисли. Трябваше да измисли нещо!

Предположенията му бяха правилни. Негодникът Хепбърн я бе довел от Испания.

— Какво ще каже скучната му безлична жена, като ѝ разкаже как обикалях страната с бебе на ръце? Неговото дете! — Гласът на Кармен трепереше от едва сдържани емоции.

Оугли беше готов да плюе презрително. Това беше глупаво, смешно преувеличение и Бренда щеше да му се изсмее.

О, не, не можеше да ѝ позволи да стигне до Бренда. Ако Кармен успееше да разговаря с жена му... Ако ѝ разкажеше за връзката им и, още по-лошо, за детето, Бренда щеше да се разведе с него и да го изхвърли от дома си. Да го обрече на глад и мизерия. Бренда го обожаваше, но той не се осмеляваше да вярва, че би понесла безропотно такава измама.

Тя беше жена и със сигурност ще вземе страната на Кармен. След като тази испанка е забременяла от теб — ще му каже, — ти си

бил длъжен да се погрижиш за нея. Сякаш той, полковник Оугли, плащаше за услуги, които вече не получаваше!

Кармен заговори отново и в главата му сякаш се забиha нажежени шишове.

— Малката ми Ана няма баща. Другите деца ѝ се подиграват, наричат я копеле.

Бренда отдавна искаше дете. Ако разбереше, че е изоставил родната си дъщеричка... Под мишниците му изби пот и намокри униформата.

Гласът на Кармен заглъхна в тъжен напев:

— Знаете ли колко пъти бебето е плакало от глад...

Оугли не издържа. Проклетите жени! Всички бяха истерички. Смешни, мелодраматични! Мина като хала през вратата и посочи обвинително шокираното лице, което се обърна към него.

— Няма да ми причиниш това! Няма да го допусна!

Кармен вдигна ръка и понечи да се хвърли към него, но Валдемар успя да я улови. От устата ѝ се изтръгна грозна испанска ругатня, но тогава се намеси Хепбърн:

— Сеньорита, спрете! Позволете аз да уредя нещата.

Кармен отвори ветрилото си, скри лицето си зад него и замахна гневно, докато кехлибарените ѝ очи... Много странно! До тази минута Оугли беше уверен, че очите ѝ са тъмнокафяви. Но по дяволите! Какво значение имаха очите на една жена? Той вдигна презрително рамене и се обърна към Хепбърн. Той беше кукловодът. Само той имаше значение.

Лордът направи бързо движение, Валдемар стисна ръката на Кармен и я поведе към вратата. Оугли отстъпи назад, когато полите ѝ докоснаха ботушите му. Облак от парфюм, ухаеш на свежи цветя и сладки подправки, го удари в носа.

— Копеле! — изсъска тя на испански.

Той се обърна и я проследи с поглед, докато Валдемар я водеше по коридора. Обзет от гняв, изсъска към Хепбърн:

— Искам да говоря с Кармен на четири очи!

— О, не, не! — Хепбърн се изсмя тихо и подигравателно. — Какви намерения имате, да я убиете ли?

Оугли се изчерви като рак. Негодникът бе отгатнал тайната му мисъл.

— Няма да говорите с нея насаме — отсече Хепбърн. — Обещах ѝ, че няма да ви оставя сам с нея. Тя иска да ви свали от пиедестала, на който сам сте се поставили, и то пред очите на много хора, и аз не виждам причина да не ѝ позволяя. Нито една.

Оугли усети как устата му пресъхна.

— Жена ми...

— Да, знам. Тя ще бъде шокирана и болезнено уязвена, като узнае, че сте имали любовница.

— Ще ме разбере. — Оугли не бе сигурен в думите си. Ако Кармен каже истината за геройствата му на полуострова? Почитателите ще му обърнат гръб. И Бренда, която му се възхищава безгранично, няма да преживее шока! Бракът му ще отиде по дяволите! За кесията му да не говорим... Тази мисъл бе непоносима.

— Мисис Оугли ще се ужаси, като разбере, че сте обезчестили дама от добро семейство — продължи Хепбърн. — Че сте излъгали Кармен и сте я изоставили, макар че е очаквала дете...

— Но то беше дъщеря! — Дъщерите нямаха стойност.

Хепбърн почука по ръба на писалището.

— Нарочно не дарявате дете на жена си, нали?

Оугли изтри устата си и се опита да изглежда спокоен и авторитетен, макар че в действителност беше отчаян. Може би трябваше да говори с Хепбърн като мъж с мъж.

— Исках да оставя пари на Кармен, но не разполагам със семейните финанси. Всяка година отивам при тъста си, за да получа годишната издръжка. Не можех да платя на Кармен.

Ала Хепбърн, изисканата, богатата свиня, не знаеше милост.

— Трябваше да ѝ пратите пари от книгата за геройствата си.

Оугли разбра, че е паднал окончателно в капана. Измамен от една проклета испанска мръсница, която бе взел в леглото си по моментна прищявка. Човек като него имаше пълното право да я вземе и после да я захвърли!

Гневът го накара да загуби самообладание. Удари с юмрук по стената, мушна натъртените пръсти в джоба на жакета и заходи нервно по стаята.

Хепбърн остана напълно спокоен. Очевидно вече не се впечатляваше от гнева на бившия си началник.

— Не ме лъжете, Хепбърн. — Оугли го посочи обвинително с пръст. — Вие сте го планирали. Организирахте бала само за да ме унищожите.

Негодникът изобщо не се опита да го отрече. Проклета аристократична свиня! Неблагодарник! Безумец!

Оугли застана пред него и изкрещя в лицето му:

— Завиждате ми, защото си присвоих геройските ви дела!

— Ни най-малко не ме интересува дали хората знаят кой в действителност е взривил френския склад за муниции. Но има едно нещо, което ме свързва с Кармен.

— Да! — изкрещя триумфално Оугли. — Измавих и двама ви!

Хепбърн дори не трепна.

— Много по-лошо. Излъгахте ме. Дадохте ми обещание и не го спазихте.

В първия момент Оугли не разбра за какво говори Хепбърн. После си спомни и кимна бавно.

— Имате предвид Валдемар? — Не можеше да повярва. — Искате да освободя Валдемар?

Хепбърн кимна. Спокоен, величествен жест, за който Оугли би заповядал да го разстрелят, ако бяха още в Испания.

— Искам не само да го освободите, но и да направите всичко, което обещахте. Да подпишете похвална грамота за смелост на бойното поле и за окончателно освобождаване.

— Той е крадец. Проклет уличен крадец! Копеле, което дори не знае кои са родителите му. — Оугли не беше в състояние да проумее, че човек като Хепбърн, произхождащ от видно шотландско семейство, може да иска от него такива неща. — Той е нищо! Вие сте граф. Шотландски благородник. Защо сте се загрижили за някаква си измет?

— Защо питате сега? Не го разбрахте тогава, няма да го разберете и днес. — Хепбърн винаги умееше да изглежда като недосегаем аристократ. Даже смръщи чедо, сякаш Оугли вонеше. Подигравателният жест намекна, че той разбира неща, за които мъжът насреща му нямаше понятие.

— Той спаси живота ви. Затова са тези усилия, нали? Или не? Доколкото си спомням, вие също спасихте живота му. Значи сте квит. Какво като ви е спасил живота? — Оугли изгрухтя презрително. — Вие му бяхте началник. Това беше негов дълг.

— Може би. — Хепбърн го удостои с гневен поглед. — Но аз въпреки това ценя високо живота си.

— Прекалено високо. Даже баща ви не ви ценеше. Знаете ли какво ми писа, когато ви преместиха в моя полк? — Хепбърн не реагира, но Оугли, знаеше, че му е нанесъл дълбока рана. — Каза че сте му наследник, но от вас няма никаква полза. Че ви купил офицерски патент, за да ви научат на ред и дисциплина. Да използвам всички средства, но да направя от вас нов човек. Заяви ми, че въобще не го интересува как ще ви превъзпитам. Че му е все едно дори ако загинете. — В ъглите на устата му се събираше слюнка, но той не ѝ обърна внимание. — Той ви унижи!

— Да, знам. Той ме смяташе за безполезен, но сгреша. — Хепбърн отвори чекмеджето и извади изписан лист хартия. — Ето. Това е похвалната грамота на Валдемар и почетното му уволнение от армията.

Този човек наистина ли не се интересуваше, че баща му е искал да му причини страдания и дори да го прати на смърт? Равнодушието му разпали още повече гнева на Оугли. Даже собственото му семейство не му вярваше, когато се хвалеше с геройствата си на полуострова, макар че доказателството беше в ръцете им под формата на подвързана в кожа книга. Равнодушието на близките му го вбесяваше. Защо Хепбърн оставаше безразличен? Проклет да е! Дано се пържи в ада! Защо този дяволски Хепбърн винаги беше на крачка пред него?

— Не е нужно да правите нищо друго — продължи Хепбърн, — освен да подпишете документа за уволнението на Валдемар и да сложите печата си. Обещавам ви, че срещу тази „услуга“ аз ще плащам издръжка на Кармен и дъщеря ѝ и ще се погрижа тя никога вече да не ви досажда. Това ще ви спести унижението да молите жена си да даде пари за дъщерята на любовницата ви.

— Мога ли да бъда сигурен, че Кармен няма да размисли? — Оугли беше извън себе си от разочарование и гняв.

— Можете, защото аз държа на думата си и ще се погрижа тя също да изпълни обещанието си.

Това беше истината. Безогледният негодник вярваше в честта и лоялността и винаги спазваше обещанията си. Оугли изруга злобно и придърпа един стол. Хепбърн постави мастилницата до лакът му и му

подаде пачето перо. Оугли го потопи в мастилницата с трепереща ръка. Вгледа се в черната течност и неволно се запита какво ще стане, ако я преобърне върху грамотата.

— Имам още един такъв документ — Хепбърн явно беше прочел мислите му.

Оугли разбра, че няма друг избор. Побеснял от гняв, той написа под похвалната грамота и под документа за уволнение „полковник Оскар Оугли“ и стана от стола.

Хепбърн капна червен восък до името и Оугли притисна печата си върху него.

Без да бърза, лордът взе документите, посипа ги с пясък, после го издуха внимателно, сгъна двата листа и ги прибра в чекмеджето.

Край. Двата бяха приключили един с друг.

Почти.

Оугли стана и се опря с две ръце на плота на масата.

— Ще ви отмъстя за това, което ми причинихте днес — изсъска злобно той. — Ще намеря начин да платите за това унижение.

Хепбърн изобщо не се впечатли от заплахата.

— Ако не се лъжа, това е мой текст, Оугли. Аз казах тези думи, когато ме принудихте да оставя Валдемар при вас на полуострова. Тогава бях полудял от гняв. Днешната вечер уталожи малко гнева ми. — Лордът се наведе рязко и лицето му се приближи до това на Оугли. Изражението му беше толкова заплашително, че полковникът неволно се отдръпна. — Но ние от семейство Макензи сме известни е това, че понякога полудяваме и тогава не знаем милост.

Оугли видя синия огън в очите на врага си и се уплаши като никога досега. Това беше огънят на ада, който го заплашваше със смърт и унищожение.

— Ще направите добре, полковник Оугли — заключи Хепбърн с ледено спокойствие, — ако приключите веднъж завинаги разправиите си със семейство Макензи.

Ужасен, Оугли се отдръпна още от него. За първи път се изправяше лице в лице с истинския Хепбърн. Този човек беше луд! Май трябваше да се смята за щастлив, че се е отървал жив и здрав.

Когато внезапно отекна трясък като залп от оръдие, трепна като ударен. В следващия миг пред прозореца се изсипа дъжд от разноцветни искри

— Фойерверките започнаха. — Хепбърн изрече тези думи съвсем спокойно, сякаш никога не го беше заплашвал. — Те са във ваша чест, Оугли. Излезте и дайте възможност на хората да ви приветстват. Не позволявайте пиедесталът на героя да се разклати. Само един лек тласък — и мраморът може да се натроши на парченца. — Сякаш говореше на дете, той добави. — Твърде много хора знаят истината, Оугли, затова внимавайте какво правите. И бъдете предпазлив. Много, много предпазлив.

След полунощ не се случва нищо добро.
 Вдовстващата
 кралица на Бомонтен

Оугли стоеше сам на терасата, настрана от другите. Слушаше пронизителното свирене, с което ракетите излитаха във въздуха, наблюдаваше сноповете червени и златни искри, които експлодираха високо в небето, след частица от секундата чуваше и трясъка от експлозията. Ръцете му бяха скрити дълбоко в джобовете на мундира, лицето му беше мрачно. Може би гневът му щеше да се уталожии, а може би и не, но в момента не мислеше за това.

Бе видял как Хепбърн и Валдемар препускат в луд галоп надолу по входната алея. Валдемар се изправи на седлото и извика тържествуващо — и тогава чашата преля. Оугли побесня. Достатъчно дълго си бе играл на добър човек. Беше позволил да бъде надвит от човека, когото мразеше повече от всички други хора на света, и сега искаше да набие някого. Да види как някой страда, как се гърчи от болки. В това състояние не би могъл да отиде при Бренда и да се прави на любещ съпруг. Не можеше и да се преструва на герой пред тълпата обожатели. Затова стоеше сам, настрана от всички.

Най-много го ядосваше фактът, че Хепбърн въобще не се притесняваше, задето началникът му си е присвоил геройствата му. За Хепбърн онова, което беше извършил през войната, беше само изпълнение на воинския дълг и му беше безразлично, че Оугли обира овациите, а той остава в сянка. Хепбърн искаше само свободата на Валдемар. И бе получил, каквото искаше, като едновременно с това бе накарал Оугли да се чувства жалък и незначителен. Тази аристократична свиня! Проклет да е! Дано се пържи в ада!

— И вие ги видяхте, нали?

— Какво? — При звука на женския глас в непосредствена близост Оугли се обърна рязко. Една от дебютантките бе дошла да му прави компания в усамотението. Как ли се казваше? Той смръщи чело, но не можа да си спомни името ѝ.

Отново отекна гръм, по небето се посипаха зелени искри и Оугли се вгледа по-внимателно в бледото момичешко лице. А, да, това беше мис Тръмбл. Мис Лариса Тръмбл.

— Видях как тръгнахте след тях. — Гласът ѝ беше носов и вибрираше от презрение. — Принцеса Кларис се измъкна първа от балната зала. Лорд Хепбърн я последва. Сигурно си мислят, че са ме заблудили, но са сбъркали. Видях ги тази сутрин, след като бяха прекарвали нощта заедно.

— Какво? — Беше глупаво да повтаря една и съща дума. Колкото и да беше тромав, умът му съобрази, че мис Тръмбл му показва път, хвърля светлина върху нещо, което досега беше в мрак. — Лорд Хепбърн и принцеса Кларис са любовна двойка?

— Мислех си, че знаете. Нали за това ги последвахте?

Не. Последвах Хепбърн, за да му позволя да ме унижи. Разбира се, Оугли не изрече тази мисъл на глас. Но се запита какво би могъл да направи с информацията, която мис Тръмбл му даде с такава готовност. Как да я използва, за да си отмъсти?

След това щеше по най-бързия начин да се махне от Макензи Мейнър, защото Хепбърн със сигурност ще се втурне да го преследва.

— Принцеса Кларис доста се унижава, като спи с един обикновен граф, как мислите?

Мис Тръмбл се изсмя горчиво.

— Тя не е никаква принцеса, а най-обикновена търговка, която продава кремове и мехлеми на глупавите дамички. Тя...

Оугли я сграбчи за ръката и рязко я обърна към себе си.

— Какво казахте?

— Ау! По дяволите, причинихте ми болка! — Лариса буквално изпищя и няколко глави се обърнаха към тях. Оугли бързо пусна ръката ѝ и промърмори някакво извинение.

— Обяснете ми какво казахте!

— Принцеса Кларис продава кремове и мехлеми... и пудри, с които дамите цапат бузите си... и тайнствени мазила за екзотичен поглед. Обзалагам се, че тази вечер всички дами в залата са се

намазали с кралските кремове, за да изглеждат по-добре. Всички освен мен. — Младата дама неволно попипа грозната пъпка на челото си.

Очите на Кармен! Очите ѝ бяха с друг цвят!

— Как мислите, принцесата може ли да се маскира, за да изглежда като друг човек?

— Никога не е говорила за такива неща, но сигурно може. Тази жена е майсторка на измамата. — Мис Тръмбл се ухили и добави злобно: — Тя е най-обикновена уличница, която се прави на принцеса. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че...

Оугли се отдалечи, без да си даде труд да я изслуша.

Кармен не миришеше на себе си. Истинската Кармен миришеше на пурите, които постоянно пушеше, от нея се излъчваше тежка, сладникава миризма на тютюн. Жената в кабинети на Хепбърн миришеше на свежи цветя и подправки.

Докато танцуваше с принцеса Кларис, бе харесал парфюма ѝ. Жената, която се представи за Кармен, миришеше по същия начин.

Естествено! Кармен не беше тук. Онази жена не беше Кармен, а маскираната принцеса Кларис. Хепбърн го бе направил на глупак. Сигурно и сега се заливаше от смях. Смееше се, тупаше Валдемар по гърба и от очите му течаха сълзи от смях. Оугли прекоси терасата и се отправи към мястото, където стоеше принцеса Кларис. Хепбърн щеше да се върне чак утре — какъв късмет! Тогава нямаше да се смее. Хепбърн беше благородник и човек на честта. Със сигурност щеше да направи всичко, за да спаси любовницата си от отмъщението му.

Всъщност не! Оугли рязко промени курса и хукна към оборите. Можеше да направи нещо по-добро. Нали бе видял погледа на Хепбърн. Гордият аристократ обожаваше фалшивата принцеса, следователно Оугли трябваше да намери начин да я унищожи. Това не беше чак толкова трудно. Търговка, която се представя за принцеса. Със сигурност имаше хора, които ѝ желяеха злото.

Трябваше бързо да намери поне един такъв човек.

Вече беше почти светло, когато Хепбърн и Валдемар стигнаха до кораба, с който Валдемар щеше да отплава от Единбург.

— Още не мога да повярвам, че успя — повтори за кой ли път Валдемар с обичайния си простионароден лондонски акцент. — Накрая

все пак натри носа на стария негодник. И то как!

— Някой трябваше да го спре. — Хепбърн се чувстваше пиян от умора и щастие. Имаше чувството, че от раменете му е паднала огромна тежест. Че е свободен, най-сетне свободен. — Оказа се, че не е толкова трудно да го надхитрим. Имах чувството, че се бия с невъоръжен човек.

Двамата мъже се прегърнаха и избухнаха в смях.

— Ти умееш да си служиш с думите, трябва да ти се признае. — Валдемар пое дълбоко въздух. — Без принцесата нямаше да се справим, а аз не намерих време да ѝ благодаря.

— Аз ще ѝ предам благодарностите ти. — Стъпките им отекваха глухо по кея. Робърт гореше от нетърпение да се върне при Кларис и да ѝ разкаже целия си живот. Представи си как шепне в ухото ѝ, докато главите им почиват на възглавницата, а телата им са изтощени от удоволствието, което са си подарили.

— Трябва да ѝ кажеш най-важното. Кажи ѝ, че я обичаш.

— Какво? — Хепбърн се обърна рязко към приятеля си. — Какви ги говориш?

— Ти я обичаш, човече! Нима не знаеш? — Валдемар го удари по рамото. — Нали уж си много умен? Защо не разпознаваш собственото си достойно за съжаление състояние?

— Господи! — Хепбърн остави думите да му подействат. Наистина ли я обичаше?

Глупости. Не любовта го бе тласнала в обятията ѝ.

И все пак... тя беше девица, а той избягваше девиците — поне досега.

След битката с двамата негодници не беше в състояние да обуздае желанието си. Инстинктивно потърси утеха при нея. И тогава осъзна, че е копнял отчаяно да я направи своя. Че не е търсил коя да е жена, а нея — Кларис. Само Кларис.

А на следващата нощ... беше я любил, сякаш искаше да докаже нещо — на нея и на себе си.

— Обичам ли я?

Валдемар избухна в смях.

— Разбира се. Виждат го дори слепите глупаци с превръзки на очите.

През втората нощ се бе опитал да ѝ докаже нещо. Тя го разгневи, като го възседна и започна да се разпорежда с него, сякаш беше Блейз, проклетият жребец, когото тя обуздаваше със силата на медния си глас и с движенията на прекрасните си бедра.

Робърт се усмихна. Описанието беше уместно. Той беше жребец, подушил расова кобила. Снощи мислеше само за едно: да ѝ сложи печат, да направи така, че тя никога да не погледне друг мъж, без да помисли за него.

— Наистина я обичам. — Беше безкрайно изненадан от себе си, но и безкрайно щастлив.

— Това е очевидно, както е очевидно, че аз съм свободен.

— Обичам я!

— Боя се, че говориш не с когото трябва, стари приятелю. — Двамата стояха пред стълбичката на кея. Свежият вятър издуваше платната на корабите в пристанището и рошеше косата на Валдемар. — Какво смяташ да предприемеш?

— Откъде да знам? Едва сега го разбрах.

— Ако искаш да чуеш моето мнение...

— Искам.

— На твое място ще се прибера в хижата си и ще си отспя.

Робърт го изгледа унищожително.

— Не мога. Ами ако тя си замине? Дал съм нареждания да я спрат, но тя е по-интелигентна от всички жени, които съм познавал. Не бива да отсъствам твърде дълго. Може да ми избяга.

Валдемар избухна в смях.

— О, не! Принцеса Кларис няма да ти избяга.

— Откъде знаеш?

— Бих могъл да кажа, че чака да получи възнаграждението си, след като ни помогна да се справим с Оугли, но истината е, че тя те... харесва.

— Дано си прав. — Робърт замислено поклати глава. — Оугли си заминава днес. Ще ми олекне, като му видя гърба.

В очите на Валдемар светна веселие.

— Не се притеснявай за полковника. Той си мисли, че си като него. Смята, че всички хора са подли и достойни за презрение, какъвто е той. Достатъчно време бях негов камериер и понасях насилието му. Можеш да бъдеш сигурен, че е променил мнението си. Сега смята, че

искаш да кажеш на жена му кой е истинският герой от полуострова. Вече го чака следващият бал, освен това е страхливец. Винаги е бягал. Надява се, че така ще се лиши от съмнителното удоволствие отново да бъде унижен от теб. Далече от очите, далече от ума — това е философията му.

— Сигурен ли си? — попита със съмнение Робърт.

— Абсолютно — кимна уверено Валдемар. — Наистина ли смяташ да се явиш пред очите на принцеса Кларис в този вид?

Робърт се погледна. Вярно, бяха препускали доста дълго и сигурно миришеше на пот, но въпреки това...

— Трябва да я видя веднага.

— О, скъпи приятелю, колко си неопитен! — Валдемар го потупа покровителствено по рамото. — В такова състояние не се прави предложение за женитба.

— Предложение? — Робърт шумно пое въздух. — Точно така. Ще ѝ направя предложение за женитба.

Брак? Само преди четири дни щеше да каже, че бракът е последното, за което мисли. Но веднъж произнесена, идеята заседна в главата му.

— Ох, Валдемар, не е толкова просто. Тя няма да ме приеме. Тя е принцеса.

— Какво като е принцеса? Тя е жена. Нали видях лицето ѝ. Тя те обожава. — Валдемар отново го потупа по рамото. — Бих казал, че всички жени те обожават, стари момко. Вероятно причината е, че цяла нощ ги държиш будни. Никога няма да проумея откъде вземаш тази издръжливост.

— Ям овес — отговори сериозно Хепбърн.

Валдемар го погледна стъписат, после заплашително вдигна юмрук.

— Лъжеш! Признай си, че лъжеш!

— Всички шотландци ядат овесена каша и могат да правят любов по цяла нощ — отговори гордо Робърт. Валдемар го изгледа недоверчиво, но лицето му остава съвсем сериозно.

— Е, може би си струва да опитам — промърмори русият мъж. — Освен това... Нали казват, че е по-добре врабче в ръката, отколкото гълъб на покрива.

Хепбърн го изгледа смаяно.

— Какво искаш да кажеш?

— По-добре красив и богат граф, който се мята безпомощно на въдицата, отколкото принц, когото тепърва трябва да хване.

Капитанът на кораба им извика, че е крайно време да се качват, и Валдемар му махна.

— Трябва да вървя, приятелю. Не знам какво още да кажа. Само едно: благодаря ти. Задължен съм ти. — Той прегърна Хепбърн доста тронаво, пусна го и изтича по стълбичката. Качи се на кораба и се наведе през релинга. — Запомни какво ти казах! Истинската принцеса от приказките ще последва своята истинска любов, не някакъв си принц с чорапогащник и красива фризура, когото не познава. Принцеса Кларис е твоя, трябва само да я вземеш. Попитай я и ще видиш!

Господ ни праца трудностите като морален стимул.

Вдовстващата
кralица на Бомонтен

Кларис се събуди с чувството, че трябва да бърза. Не бе изпитвала такова чувство, откакто... никога не бе усещала подобно нещо. Защото никога досега не беше занемарявала задълженията. Опита се да се успокои и облече костюма за езда в черно и червено. Не се бяха виждали само три дни. За толкова кратко време не бе възможно Ейми да е изпаднала в трудно положение.

Обаче Ейми бе дошла в Макензи Мейнър, защото искаше да говори за нещо важно, а Кларис не ѝ обърна внимание. Ейми беше само на седемнайсет години, още почти дете, и като нищо можеше да изпадне в трудно положение за три дни. Да, малката ѝ сестра често си навличаше неприятност. Трябваше веднага да отиде при нея. Да се увери със собствените си очи, че е добре.

И да се види с някои хора от селото. Бе обещала на старите джентълмени пред кръчмата да поиграят на домино, а на жените — да им даде съвети как да изглеждат по-добре. След като се убедил че Ейми е добре, ще направи и това. Една принцеса никога не нарушава дадената дума, напомни си Кларис макар че в последно време тя изобщо не се държеше като принцеса. Държеше се като жена, пламнала от любов.

Както четкаше косата си, тя спря насред движението и притисна длан към челото. Какви бяха тези мисли?

Баба ѝ сигурно щеше да каже, че не е важно какво е помислила, а какво мисли сега.

Трябваше да престане. Веднага. Тя беше влюбена. Обичаше един шотландски граф. Обичаше без надежда за бъдещето, без да има дом,

без да има нищо, освен страстното си отдаване на мъж, които грижливо пазеше мислите си от нея. И сега не знаеше какво мислеше той. За нея, за тях двамата, за всичко.

Сама се беше поставила в това положение и сега не знаеше как да се освободи. Затова пък знаеше нещо друго, също така важно: трябваше да отиде при Ейми, и то веднага.

Дамите и джентълмените, които бяха танцували и пирували до сутринта, още спяха дълбоко, макар че беше почти обед. Кларис излезе тихо от къщата и забърза към оборите. Блейз я поздрави с радостно цвилене и само след минута препускаше весело по пътя към Фрея Крегс. В сърцето ѝ цареше паника.

Шотландското слънце явно беше добре настроено към семейство Макензи, защото бе гряло цели четири дни — докато пристигаха гостите и траеше празненството с всичките му тайни и явни интриги и маскаради. Сега обаче слънцето се криеше зад сиви облаци, които предвещаваха буря и дъжд. Вятърът развя воала на шапката ѝ, опари бузите и затрудни напредването ѝ, защото постоянно променяше посоката си и плашеше Блейз.

Когато копитата на жребеца изгърмяха по моста към Фрея Крегс, селото изглеждаше спокойно. Макар че беше различно от преди няколко дни, видът му събуди в сърцето ѝ пламенен копнеж. Тук бе срещнала Робърт, мъжа на живота си. В първия миг се уплаши от него. Усети могъщата му привлекателна сипа, стресна се от мрачното му лице. Сега усещаше болезнено липсата му и искаше той да се върне колкото може по-бързо от Единбург, за да даде отговор на въпросите, които я преследваха.

Обичаше ли я той или само се наслаждаваше на една временна връзка?

Пазарът на Фрея Крегс беше раздигнат. Няколко мъже се бяха събрали пред паметника и си приказваха. Една жена носеше две кофи вода от кладенеца. Възрастните мъже, увити в шалове, седяха пред кръчмата, без да се притесняват от вятъра, и ѝ магнаха сърдечно. Тя отговори на поздрава и им прати въздушна целувка, но се запъти право към шивачницата на мистрес Дуб. Мъжете ѝ извикаха нещо и след кратко колебание тя реши да поговори първо с тях. Знаеше, че най-много след десет минути Ейми ще узнае за пристигането ѝ в селото.

Може би трябваше да ѝ даде време да се подготви за предстоящия разговор.

„Принцесата е в града“ — ще ѝ каже мистрес Дуб. Дали Ейми веднага ще изтича навън, за да я види и да говори с нея? Или ще се скрие в най-тъмния ъгъл на шивачницата, ще се нацупи и ще чака Кларис да отиде при нея?

Горката Ейми. И горката Кларис която напразно се стареше да угоди на всички. Май нямаше никакъв шанс.

Тя отведе Блейз в обора на кръчмата и го връчи заедно с шепа монети на конярчето с нареждане да го прибере в топъл бокс и да го изчетка.

След това отиде пред кръчмата и поздрави сърдечно петимата старци. Те заслужаваха цялото ѝ внимание.

Когато принцесата се приближи, петимата се надигнаха с мъка и се поклониха.

— Хамиш Макуин, Хенри Макълох, Джилбърт Уилсън, Томас Мактавиш, Бенет Мактавиш — поздрави ги поименно Кларис.

— Нейно височество е запомнила имената ни! — извика щастливо Хенри. Полуглух той говореше най-високо от всички.

— Но разбира се! — Тя успя да хване Джилбърт за ръкава, за да не забие нос в масата, и го настани на стола. — Аз държа да запомням имената на добре изглеждащите джентълмени, с които ме запознават.

Старците засяха.

— Сигурно сте дошли да поиграем домино? — осведоми се Томас.

Тя му помогна да се настани на стола и поклати глава.

— За съжаление не. Днес съм малко разсеяна и няма да бъда достоен противник.

Томас потърка ръце и пергаментовата му кожа заскърца.

— Толкова по-добре.

Кларис се засмя и го заплаши с пръст.

— Ужасен човек! — Много харесваше гласовете им. Звучаха дрезгаво от старостта, но бяха затоплени от шотландския акцент. Някой ден и Робърт щеше да говори като тях. Дали тогава щеше да е до него, за да го чуе?

— Изглеждайте тъжна, Ваше височество. — Хамиш задърпа ръкава на ампутираната си ръка. — Какво се е случило?

Безопасните игли се бяха отворили и той не беше в състояние да се справи с една ръка. Кларис го погледна право в очите.

— Мистър Макуин, ръкавът ви е разкопчан. Ще позволите ли да ви помогне? — Без да чака отговор, тя посегна, загъна ръкава и закопча безопасните игли. — Ако ми донесете ризите си, ще им зашия копчета и ще направя илици, за да не се мъчите с тези глупави игли.

— Но вие сте принцеса! — възрази смутено старецът — Не мога да си представя принцеса да шиє копчета на ризите ми!

А кой друг ще го направи? — запита се Кларис. Доколкото знаеше, Хамиш беше надживял цялото си семейство.

— Обичам да шия — отговори просто тя. — И ви харесвам. Това прави работата двойно по-проста.

— Какво каза тя? — Хенри сложи ръка зад ухото си и се наведе към Бенет.

— Тя каза, че ще зашиє копчета на ризите на Хамиш — изрева в ухото му Бенет.

Хенри прие новината с въодушевление.

— Значи ще останете в Макензи Мейнър?

Дуб, която бе излязла от шивачницата и вървеше право към тях.

Сърцето на Кларис подскочи от радост. Ейми иска да я види!

О, не, това беше глупаво предположение! Мистрес Дуб никога не би приела да бъде пратеница на Ейми.

Когато се изправи пред нея, шивачката направи дълбок реверанс.

— Ваше височество, радвам се за ви видя във Фрея Крегс. Ще имате ли време да се занимаете със старото ми лице?

— Разбира се — отговори с усмивка Кларис. — Но първо искам да поговоря с мис Розабел.

Мистрес Дуб изсъска като загрял чайник.

— Това ужасно пале! Не ми говорете за него!

Разтревожена, Кларис стана от мястото си.

— Защо? Случило ли се е нещо? — Какво ли беше забъркала Ейми?

Мистрес Дуб се намръщи като буреносен облак.

— Изостави ме, това се случи. Останах сама с половин дужина поръчки. Нямам представа как ще се справя без помощница.

Кларис бе обзета от паника.

— Какво искате да кажете с това, че ви е изоставила? Не е възможно просто да е изчезнала!

— Точно това исках да кажа. Изчезна и ме оставя — кимна тежко мистрес Дуб.

— Кога е заминала? Къде? — полита настойчиво Кларис.

Старците се спогледаха.

— Вчера. Не знам подробности, защото не ми е оставила писмо. — Мистрес Дуб натисна рамото на принцесата с месестата си ръка. — Седнете, Ваше височество. Вие не сте виновна за нищо.

Кларис машинално се отпусна на стола. В главата ѝ цареше хаос.

— Да не си мислите, че е избягала да си търси мъж, защото я направихте красива?

— О! — Кларис въздъхна шумно. — Това ли имахте предвид? Не, мислех си...

— Но това е истината. Права ли съм? — Мистрес Дуб продължи да говори без точка и запетая. И без искрица разум. — Хубавите момичета винаги намират мъже. Когато бях млада, и аз ги намирах. Не, това не е точно — мъжете ме намираха. Надявах се да направите това и за мен. Да стана отново хубава и желана...

Кларис се постара да се овладее. Но не можеше да понася дрънканиците на шивачката и я прекъсна доста неучтиво:

— Някой видял ли е в каква посока тръгна момичето?

— Не. — Мистрес Дуб извади от джоба си запечатан плик и го додаде на Кларис. — Малката остави това за вас. Дано намерите някакво обяснение.

Някои се бе опитал да махне печата, но не бе посмял да го счупи. Кларис погледна укорително мистрес Дуб и царственото излъчване на погледа ѝ накара шивачката да се свие виновно.

— Изпуснах го — промърмори тя. — А сега ще ви оставя да го прочетете на спокойствие.

Кларис стискаше писмото в ръце, не смеейки да го отвори.

Хенри направи окуражителен жест.

— Не се плашете. Прочетете писмото.

Кларис счупи печата и зачете писмото, написано с красивия почерк на Ейми.

Моя най-мила, най-скъпа, най-добра Кларис,

Казах ти, че не желая да съм принцеса. Знам, че не ми вярваш, но това е истината. Мразя да седя и да чакам животът ми да започне, като знам, че съм лошо подготвена за този живот. Защо? Защото съм свободна да ходя по света, да се срещам с нормални хора и да печеля парите си с честен труд. Вече не искам да водя живота, който водехме през последните години. Затова ще отида някъде, където никой не ме познава. Там ще разбера коя съм в действителност и на какво съм способна.

Не се притеснявай за мен. Знам, ти смяташ, че си длъжна да се грижиш за малката си сестра, но не си права. Аз съм напълно в състояние да се грижа сама за себе си и ти го знаеш. Във всеки град влизах преди теб. Сама си намирах работа в най-хубавия магазин. Обещавам ти, че и занапред ще бъда предпазлива и разумна. Защото съм учила при най-добрия учител на света. При теб, скъпа Кларис.

Моля те, не се опитвай да ме намериш. Обещавам, че щом се установя някъде, ще напиша обява във вестника, за да те уведомя, че съм добре. Освен това съм твърдо убедена, че един ден отново ще се съберем.

Ако наистина искаш, върни се в Бомонтен, омъжи се за принц и бъди щастлива до края на дните си. Разбирам защо мислиш, че аз не знам нищо — нали бях малко момиченце, когато напуснахме двореца...

— Не мисля така! — извика сърдито Кларис, но трябваше да признае, че с поведението си бе създавала точно това впечатление.

...но ако питаш мен, ти не заслужаваш такава тъжна съдба. Ти си жив човек, не си принцеса. Затова помисли много добре, преди да се върнеш в Бомонтен.

Надявам се да намериш онова, което наистина търсиш.

Довиждане, скъпа сестро, желая ти щастие! И се пази!

С обич, твоя сестра завинаги, Ейми Розабел

Ужасена, Кларис смачка хартията и шумно пое въздух. Трябваше да се опита да разбере какво се бе случило.

— Ейми — пошепна тя. — Ейми...

Малката ѝ сестра беше съвсем сама на света и търсеше нещо, което не съществуваше за нея. Търсеше друга идентичност, не на принцеса... Това беше невъзможно. Ейми не можеше да се държи като нормален човек. И защо изобщо искаше да бъде като... като мистрес Дуб или като тези стари джентълмени? Те работеха тежък труд за малко пари и бяха обвързани със семейството си, с родното село или... Да, принцесите също бяха обвързани със страната си и трябваше да се подчиняват на безброй правила. Родителите им избираха съпрузи, ценяха ги само по способността им да раждат синове. Кларис се беше опитала да внуши на Ейми, че е прекрасно да си принцеса, макар самата тя да не беше убедена в това.

Но кралският произход беше нейно задължение и предопределение.

Хенри прекъсна нерадостните ѝ мисли.

— Мис Розабел е ваша сестра, нали?

Кларис го погледна изумено.

— Тя ли ви каза?

— О, не, малката беше много сдържана — отговори с усмивка Джилбърт.

— Но когато човек остарее колкото нас — продължи любезно Хенри, — не му остава нищо друго, освен да наблюдава хората наоколо. И скоро открива разни неща.

— Женски талант — изръмжа Бенет, ала Хенри не му обърна внимание.

— Направи ни впечатление, че си приличате. Когато тя говори и когато вие говорите, гласовете ви имат еднаква мелодия.

Кларис разбира, че няма смисъл да лъже. Старците нямаше да я предадат.

— Да, тя ми е сестра. И също е принцеса. — Показа смачканото писмо и добави: — Но си е отишла. Ако беше почакала още малко, щяхме да се върнем в Бомонтен и всичко щеше да е наред.

— Но ако не се върнете във вашето кралство, можете да правите каквото искате. — Джилбърт се наведе към нея. — Например да си останете стара мома и да живеете в селска колиба.

Ейми искаше точно това — поне така пишеше в писмото ѝ. Искаше да си изкарва прехраната, като шие красиви рокли за заможни жени.

— А може и да се омъжите за заможен човек — предложи Хенри — и да живеете щастливо до края на живота си.

— Да, за богат и изискан мъж от благороден произход. — Хамиш размахва ръце. — Какво ще кажете за някой... граф?

Намеренията им бяха ясни. Внезапно Кларис бе осенена от идея. Този път не мислеше за Ейми, а за самата себе си. Ако тя, Кларис, не беше принцеса, какво щеше да направи? Ако не я чакаше страната ѝ, отговорността ѝ? Ако можеше да си избере съпруг, без да обръща внимание на произхода му? Ако можеше да бъде просто Кларис, без титлата, която ѝ тежеше и я задължаваше... Веднага си помисли за Робърт. Ако не беше принцеса... и ако той не беше шотландски граф...

— Според мен принцесата трябва да има свободата да следва сърцето си — заяви твърдо Хамиш.

— Принцесата дължи на своите хора щастлив край — подкрепи го Бенет.

— Женски — пошегува се Хенри.

— Дръж си устата! — изсъска Бенет. — Не виждаш ли, че тя мисли?

Робърт беше любовта на живота ѝ. И заради тази любов бе постъпила егоистично. Беше се поддала на желанието — неговото и своето — и беше спала с него. При това беше събудила в тялото и сърцето си жажда, за чието съществуване не подозираше. Двамата поотделно бяха нещо особено, но заедно бяха много повече. Бяха щастливи. Бяха едно.

Кларис погледна замислено писмото в ръката си и изглади смачканата хартия. По бузите ѝ потекоха сълзи.

Сега не беше време да мисли за себе си!

Старците я заобиколиха и смутено я потупаха по гърба.

— Няма нищо, няма нищо.

— Така е по-добре.

Може би имаха право. Може би така наистина бе по-добре. Ейми не искаше да я намерят. Ако Кларис тръгнеше да я преследва и я намереше, Ейми щеше да откаже да се върне с нея и тя не можеше да я принуди. Не искаше да я принуждава. Искаше Ейми да има това, което желае. Ако това беше цената за свободата ѝ, Кларис трябваше да застане пред баба си и да заяви, че не знае какво е станало със сестра ѝ и къде се намира в момента.

От друга страна обаче... това означаваше, че щом Ейми иска свобода, а никой не знае къде е Сорша, Кларис е длъжна да изпълни дълга си. Да се върне в Бомонтен. Да се омъжи за принца, избран от баба ѝ. Да му роди синове, наследници на трона.

Не можеше да остане при Робърт. Заради Ейми. За да помогне на сестра си, трябваше да напусне Макензи Мейнър и да си отиде, без да се обърне. Може би всяка нощ щеше да плаче във възглавницата си, дори след петдесет години, но това беше един от товарите, които принцесите трябваше да носят.

Тя изпъна крехките си рамене.

— Е, добре. Взех решение.

— Знаех, че ще се присъедините към нашето мнение — заяви сияещият Хенри.

Откъм моста се чува викове.

— Струва ми се, че тя не вижда нещата като нас — възрази Джилбърт, който я наблюдаваше внимателно.

— Но тя трябва да разбере, че любовта е по-важна от всичко друго — намеси се Томас.

Виковете се засилваха. Кларис не им обърна внимание.

— Има различни видове любов — каза тихо тя. — И един от тях е любовта към дълга и честта. Лорд Хепбърн познава тази любов. Аз също.

Виковете станаха толкова шумни, че тя се обърна. Те проникнаха дори в ушите на глухия Хенри и той завъртя глава. Крясъците не бяха приятен шум. Пронизителни и гневни, те накараха Кларис да се изправи.

Старците излязоха напред и се опитаха да различат кой идва през моста. Пръв тичаше мъжът, който се бе подиграл с Кларис и се бе обзаложил на десет фунта, че тя не може да направи Ейми красива. А после бе изчезнал, за да не плати дълга си. Как му беше името?

Хамиш се изплю сърдито.

— Мирише ми на неприятности — заяви той презрително. — Това е малкият Били Макбейн.

Били размахваше юмруци и лицето му изразяваше триумф. Зад него маршируваха войници. Английски войници. А зад Били крачеше... Господи!

Кларис се олюля.

Зад Били крачеше съдия Феърфут, човекът, от когото бе откраднала Блейз. Едър, елегантен мъж който носеше службата си като наметка. С жестока усмивка на кръглото лице.

— Английски негодници — изрева Хенри, но междувременно десетки души викаха един през друг и гласът му заглъхна в общата врява.

— Дошли са за мен. — Кларис си заповяда да не изпада в паника. Беше попадала и в по-лоши ситуации. — Мен търсят.

Старците изобщо не изглеждаха шокирани. Никои не я попита какво е извършила.

— Тогава трябва да ви махнем оттук — отговори веднага Бенет, — преди кралската ви личност да е паднала в мръсните им лапи.

Няколко души от селото, повечето жени, тичаха след войниците. Англичаните бяха въоръжени с мускети и изглеждаха така, сякаш всеки миг щяха да стрелят в навалищата.

— Ще минете през задната врата на кръчмата. — Хамиш въведе Кларис в тъмното помещение. — Ще тръгнете по уличката.

Сърцето на Кларис биеше като безумно. Винаги се беше страхувала от това и сега кошмарът ѝ ставаше действителност.

— Не се плашете, Ваше височество — окуражи я Джилбърт. — Ще ги пратим в обратната посока.

Кларис погледна отново към приближаващите войници. Преглътна и кимна.

— Благодаря ви. — Влезе в кръчмата, обърна се за миг и отново извика: — Благодаря ви!

Зарези вратата и се запита как да си вземе Блейз. Не можеше да го оседлае, но щеше да се метне на гърба му и да препусне без седло. Да мине по страничните улички и да се върне в Макензи Мейнър.

Не. В никакъв случай. Ако се върнеше в Макензи Мейнър, съдия Феърфут щеше да се появи там, за да я обяви за престъпница и да каже на дамите, че са били измамани. И броят на неприятелите ѝ щеше да се увеличи.

Освен това Робърт не беше там. Нямахше кой да я спаси.

И най-важното. Не можеше да се скрие при Робърт. Нито сега, нито друг път. Никога.

Отвори задната врата и огледа тясната уличка. Не видя никого. Войниците не знаеха къде да я търсят. Никой не беше дал заповед да се обкръжи селото.

Кларис излезе на улицата и тихо затвори вратата зад гърба си. Вятърът свиреше между къщите, рошеше косите ѝ и я пронизваше до кости. Тя се уви в наметката си, сведе глава и затича към ъгъла.

Ако имаше късмет, щеше да изчезне, още преди съдия Феърфут да е забелязал, че не е в кръчмата. Преди да падне в мръсните му лапи, за да я изнасили и да я обеси публично. За да даде пример на всички жени в областта, които не се подчиняват на мъжете.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Щеше да се справи. Увереността ѝ нарастваше с всяка крачка. Щеше да успее.

Зави зад ъгъла като фурия.

И попадна право в ръцете на полковник Оугли.

*Който си ляга с кучетата, се събужда с
бълхи.*

Старците от Фрея
Крегс

Когато на следващата сутрин наближи Макензи Мейнър Робърт мислеше със задоволство за пръстена в чантата на седлото си. Не беше сигурен, че прекрасното украшение ще е достатъчно да склони Кларис да се омъжи за него, особено след случилото се последната нощ, но... на него му харесваше. По-точно, никога не се беше чувствал така добре.

Ако беше честен, не можеше да твърди, че съжالياва. Не и като си спомнеше колко прекрасен бе вкусът ѝ, или как се движеше под него, или как влажната, гореща утроба се заключваше около пениса му... обхващаше го като ръкавица и го милваше... Изпод копитата на Хелиос хвърчеше чакъл. От листата на дърветата падаха едри капки дъжд и главата му вече беше мокра. Най-сетне Робърт видя Макензи Мейнър и си пожела блещукащите камъни на пръстена да отклонят вниманието на Кларис достатъчно дълго, докато той успее да я убеди в необходимостта да се омъжи за него. Колко странно — да се чувства несигурен, едва ли не страхлив пред човек, за чието съществуване преди седмица дори не е подозирал. Да, само за няколко дни Кларис се бе промъкнала в сърцето му и се беше настанила там трайно и завинаги.

Къщата се появи на височината и той пришпори Хелиос.

Да, Валдемар беше прав. Той обичаше Кларис. Обичаше я повече от всичко на света.

Когато слезе пред стълбището към главния портал на Макензи Мейнър, Милисът отвори вратата с трясък и се втурна към него. Едва бе стъпил на земята, когато тя стигна до него и го сграбчи за ризата.

— Къде беше толкова време?

Нямаше смисъл да я лъже.

— Бях в Единбург. Сбогувах се с Валдемар.

— И ме остави сама да защитавам принцеса Кларис. Лошо решение, Робърт, много лошо решение!

Той разбра веднага. Бе станало нещо ужасно, Оугли? Сигурно Оугли!

— Разкажи ми всичко. — В гърдите му лумна такъв гняв, че едва можеше да говори.

— Арестуваха я.

Робърт хвърли поглед към двойната врата, където стоеше Прюдънс и изглеждаше объркана и нещастна.

— Полковник Оугли намерил онзи съдия от Джилмайкъл — продължи задъхано Милисът.

Робърт разбра, че не бива да губи нито секунда. Подаде юздите на главния коняр Пепърдей, който бе дошъл да го посрещне, и нареди:

— Оседлай ми най-бързия кон в обора. — Хелиос беше препускал дълго и имаше нужда от почивка. Нямаше да стигне до границата.

— Тук е Блейз, милорд.

Робърт го изгледа остро.

— Как така съдията не го е взел?

— Принцесата го оставила в обора на Фрея Крегс. Собственикът ме уведоми — обясни Пепърдей. — Веднага отидох и си го прибрах.

Хепбърн кимна одобрително. Нямаше какво да говорят повече.

— Тогава оседлай Блейз.

Пепърдей се втурна към оборите.

— Веднага, милорд! — извика той през рамо. — Жена, която язди така добре като нейно височество, не заслужава да умре на английска бесилка!

Робърт грабна чантите от седлото си и забърза към спалнята си. Милисът и Прюдънс го следваха по петите. Все едно беше получил поредната заповед за бърз марш. Знаеше какво трябва да направи.

Изпразни чантите на леглото и отвори сандъка. Избра остър нож и дълго, здраво въже. После пистолет. Още един нож. Набор от куки.

Ръцете му трепереха, по челото му се стичаха вадички пот.

— Робърт? — обади се Прюдънс с треперещ глас. — За какво са ти толкова много ножове?

Изненадан, той вдигна глава. Не бе забелязал, че сестрите му са го последвали.

— Аз умея да си служа добре с ножове.

— Аз пък си мислех, че си добър в юмручния бой — усмихна се Милисът.

— Добър съм. — Въпреки това щеше да е много по-добре, ако Валдемар беше с него. Освобождаването на затворник беше задача за двама мъже. Но този път щеше да се справи сам — или да загине. Не, в никакъв случай! Ако го убиеха, Кларис щеше да увисне на въжето. Той се огледа.

— Останаха ли няколко фойерверки?

— Да. — Милисът отиде до вратата и заповяда на чакащия лакей да ги донесе.

— За какво са ти? — полюбопитства Прюдънс.

Робърт се обърна към малката си сестра. Лицето ѝ беше съвсем бяло, тя хапеше устните си, а очите изглеждаха твърде големи на уплашеното лице.

— Смятам, че малко фойерверки ще ми послужат добре. — Той отиде при нея и я помилва по бузата. — Не се притеснявай, ще се справя.

Прюдънс изхълца, обърна се и побягна.

Пръстенът!

Робърт го извади и го напъха най-отдолу в чантата на седлото. Ще го даде на Кларис, след като я измъкне от затвора. Първо трябва да спаси живота ѝ. Не беше сигурен как тя ще реагира на предложението му, но със сигурност ще поиска да се отблагодари на човека, който току-що я е спасил от смъртна опасност. Но той не искаше благодарност от Кларис. Искаше любовта ѝ. Въпреки това се надяваше, че благодарността ще наклони везните в негова полза.

— Само ти можеш да я освободиш. — Милисът беше абсолютно сигурна в брат си.

— Ще я освободя. — Робърт метна чантите на рамо и се запъти към стълбата, която водеше към оборите.

Милисът тичаше след него.

— Ти си извършил всички геройства, които полковник Оугли е описал в книгата си, нали?

— Може би.

— Значи можеш да я спасиш. Ще го направиш ли?

— Може би. — Робърт се опитваше да си припомни как изглежда затворът в Джилмайкъл. — Зависи къде са я затворили. Аз играя с подправени карти, а те имат всички козове.

При следващите думи на Милисънт придружаващите ги лакеи се спогледаха ужасено.

— Не може ли някой от мъжете да те придружи? — полита тя. — Ако искаш, аз ще дойда с теб и ще ти помагам.

Предложението ѝ беше наистина трогателно.

— Не, мила, не. Никой не може да ми помогне. Работата е мръсна и болезнена и... — За първи път, откакто бе слязъл от седлото, обърна внимание на сестра си. Безличното сиво пате бе изчезнало окончателно. Милисънт изглеждаше красива и блестяща като в нощта на бала. — Кори сигурно е загубил ума си по теб?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча неочаквано рязко. — Поне така предполагам.

— Какво е станало? Да не ти е направил нещо?

Милисънт вървеше редом с него, без да се оплаква от дългите му крачки.

— Каза ми, че няма ла си замине, докато не се върнеш. Бил длъжен да остане тук и да ме подкрепя в трудните часове. — Очите ѝ засвяткаха опасно. — Все още не мота да разбере какво общо имат с обещаната подкрепа подробните разкази за ловните му успехи и фактът, че ходи подире ми като кученце.

Докато бързаха към оборите, мрачното лице на Робърт постепенно се разведри. Сестра му беше страхотна жена.

— Кори не е нищо повече от един грамаден, обикновен... ловец на лисици — заключи тя. Очевидно старият му приятел беше изпаднал в немилост и нямаше надежда положението да се промени.

— Права си, скъпа сестричке. Никога не е бил нещо повече от ловец на лисици.

Тя изчака, докато брат ѝ се осведоми от ратайчетата къде чака оседланият Блейз.

— Мислех си... — започна нерешително.

— Мислила си, че зад красивата външност на Кори се крие нещо като дух? Нито искрица. Той е суетен и егоцентричен, несъобразителен и е свикнал жените да падат в краката му. — Робърт влезе в обора. — Но има и добри качества. Мога да кажа в негова защита, че в сърцето му няма и капчица фалшивост. Ако ти е разказвал ловните си истории, значи се е влюбил безсмъртно в теб.

— Може би, но аз не съм влюбена в него — отговори с безразличие Милисът.

Пепърдей още се мъчеше с Блейз. Жребецът не позволяваше да го докосват други мъже, освен Робърт.

Лордът взе фойерверките от ръцете на чакащия лакей и ги прибра в чантата.

— Мислиш ли, че Кори ще поиска ръката ти? — попита през рамо той.

— Вероятно. Но аз не искам да се омъжа за него. Или поне не сега.

Робърт стигна с две крачки до Пепърдей и му махна да се отдалечи.

— Какво смяташ да правиш? — попита с интерес той, докато стягаше ремъците на седлото.

— Смятам да взема Прюдънс и да отидем в Единбург. — Милисът му подаде юздата. — Там има много повече възможност. Прюдънс ще се забавлява, а аз ще се запозная с тамошните мъже.

Докато слагаше юздите на Блейз, Робърт се питаше дали Милисът се е променила буквално за една нощ или винаги е била такава, само че не е знаела как да живее според истинското си аз. Метна чантите на седлото и се обърна към нея:

— Значи искаш да се омъжиш за някой, който ти харесва повече от Кори?

— Имам свое състояние, нали знаеш? Може би никога няма да се омъжа. — Тя го целуна по бузата. — Не мога да повярвам, че си още тук. Хайде, тръгвай най-после! Трябва да спасиш принцеса Кларис. Съдията е негодник и иска да й причини зло. И бъди сигурен, че след тази история вече никой няма да смята полковник Оугли за герой. Аз ще се погрижа.

Робърт се метна на седлото и излезе в галоп от двора. Милисът вдигна ръка за довиждане и извика подире му.

— Върни Кларис у дома!

Кларис седеше на желязната кушетка в крепостта на Джилмайкъл, вдигнала колене към гърдите си, и се питаше дали плъховете ядат принцеси.

Вероятно. За съжаление.

Още по-лошо беше, че умираше за сън. От залавянето ѝ бяха минали ден и половина и нито за миг не бе затворила очи.

Излезе от Фрея Крегс на гърба на жалка кранта, набавена от полковник Оугли, в ада да иде дано! Духаше силен вятър, лееше се дъжд. Ръцете ѝ бяха вързани отпред, сякаш беше опасна криминална престъпница, способна да избяга от цяла рота въоръжени английски войници.

Прекараха нощта в малка странноприемница в Стоор, градче точно зад английската граница. Очевидно Оугли и Феърфут се надяваха границата да ги предпази от гнева на Хепбърн.

Жалки глупаци!

През нощта полковник Оугли се прояви като достоен армейски командир и герой от полуострова. Похвали се със заслугата, че е открил истината за една фалшива принцеса и я е предал на правосъдието. Поиска отделна стая за нея в странноприемницата, заключи я вътре и не изпусна ключа от ръката си. Каква чест! Наистина, тя не можеше да избяга, но и съдия Феърфут не можеше да влезе при нея. Начинът, по който в гледаше и опипваше, ѝ вдъхваше див ужас.

На следващия ден полковник Оугли си замина. Смяташе да вземе жена си и двамата да продължат триумфалното шествие през балните зали и провинциалните имения. Кларис го мразеше от дън душа, но като видя жадните погледи на съдия Феърфут ѝ се дощя да изтича след полковник Оугли и да го помоли за милост.

Милост от човека, когото бе измамил? Каква глупост! Тъкмо тя беше добре запозната с лабилността на мъжкото самочувствие.

Препускането от Стоор до Джилмайкъл не продължи дълго. Отведоха я право в крепостта. С подигравателен смях съдия Феърфут ѝ показва бесилката, която се издигаше в средата на двора.

Кларис се направи, че не го е чула.

Светлината на единствената свещ разкриваше само част от прастарите сиви камъни, зелениясалите решетки похотливите погледи на стражите. Слънцето беше като осветление. Килията ѝ, както бе съобщил Феърфут, се намираше в горната част на затвора и беше запазена за високопоставени престъпници. Слънцето правеше тясното помещение някак по-уютно. Поне виждаше къде се намира: влажни каменни стени, влажен каменен под, малък прозорец високо в зида, желязна кушетка с опънати въжета и избелял матрак, нощно гърне и кофа с вода. За затвор не беше чак толкова лошо.

Най-доброто беше, че Феърфут заповяда на стражите да прережат въжетата, които стягаха китките ѝ. Заклучи я в килията и я остави сама. Това я направи по-щастлива от всички други затворници взети заедно. Засега не се налагаше да търпи присъствието му.

След като огледа внимателно малката си килия, тя забеляза, че прозорецът е твърде високо, за да стигне до него. А когато седна на кушетката, установи, че в тази част на затвора няма други затворници. Не чуваше дори стражите в другия край на коридора. Затворът изглеждаше абсолютно празен. Тишината късаше нервите ѝ, но ѝ даваше и време да размисли. Какво ли беше да увисне човек да бесилката и да се задуши... Мили боже! Не биваше да си пълни главата с такива мисли. Часовете минаваха, но никой не се сети да ѝ донесе нещо за ядене. Извика няколко пъти, но никой не ѝ отговори. Никой не я чуваше. Беше съвсем сама.

В килията скоро притъмня. Когато слънцето залезе, падна черен мрак. Беше толкова тъмно, че тя притискаше ръце върху очите си, за да се увери, че наистина се отворени.

Тъмнината изостри слуха ѝ. Чуваше шумоленето на хлебарките, цвърченето на плъховете. Тракането на собствените си зъби. Беше ѝ студено, умираше от страх, тялото ѝ жадуваше за почивка. Нямахше дори одеяло. Слава богу, че Ейми беше избягала тъкмо навреме!

Ако Робърт беше там...

Кларис копнееше за любимия си, но нямаше представа къде е той.

Дали вече се е върнал от Единбург и е разбрал, че са я арестували? Или е решил, че тя е избягала от страстта, която ги

свързваше? Може би я смяташе за страхливка, изчезнала без дори да си вземе сбогом?

Каква абсурдна представа! Робърт знаеше всичко, което се случваше в земите му. Старците ще му разкажат за неуспешното ѝ бягство, той ще се метне на коня и ще препусне към нея.

А може би не? Той бе отнел девствеността ѝ. Тя бе изпълнила всичко, което се очакваше от нея, маскарадът се бе увенчал с успех, Валдемар беше свободен. Може би той вече нямаше нужда от нея и щеше да я остави на съдбата ѝ? Възможно ли беше това?

Нито веднъж не беше казал, че я обича. Никога не я беше помолил да му стане жена. Даже не ѝ каза дали иска да я задържи като своя любовница — решение, което бе дошло в главата ѝ изненадващо бързо. Вероятно това беше най-разумният аранжимент за една принцеса, влюбена в мъж, за когото не можеше да се омъжи.

Естествено, тя отхвърли тази възможност като недостойна, но дори сега не спираше да мисли за нея. Главата ѝ беше пълна с глупави мисли.

Същата тази глава, която натежаваше и бавно се отпусна върху коленете ѝ. Кларис заспа.

Какво я събуди?

Шумоленето и цвърченето бяха престанали. Някъде много далеч — вероятно в другия край на коридора — се затръшна метална врата. Кларис скочи. Краката ѝ се бяха вкочанили и тя се олюля. Кръвта потече бавно към стъпалата и тя се раздвижи неспокойно. Надежда стопли студеното ѝ тяло и тя престана да трепери.

Може би беше Робърт?

Трепкаща светлина на свещ освети коридора и Кларис изтича до вратата, пренебрегвайки плъховете. Притисна лице към решетките, за да поеме колкото може повече от светлината. Искеше да се окъпе в светлина, да я приеме в сърцето си и да я съхрани, за да осветява дългите мрачни часове, които ѝ предстояха. Пламъчето се издължи, затрепка по стените. Свещ в ръката на мъж.

Кларис се отдръпна като опарена.

Съдия Феърфут. Изисканото мършаво лице беше обезобразено от ужасяваща усмивка.

Кларис се разтрепери отново, по-силно отпреди. Умираще от студ. Умираще от глад. Нямаше сили да се защитава. Беше двайсет

сантиметра по-ниска от него и тежеше поне трийсет килограма по-малко. Той беше дошъл да я изнасили.

Знаеше, че Феърфут се наслаждава на този вид злоупотреба, както се наслаждаваше на всички начини да измъчва бедните и слабите.

Тогава в главата ѝ пламна увереност; по-ярка и по-гореща от слънцето в зенита му. Робърт Макензи ще дойде и ще я спаси! Разбира се, че ще дойде! Няма никакво значение дали я обича, дали ще се ожени за нея или ще я остави в дома си като любовница. Няма никакво значение даже да ѝ се е наситил. Тя беше гостенка в неговия дом, двама заслужаващи презрение негодници я бяха отвели насила от неговото село. Чувството му за чест изискваше да ѝ се притече на помощ. Робърт ще дойде и ще я спаси!

Освен това ѝ бе обещал, че маскарадът ще има щастлив край, а полковник Оугли го бе обвинил в лъжа. Ако имаше нещо, което Кларис знаеше със сигурност и на което можеше да разчита в този лабилен свят на суетни дами и жестоки съдии, то беше, че лорд Хепбърн е човек на честта. Неговата чест изискваше да ѝ се притече на помощ и да я спаси.

Ключът изскърца в ръждясалата ключалка, вратата се отвори.

Кларис се изправи.

Когато Феърфут влезе в килията, тя го посрещна с подигравателна усмивка. Трябваше да използва единственото оръжие, което притежаваше. Поздрави мъчителя си с безмилостна подигравка, подчертавайки всяка дума:

— Чудя се как сте посмели да дойдете тук. Лорд Хепбърн ще се появи ей сега и ще ви нареже на малки парченца. А аз ще гледам.

*Светът отива в ада на ръчна количка,
затова най-добре се облегни удобно и се
наслаждавай на пътуването.*

Старците от Фрея
Крегс

Робърт профуча по подвижния мост над сухия ров, извади от чантата на седлото парче желязо и почука нетърпеливо по грамадната дъбова врата.

Докато чакаше, той оглеждаше внимателно високата, заплашителна крепост на Джилмайкъл. Как да намери Кларис в този дяволски затвор. Не стига, че беше нощ, ами и не бе получил нито една достоверна информация за крепостта. Знаеше само, че е построена преди четиристотин години, за да пази английската граница от шотландски мародери. Джилмайкъл беше като всички английски крепости. Голяма. Непобедима. Недостъпна.

Самият Джилмайкъл беше сравнително малко селище. Вероятно в крепостта нямаше много затворници, което означаваше, че и стражите не са много на брой. Щеше да ги обезвреди и да намери Кларис. С божията помощ щеше да я изведе от крепостта и да препуснат към къщи още преди проклетият съдия да е забелязал бягството ѝ.

След това щеше да се върне и накаже мръсното английско куче. Неволно стисна ръце в юмруци. Но това удоволствие ще почака, докато не прибере Кларис на сигурно място в Макензи Мейнър. Ако Феърфут ѝ е сторил зло, ще умре по най-болезнения, най-унизителния начин, който човек може да си представи. Робърт знаеше, че можа да разчита на въображението си.

Почука отново. Дървото приглушаваше шума, но в къщичката на пазачите със сигурност имаше някой.

Ако Валдемар беше с него, в този момент вече щеше да се катери по крепостната стена, вързан с въже, а после да мине като сянка по коридорите. Да намери Кларис, да я изведе от килията и при нужда да покрива гърба на Робърт по време на бягството. Винаги беше по-добре в затвора да проникнат двама души, но днес нямаше избор. Валдемар беше на път към Лондон. Към свободния живот. В сравнение с усилията, които бяха положили, за да му върнат свободата, това тук изглеждаше като детска игра.

Робърт усещаше липсата на приятеля си по-силно, отколкото беше очаквал. За момент му се привидя, че по крепостния зид наистина се катери мъж, привързан с въже. Тъкмо когато щеше да отстъпи назад, за да огледа по-внимателно стените, малкото, защитено с решетка прозорче се отвори.

— Какво търсите тук по това време? — изръмжа дълбок глас — Не знаете ли, че има забрана за влизане?

— Вашите глупави забрани не ме интересуват — отговори презрително лордът. — Не знаете ли кой съм аз?

— Не... — Пазачът огледа подозрително нощния гост. На фона на идващата от къщичката на пазачите светлина Робърт видя пред себе си истински колос с необикновен ръст и маса. Очевидно трябваше да продължи да блъфира.

— Аз съм полковник Оугли. Сигурно сте чували за мен.

— Не... — Пазачът буквално изплю думата.

— Аз съм героят от Иберийския полуостров. Там извърших невероятни геройства и ме окичиха с ордени. Спасих живота на стотици английски войници. Именно аз залових фалшивата принцеса, която днес бе доведена в крепостта.

Едрият пазач се почеса по главата.

— Не сте вие. Бил е съдия Феърфут.

Жалък лъжец!

— Познавате ли съдия Феърфут?

— Да, нали работя за него.

— Тогава знаете истината.

Грамадният мъж се почеса отново по главата и след известно време очевидно схвана смисъла на казаното, защото кимна бавно.

— Да. Вие сте хванали момичето. И какво сега?

— Искам да отида при нея. Веднага.

— Вие и всички други...

— Какво означава това? — попита Робърт, треперещ от нерви.

— В момента съдия Феърфут е при нея.

За момент гневът заплаши да го надвие. Феърфут бе побързал да се наслади на плячката си и щеше да плати с живота си. Все пак се овладя и се обърна отново към едрия пазач.

— Как така Феърфут е започнал без мен? — изфуча вбесено той и размаха желязото в ръката си. — Да знае, че ще му отрежа яйцата! Откога е при нея?

Мъжът за пореден път се почеса по главата.

— Откакто камбаната удари за последен път.

Робърт удари с желязото по вратата.

— Отваряйте вратата! Веднага!

Най-после авторитетът му направи впечатление на пазача. Той затвори с трясък малкото прозорче и след няколко секунди тежката желязна врата се отвори с жално скърцане.

— Браво на теб! — похвали го Робърт и мина покрай него. Можеше само да се надява, че няма да проверят чантите на седлото му. — Отведи ме при затворницата!

— Нямам право да напускам поста си, полковник Оугли. — Пазачът отново заключи вратата и спусна тежкото резе.

Робърт изпухтя раздразнено.

— Нима тук няма други пазачи? Няма ли кой да ме отведе при момичето?

След ново почесване по главата дебелакът отговори:

— Като минете през двора, сигурно ще срещнете някой пазач, който ще ви покаже къде сме я настанили.

Робърт не можеше да рискува да мине през моравата, макар че много му се искаше. Пазачът щеше да го наблюдава, стражите в двора също щяха да го видят. Затова само кимна високомерно и се отправи с маршова стъпка към двора. Имитираше успешно военната стойка на Оугли и за момента това го удовлетворяваше като отмъщение.

Вратата към същинския затвор също беше заключена и трябваше отново да използва желязото, за да му обърнат внимание.

Постът, който му отвори вратата, беше грижливо сресан, значително по-възрастен и изглеждаше като ветеран от войната.

С една дума, той прояви недоверие.

Робърт гореше от нетърпение да проникне в крепостта и да стигне до Кларис, преди Феърфут да е прибягнал до насилие, но въпреки това спря и обясни на войника:

— Аз съм полковник Оугли и съм тук по покана на съдия Феърфут, за да се погрижа за един затворник.

— И кой е този затворник? — попита старият войник.

— Аз не съм глупак, вие също не сте глупак, затова ще благоволя да ви отговоря. Това е единственият затворник, доведен в крепостта днес. Жената, която твърди, че е принцеса. А сега ме пуснете да вляза. Веднага.

За радост на Робърт старият войник моментално отключи вратата и го пропусна да влезе.

— Тъй вярно, сър. Само че съдия Феърфут не спомена, че ще дойдете.

Вторият пост стоеше малко настрана и държеше в ръце мускет, готов за стрелба.

— Затова трябва да го попитам — продължи старият войник. — Обикновено предпочита да е сам, когато... нали разбирате.

Робърт се усмихна ледено.

— Това означава, че не желае да дели с мен, нали? Разбирам. Хайде, изпълнете дълга си.

Пазачът кимна и видимо се отпусна. Беше разбрал, че стои пред човек, който разбира тънкостите на протокола.

— Как ви е името? — осведоми се „полковник Оугли“.

— Реналд, сър.

— Добре, Реналд, аз ще вървя след вас до килията, където сте затворили жената.

— Не бива, сър. Но можете да дойдете с мен до втория етаж.

— Това е достатъчно. — Беше повече от достатъчно. Щом узнае къде са затворили Кларис щеше да обезвреди войника и да влезе при съдия Феърфут. Да обезвреди и него и да избяга с принцесата. Планът му беше прост и трябваше да проработи.

Качиха се по една стълба и слязоха по друга. После още по една. Явно не бяха посмели да я бутнат в подземие, но Робърт усети присвиване в стомаха, като си представи Кларис като плячка на всевъзможни гадини. И най-ужасната — съдия Феърфут.

Той настъпи Реналд и когато войникът се обърна възмутено, нареди строго:

— Бегом, войнико! Нямам време за бавене!

Реналд веднага ускори ход.

Стигнаха до голямо помещение. Там имаше трима войници, единият въоръжен с мускет. Другите двама бяха с празни ръце, но Робърт беше убеден, че и те са въоръжени. За това жалко гранично село войниците от Джилмайкъл бяха забележително бдителни и добре подготвени. Робърт предположи, че съдия Феърфут се бои от омразата на местните хора и е въоръжил войниците си за в случай, че някому хрумне да се отърве от него.

Реналд отиде при войника с мускета и тихо му каза нещо. Отговорът се чу съвсем ясно.

— Да не си луд? Ако сляза долу и му попреча, ще ми струва живота. Нали знаеш какво прави с дамите, които доставяме в крепостта. Останете тук. Ей сега ще я чуем да пищи.

Още докато мъжът говореше, Робърт пусна чантите от седлото си на пода. Наведе се, усмихна се на мъжете и светкавично прецени позициите им. После отвори чантите.

Точно когато младият пост каза последната дума, Робърт се изправи с по един нож във всяка ръка. Първият полетя към най-опасната цел — мъжа с мускета. Вторият, насочен към Реналд, го улучи в гърлото.

Двамата се свлякоха на камъните. Робърт извади от ръкава си трети нож, готов да се хвърли върху другите двама войници, но спря като вкопан — в ръката на Реналд блесна пистолет.

Щастиято го бе напуснало.

От гърлото на Реналд течеше кръв, дишането му беше свирепо, но погледът, който прониза Робърт, вещаеше смърт.

Не можеше да умре точно сега. Кларис имаше нужда от него. Хвърли се настрана и в този миг в стаята отекна мускетен изстрел.

Робърт се изправи бързо. Реналд беше мъртъв. Главата му беше натрошена от мускетния изстрел. В гърлото на другия пост беше забит нож. Робърт не беше стрелял с мускета, нито беше метнал ножа си.

Той се завъртя рязко и впи поглед във вратата.

Там стоеше непознат мъж. Едър, много слаб, с тъмна коса и неразгадаеми очи. Изцяло облечен в черно, с почернено лице. Това

беше мъжът, проникнал в крепостта с въже. Движеше се като човек, който знае какво прави. Беше извършил точно това, което щеше да стори Валдемар, ако беше с приятеля си. Въпреки това Робърт беше готов да го убие веднага.

Непознатият хвърли пушещия мускет и насочи пистолета си към последния пост.

— Бъдете така добър да го вържете — помоли той. Хладният му глас имаше същия акцент като на Кларис. — Аз ще взема ключовете. Нямаме много време.

Очевидно беше на страната на Робърт.

Само че граф Хепбърн не обичаше непознати съюзници. Обикновено те преследваха собствена цел. Извади въжето от чантата си и рече:

— Благодаря ви, но кой, по дяволите, сте вие?

— Не ме ли познахте?

Робърт го погледна по-внимателно. Естествено.

— Преди бала обикаляхте къщата ми. Вие сте човекът, когото се опитах да уловя и не успях.

— Какво е това, по дяволите? — Съдия Феърфут свали юмрука си, но продължи да стиска Кларис за гърлото. — Ако онези идиоти са изпразнили мускета по невнимание, ще им отрежа яйцата и ще ги опържа в тигана.

Кларис виждаше звезди пред очите си.

— Вече ви казах — изрече дрезгаво тя. — Това е лорд Хепбърн.

Феърфут я стисна още по-силно за гърлото и тя изхърка. Сигурно щеше да я смачка. В погледа му светеше злоба, очите изглеждаха като тъмни дупки на мършавото лице. В следващия миг я пусна също така внезапно, както я беше сграбчил.

Тя пое шумно въздух. Дробовете ѝ пареха, но трябваше да ги напълни с кислород.

Той беше дошъл да я изнасили. По-добре смърт, отколкото безчестие — щеше да каже баба ѝ. Но през целия си дълъг царствен живот никой не бе посмял да души или да бие баба ѝ. Никой мъж не я бе накарал да разбере, че го обича и че е готова да понесе най-страшното само за да го види отново. За съжаление Феърфут не се

трогна особено от хапливите ѝ забележки за подлост и импотентността си. Не оцени по достойнство и подигравателното ѝ уверение, че Робърт ще дойде и ще му извие мършавия врат. После обаче, без всякакво предизвестие, я сграбчи и я стисна за гушата. Ако не беше изстрелът...

Кларис се дотътри до кушетката, отпусна се на матрака и погледна с надежда към решетката.

Робърт ли беше? Дали наистина бе дошъл да я спаси?

Феърфут изглеждаше сериозно загрижен. Застана на вратата и се загледа напрегнато към коридора.

Докато дишаше често и повърхностно, за да щади израненото си гърло, Кларис трескаво размишляваше какво би трябвало да направи. Как да помогне на себе си и на Робърт? Дали да не нападне Феърфут в гръб?

Погледът ѝ падна върху колана му. Можеше ли да грабне ключовете и да избяга? Огледа се отчаяно. Нямаше никакво оръжие. Само кофа с вода, нощно гърне и горяща свещ.

В този миг Феърфут се обърна и тя осъзна, че вече е много късно. Той стискаше в ръката си кама. Трийсетсантиметровото острие святкаше заплашително. Камата сочеше право в сърцето ѝ.

— Ако наистина е аристократичният ти любовник, първо трябва да мине през теб, за да ме стигне.

Кларис несъзнателно разтриваше шията си и се взираше в острието на камата. Положението беше отчаяно. Не ѝ хрумваше нищо. Феърфут искаше да я използва като щит, за да защити жалкия си живот.

След минута видя зад него едва забележимо движение. Робърт ли беше това? Спасението идваше!

Трябваше да отклони вниманието на Феърфут.

— Казах ли ви вече — попита дрезгаво тя, — че сте жалък страхливец? Много се радвам, че се оказах права.

— Не съм страхливец, миличка, а съм достатъчно умен, за да остана жив и да ти дам да разбереш. — Той ѝ махна с камата. — Стани и ела тук.

Кларис се изправи бавно, без да отделя поглед от коридора. Направи се, че е ранена по-тежко, отколкото беше. Пое дълбоко въздух, за да може да реагира. Закуцука към Феърфут и застана плътно пред него — по-близо, отколкото ѝ се искаше.

— Нищо няма да постигнете — заяви тя и лицето ѝ беше само на сантиметри от гърдите му. — Лорд Хепбърн ще ви убие, все едно къде ще се скриете. — Когато Феърфут посегна да я хване, тя духна свещта и килията потъна в черен мрак.

— Проклетата мръсница! — изрева Феърфут и Кларис чу дрънченето на ключове, докато той я търсеше. Острието на камата се удряше в каменните стени, по едно време издрънча в кофата.

Без да се бави, Кларис грабна нощното гърне и го запрати в посока на шума. Гневният му рев ѝ показа, че е улучила. Светкавично се мушна под кушетката и се сви на кълбо. Робърт трябваше да дойде, преди Феърфут да я намери. Трепереше от страх, зъбите ѝ тракаха неудържимо. И аз съм страхливка като Феърфут, укори се горчиво.

Съдията опипваше килията сантиметър по сантиметър и ругаеше с най-груби думи. Ей сега ще я намери...

В следващия миг в шума от стъпките и ругатните се примеси тънко свирене. Кларис се послуша. И друг път беше чувала този шум, но не можеше да се сети къде...

Бум!

Експлозията беше оглушителна. Светкавицата я ослепи, килията се напълни с миризма на барут. Навсякъде хвърчаха червени и жълти искри и оставяха по пътя си огневи следи.

Фойерверк. Тя бе видяла същия фойерверк на бала в Макензи Мейнър. Милисънт беше организирала фойерверки в чест на полковник Оугли.

Сега това беше фойерверк в чест на нейната свобода!

Без да мисли, тя се измъкна изпод кушетката и се втурна през пламъците към крещящия Феърфут. Изрита го с все сили в коленете и той се строполи като отсечен дъб. Главата му се удари в железния ръб на кушетката и той не мръдна повече.

Кларис се приближи предпазливо.

Феърфут не се раздвижи.

Тя грабна ключовете от колана му и изтича до вратата. Мушна ключа в ключалката и закри очи с ръка, за да се предпази от сипещите се искри.

В коридора се чува стъпки. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Дано да е Робърт, помоли се безмълвно тя. Не може да не е Робърт. След всичко, случило се дотук, трябва да е Робърт.

Наистина беше стой. Изведнъж застана с факла в ръка пред вратата на килията ѝ и Кларис изплака от радост. Когато излезе, препъвайки се, той протегна ръка и я привлече към себе си.

— Ранена ли си? — Помилва косите ѝ, раменете, плъзна ръка по гърба. — Да не са те ударили искри? Имаш ли изгорено? Боли ли те?

— Не, не, нищо ми няма!

— Къде е Феърфут? — Робърт размаха факлата. — Проклятие! Да не си го убила?

— Не. Само е в безсъзнание. — Кларис светкавично затвори вратата и заключи. — Да изчезваме!

— Трябваше да го оставиш на мен. — Той я хвана за ръката и я поведе към малкия светъл четириъгълник в края на коридора.

— Скрих се под кушетката. — Въпреки че гърлото ѝ болезнено пареше от опита на Феърфут да я удуши, Кларис поемаше шумно въздух, за да тича. Паниката е отлично ободряващо средство, мина ѝ през ума.

Когато стигнаха до къщичката на пазачите, там цареше хаос. Сред три трупа и един вързан с въже пазач стоеше непознат мъж, облечен изцяло в черно, който очевидно ги очакваше.

Кларис не хареса лицето му. Изглеждаше аскетично, много строго... и ѝ напомняше за някого. За минало, което я изпълваше с недоверие.

Беше готова да се върне, но Робърт метна чантите на рамото си и я подкани:

— Да вървим!

Непознатият тръгна след тях.

Докато тичаха по мрачните коридори, изкачваха и слизаха по стълби, Робърт измъкна ножа си от ръкава. Непознатият последва примера му. И двамата явно си служеха добре с това оръжие. Робърт спря Кларис малко преди последното помещение и я притисна до стената.

— Чакай тук! — заповяда енергично.

Непознатият нахлу в помещението, Робърт се втурна след него. Когато битката приключи, Кларис предпазливо надникна през вратата.

Един пазач лежеше на пода, непознатият се бе навел и връзваше ръцете му на гърба. След минута продължиха пътя си. Прекосиха моравата и макар че страдаше от все по-силни бодежи, Кларис се

наслаждаваше на свежия нощен въздух. Нямахте да остане нито минута повече в крепостта Джилмайкъл при съдия Феърфут и проклетата му бесилка.

Когато приближиха външната къщичка на пазачите, забавиха крачка. Робърт вдигна ръка, за да заповяда мълчание. Двамата мъже ѝ направиха знак да чака, докато те обезвредят стражите.

Кларис не възрази. Гърлото я болеше адски, струваше ѝ се, че никога вече няма да може да диша нормално. Навсякъде по тялото си усещаше натъртвания и драскотини. Най-силна беше болката в скулата, където я бе улучил юмрукът на Феърфут. Развеселено отбеляза, че вече е по-добре, когато осъзна, че утре със сигурност няма да се погледне в огледалото. Суетността ѝ се обаждаше — това бе добър знак.

Предстоеше ѝ да пътува с Робърт. Да се прибере у дома.

Проследи го с поглед, докато той се промъкваше към къщичката на пазачите. Кимна на непознатия, вдигна безшумно резето и двамата се втурнаха вътре. Кларис чу глухи удари, кратък вик и после настана тишина.

Робърт застана на прага и ѝ махна да се приближи. Тя се подчини с готовност. Той я бе спасил. Нищо в живота ѝ не можеше да се сравни с този миг. Колко пъти беше измъквала Ейми и себе си от неприятни ситуации — а сега Робърт я бе спасил, сякаш беше безпомощна принцеса. Кларис беше омагьосана от тази роля. И от него. От Робърт.

В къщичката на пазачите непознатият тъкмо бе взел от ръцете на паднал в безсъзнание пазач дебела тояга. Едрият, мършав пазач беше много грозен и Кларис се потърси отвратно. После въздъхна облекчено и се сгуши в силните ръце на Робърт.

Той я притисна до себе си с такава сила, че двамата станаха едно същество. Потърка буза в темето ѝ и въздъхна едва чуто. Тя притисна глава до гърдите му и се вслуша в биенето на сърцето му. Мъжкият му аромат я обгърна и тя разбра, че иска да остане завинаги в обятията му.

Непознатият се покашля многозначително.

Робърт вдигна глава. Очевидно разбра намека, защото каза:

— Той е прав. Трябва веднага да се махнем отук. Пазачите ще се освободят от въжетата и ще извадят Феърфут от килията. Тогава тук ще настане същински ад.

— Знаем. — Кларис се отдели от него. — Да тръгваме.

Непознатият ги наблюдаваше спокойно. Лицето му беше неразгадаема маска и отново нещо у него събуди вниманието и подозренията ѝ. Познаваше го, беше готова да се закълне, че го познава. В осветената от няколко свещи стаичка убеждението ѝ се засили и тя пристъпи към него, водена сякаш от принуда.

— Къде съм ви виждала преди? — попита съвсем тихо.

— Преди три ноци в горичката зад къщата. Промъкваше се между дърветата — отговори Робърт.

— Не. — Кларис поклати глава и стомахът ѝ се сгърчи. — Това не е всичко.

— Не, не е всичко. — Дълбоко хлътналите тъмни очи на непознатия се впиха в нейните. — Спомни си, Кларис. Мисли за миналото. Върни се назад. Пренеси се в деня, когато баба ти провъзгласи Сорша за кронпринцеса и я сгоди за млад мъж...

— За теб. — Гърлото ѝ пресъхна и следващите думи бяха дрезгав шепот. — Ти си Рейнджър. Ти си кронпринцът на Ришарт.

*Еднакво лесно е да обичаш принц и просяк.
Вдовстващата
кralица на Бомонтен*

Закъсня. Робърт гледаше втренчено Кларис и нейния принц. Безнадеждно късня.

Твърде дълго беше чакал да ѝ каже, че я обича. Сега принцът беше тук и щеше да я отведе в Бомонтен. И тя щеше да тръгне с него, защото...

— Не! — извика той. — Не, чуйте ме!

Принц Рейнджър се обърна назад, сякаш бе чул нещо в крепостта.

— Трябва да се махнем оттук. — И предложи ръката си на Кларис.

Лицемерен мръсник! Робърт застана до Кларис и също ѝ предложи ръката си. Тя премести поглед от единия към другия мъж, после сложи ръката си върху лакътя на Робърт.

Принцът отстъпи. Не изглеждаше съкрушен. Просто чакаше.

— Можеш ли да ходиш? — осведоми се тихо Робърт.

— За да се махна оттук, съм готова да тичам по целия път до...

— Кларис млъкна изведнъж.

До Макензи Мейнър. Кажи го! Искаше да се върнеш в Макензи Мейнър. Да се върнеш вкъщи!

Не посмя.

— Да, мога да ходя — отговори тихо.

Докато бързаха навън, Робърт я подкрепяше. Можеше и да не го прави, защото Кларис се държеше мъжки. Но той искаше да я докосва, да се увери, че още е негова.

Прекалено дълго чаках. Защо не ѝ казах, че я обичам?

Докато Робърт и Кларис тичаха към изхода, принц Рейнджър затръшна вратата на къщичката.

На половината височина на гористия хълм пред крепостта Кларис се задъха и Робърт веднага спря. Не искаше да я мъчи повече. Тук никой не можеше да ги види, а и не се очакваше съдия Феърфут да излезе толкова скоро.

Принцът остана на разстояние. Може би усещаше напрежението им. Или знаеше, че Робърт ще бъде принуден да плати висока цена за помощта му.

А може би просто чакаше Кларис да каже на спасителя си, че всичко е свършило и трябва да си замине. И тогава да я отведе. Завинаги.

Не, невъзможно. Робърт държеше да ѝ каже с какво бе пълно сърцето му.

— Кларис. — Под мътната лунна светлина лицето ѝ изглеждаше мръсно и изтощено. Той посегна да избърше едно петно от скулата ѝ и тя се отдръпна уплашено. Робърт разбра, Феърфут щеше да получи още бой за онова, което ѝ бе сторил. Сметката му бързо нарастваше. — Какво ти стори онзи мръсник?

Кларис се усмихна измъчено.

— Нищо. Искаше много неща, но... нищо, съвсем нищо. Не ме е наранил. Или поне не така, както си мислиш.

Робърт я прегърна облекчено. Радваше се, че тя е останала невредима, но се радваше и за себе си. Ако Феърфут я бе изнасилил, сигурно щяха да го обесят за убийство на английски съдия. Притисна здраво Кларис и вдъхна добре познатия сладък аромат. Тя беше най-скъпоценното му притежание.

Твърде късно.

Тя се отдели бързо от него. Твърде бързо. Отстъпи две крачки назад и се опита да обясни:

— Феърфут реагира твърде чувствително, когато му заявих, че няма необходимите средства, за да задоволи една жена.

— Какво си му казала? — Робърт бе шокиран и ужасен. — Наистина ли си употребила тези думи? Не помисли ли, че си сама с него в заключена килия?

— Да, употребих точно тези думи — отговори Кларис с упорито вирната брадичка. — Той ме удари, но трябва да ти кажа, че

яркочервеното му лице ме възнагради за юмручния удар. Убедена съм, че съм улучила точно в черната точка.

Робърт изпита гордост от тази поредна проява на смелост, но страхът за здравето ѝ бързо взе връх. Не можеше да я закриля, но... Хвърли поглед към принца, който стоеше на достатъчно разстояние, за да разговарят необезпокоявани. Макар че според твърденията на Валдемар всички принцове притежаваха красиви руси къдрици и мънкаха изискано под носа си, този не беше от тях. Този принц беше корав и решителен и апелираше към единственото у Кларис, срещу което Робърт нямаше оръжие: към чувството ѝ за дълг.

Твърде късно.

Робърт извади от чантата малката дървена кутийка и се обърна към Кларис.

— Искам да ме изслушаш.

— Не.

— Купих ти пръстен. — Отвори с треперещи пръсти капачето и извади бижутото от кутийката. — В Единбург. Искам да станеш моя жена.

Кларис затвори очи и извърна глава.

— Не. Не го прави!

— Моля те, омъжи се за мен! — Робърт не можеше да повярва, че тя не желае да го изслуша. Той беше граф Хепбърн. Той беше истинският герой от Иберийския полуостров и тя го знаеше.

Той ѝ принадлежеше.

Луната бе закрыта от облаци. След секунди сребърният диск отново се появи и светлината му показва нейната тъга и болка.

Той ѝ принадлежеше целият, без остатък. Двамата заедно победиха полковник Оугли, освободиха Валдемар... Двамата заедно бяха много повече, отколкото беше всеки поотделно. Нима тя не го знаеше? Как можеше просто да го пренебрегне?

— Погледни го. — Робърт вдигна пръстена. — Кехлибарът е с цвета на очите ти. Сапфирите са с цвета на моите очи. Златото ни свързва. Погледни!

Ала Кларис изобщо не се помръдна. Какво лошо бе казал?

След малко тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Знаеш ли коя съм аз?

— Моята любима. Моята жена.

Тя сложи пръст на устните му.

— Не го казвай.

Той целуна нежните пръсти и бутна ръката ѝ.

— Моята най-голяма и единствена любов — добави тихо.

Кларис пое въздух. Цялата трепереше.

— Аз съм принцеса. Не съм молила да наследя тази титла, родила съм се с нея. През последните години единствената ми цел беше да се върна в Бомонтен и да заживея отново като принцеса. Нищо не застрашаваше мечтата на живота ми... докато не се появи ти.

— Значи съм дошъл навреме. Ти ме обичаш.

— Да, но това не е правилно. Ейми... Сестра ми, мис Ейми Розабел, избяга. Не иска да бъде принцеса. Аз я обичам твърде много и реших да я опазя. Искам тя да живее според желанията на сърцето си, а не според дълга, получен с раждането. — Кларис преглътна и за миг закри очи с ръце. — Нима не разбираш? Трябва да изпълня дълга си!

— Не говори непрекъснато за дълг! — помоли отчаяно той.

Трябва да постъпя, както изисква честта — поправи се тя.

— Престани да ми говориш за чест!

Кларис го погледна в очите.

— Ще престана, ако и ти го направиш.

Тази жена умееше да го накара да замълчи.

— Ние с теб имаме еднакви ценности. Затова се разбирахме толкова добре. Затова... — Тя потърси следващите думи, сложи ръка на бузата му и по лицето ѝ се стече една единствена едра сълза. — Затова те обичам. — Сложи ръка върху пръстена в ръката му. — Обичам те.

Робърт не бе в състояние да говори. Сърцето му, същото сърце, което смяташе за вкаменено, пулсираше от болка.

В този момент тихо изцвили кон. Кларис се обърна рязко.

— Блейз! — без да знае къде е конят ѝ, тя се запъти право към мястото, където Робърт го бе вързал.

— О, милият ми! — Тя зарови пръсти в гъстата грива на жребеца и опря чело в шията му. — Прекрасният ми Блейз. Ти си тук!

Като я видя да прегръща коня, когото толкова обичаше, Робърт загуби ума и дума. Тя се сбогуваше. С Блейз. И с него.

И той не беше в състояние да я разубеди. Тя беше убедена, че постъпва правилно, и той предполагаше, не, опасяваше се, че е права.

Внимателно прибра пръстена в кутийката и щракна капачето. Над пръстена и над своите мечти.

— Ти си дошъл с него — промълви Кларис, — Дошъл си с него, за да ме спасиш.

Робърт прибра кутийката и джоба си и отиде при нея.

— Блейз не искаше да остане сам — обясни беззвучно той.

— Аз наистина го откраднах, знаеш ли... — Лицето ѝ се помрачи. — Конят принадлежи на съдия Феърфут. Не мога да го взема.

— Аз дойдох от Макензи Мейнър на гърба на Блейз и смятам да го отведа обратно там. Щом свърша с Феърфут, проклетият съдия ще ме умолява на колене да ми продаде Блейз. И не само него, а и всеки друг кон от обора си.

Робърт искаше да утеши Кларис, но нямаше право да я докосне. Вече не. Вместо това помилва шията на Блейз и впи поглед в лицето ѝ. Трябваше да запомни колкото може повече подробности, да ги съхрани в сърцето си, за да му стигнат до края на живота.

— Блейз ще има добър живот, обещавам ти.

— Благодаря ти, Робърт — Тихите думи отекнаха над нощната гора.

Мъжът се покашля и се опита да намери правилните думи.

— Ти... принцесо Кларис, надявам се да имаш добър живот.

Тя вдигна глава.

— И аз се надявам същото за теб, Робърт.

Да не би да му се подиграваше? Той поклати глава.

— О, да. — Тя беше принцеса и бе свикнала да заповяда. — Искам да водиш добър живот. Обещай ми.

Не искаше да ѝ обещае нищо. Искаше да вдигне глава и да завие като вълк срещу луната. Искаше да проклина съдбата. Никога вече нямаше да яде с наслада, да мирише рози, да се облича елегантно и да танцува. Но тя нямаше да допусне възражение. Както винаги, щеше да наложи своята воля. Това ѝ се удаваше великолепно.

Бяха ѝ необходими само две думи.

— Обещай ми! — повтори тя. — Това е единственото, което може да ме направи щастлива.

Той капитулира.

— Обещавам.

— Ваше височество! — извика принцът. — Трябва да тръгваме!

— Веднага! — извика в отговор Кларис и погледна втренчено Робърт. Вдигна ръка да помилва бузата му, но бързо я скри зад гърба си. После се обърна към мястото, където чакаше принцът с два коня.

Негодникът бе дошъл подготвен!

Робърт проследи безмълвно как Кларис, любовта на живота му, възседна коня и се отдалечи с мъжа, който трябваше да се ожени за нея. И не направи нищо, за да я спре. Абсолютно нищо. Само вдигна ръка и ѝ помаха, когато тя се обърна към него за последен път.

Не можеше да повярва. Наистина ли я остави да си отиде? Просто така? Защото бе казала думи като „дълг“ и „чест“. И защото не можеше да я принуди да се омъжи за него против волята си. За миг си бе поиграл с мисълта да се опита.

За съжаление никой свещеник нямаше да легализира този принудителен брак. А дори и да се намереше такъв, тя щеше да казва отново и отново „дълг“ и „чест“, докато той я пусне да си отиде.

Затова стоеше и гледаше как Кларис си отива, неспособен да предприеме нищо. Не можеше дори да заблъска с юмруци по стената, или да се напие до безсъзнание, или да пребие някого от бой. Нищо не можеше да го освободи от жестоката болка, което изгаряше вътрешностите му.

Откъм крепостта Джилмайкъл се чу глух трясък. Вратите се отвориха, излязоха трима мъже. Носеха факли и железни пръти.

Робърт се засмя и запретна ръкави. После закрачи по хълма.

Съдбата му даваше възможност да излее безсилния гняв и разочарованието, което го душеше. Нямаше да чака още дълго.

31

*Накрая принцесата трябва да изпълни
дълга си.*

Вдовстващата
кралица на Бомонтен

Лятното слънце се спускаше към хоризонта, когато Робърт прекоси селския площад и спря пред кръчмата, където старците отново не играеха домино.

— Не мога да повярвам колко прах се е събрала по тази дъска — каза той. — Наистина ли никой от селото няма смелост да се изправи срещу петима бодри дядовци?

— Наистина, но не разбирам защо. — Старият Хенри Макълех го изгледа невинно. — Ние никога не лъжем.

— Така ли? — Робърт наклони глава. — Аз обаче съм чувал най-различни истории.

— Не бива да вярвате във всичко, което чувате, милорд — отвърна Бенет Мактавиш.

— Наистина сте страшни, вие петимата. — Робърт се настани на стола пред дъската. — Е, кого ще бия първо?

Старците закимаха доволно.

— Въобразявате си, че сте страшен играч, а? — Хамиш Макуин се изправи с мъка. — Ей сега ще ви просна в праха!

— Първият — поправи го Бенет Мактавиш. — Ти си първият, които ще го победи.

Робърт изчака Хамиш да се настани срещу него.

— Разбира се, аз ще играя пръв — заяви Хамиш. — Надявам се, че ще проявите съчувствие към стария еднорък войник, милорд?

— Аз съм много зает човек и нямам време за съчувствие — отговори високомерно Робърт и сложи първата черна плочка.

Другите старци закимаха ободрително и преместиха столовете си, за да следят играта.

— Милорд — рече Томас, братът на Бенет, сякаш изведнъж се бе сетил, — Били Макбейн бе прогонен от Фрея Крегс.

— Не, Томас, много добре знаеш, че това не е вярно — укори го Бенет. — След като направи глупостта да предаде принцеса Кларис на онзи полковник и на английския съдия, ние го... окуражихме да напусне селото.

— Окуражили сте го? — повтори механично Робърт, опитвайки се да преодолее болката, която бе предизвикало споменаването на Кларис. Не, тази болка беше добре дошла. През трите седмици, откакто тя си бе отишла от живота му, той копнееше да чува името ѝ, да говори с хора, които са я познавали. По-добре беше да копнее за нея, отколкото никога да не я е познавал.

— Когато човек е живял толкова дълго като нас, научава някои неща за хората. — Хенри изкриви повехналите си устни, сякаш бе вкусил нещо горчиво. — Неща, за които хората предпочитат да си мълчат, ако разбирате какво искам да калка. Опитахме се да накараме Били да проумее някои от тези неща.

— Разбирам. — Робърт не свалеше поглед от дъската, където Хамиш тъкмо премести един червен пул. — Радвам се, че сте му показали правия път. Боя се, че аз самият щях да се отнеса доста грубо с него, ако ми бе паднал в ръцете.

— Били си получи заслуженото. — Джилбърт Уилсън цъкна неодобрително с език. — Чухме, че го видели мъртвопиян в някаква кръчма в Единбург, тъкмо когато хората на краля прибирали нови моряци. Така че добричкият Били е вече в морето.

Бенет кимна доволно и скръсти ръце над корема си.

— Малкият имаше горещ нрав. Свежият морски въздух със сигурност ще му се отрази добре.

— Какво каза? — Хенри сложи ръка на ухото си.

— Каза, че свежият морски въздух ще се отрази добре на Били! — изрева в ухото му Томас.

— Без съмнение. — Хенри кимна. — Точно така ще стане.

— Имате няколко синини, милорд. — Томас посочи лицето на Робърт. — Къде сте се били, а?

Робърт попита подутата си скула — резултат от юмручния удар на Феърфут.

— Това е нищо. Да бяхте видели другите!

— Добре ли ги наредихте? — осведоми се делово Джилбърт Уилсън.

Робърт си спомни какво бе извършил тази нощ.

— Феърфут вече никога няма да причини зло на жена. Това важи и за приятелчетата му.

Каза го с искрено задоволство от себе си. Пазачите, които помагаша на Феърфут, и самият съдия дълго нямаше да забравят името Хепбърн. Никой от тях нямаше да се осмели да стъпи в земите му и да открадне нещо, което му принадлежеше.

Само че Кларис вече не му принадлежеше.

Хюина излезе от кръчмата с четири канчета бира.

— Милорд. — Постави канчетата пред старците и направи лек поклон. — Не знаех, че сте тук. Ей сега ще ви донеса бира. — Потупа Джилбърт по рамото и кимна. — Да, да, и на вас, мистър Уилсън — И с усмивка изчезна обратно в тъмната кръчма.

Робърт я проследи с изненадан поглед.

— Какво е станало с нея?

— Казахме си, че Броуди Браунджирдл, дето живее отгатък река Ралей, може да я поободри малко — обясни шепнешком Хенри Макълех. — Когато се появи в града, му пошушнахме, че Хюина дава на пътниците безплатна бира.

Робърт слушаше смаяно.

— Стари негодници! Наистина ли сте направили това?

— Ама разбира се — отговори спокойно Хамиш.

— Ако на полуострова имах хора като вас, щях да направя чудеса — каза с искрено възхищение лордът. — Виждам, че планът се е увенчал с успех.

— Докато най-сетне си изяснят какво искат, почти се бяха хванали за гушите. — Хенри се ухили. — Естествено, господинът не получи безплатна бира.

Хамиш се закиска.

— И сега не получава. Трябва да си я заслужи.

Робърт остави своя пул и избухна в смях. Когато свърши, забеляза, че около него е настъпило мълчание, и погледна петимата

старци. Те го зяпаха, сякаш го виждаха за първи път. Той вдигна въпросително ръце и разпери пръсти.

— Какво има?

— Предполагам, че е вярно — отвърна Хенри, старейки се гласът му да прозвучи делово.

— Кое е вярно?

Хенри размени неспокойни погледи с другарите си.

— Ние си мислехме, че харесвате принцесата, обаче някои хора в селото твърдят, че сте я отпратили, защото търгувала със смъртния грях на суетността.

— Искате да кажете, защото продаваше кремове и мехлеми? — Ако някой друг бе казал тези думи в лицето му, щеше да му откъсне главата. — Грях ли е да правиш хората щастливи? — попита вместо това той с изненадваща мекота. — Защото тя правеше точно това. Успокои цяла тълпа треперещи дебютантки, вдъхна им самочувствие — това е дарба, която не може да се сравни с никоя друга.

Милисът също се бе променила, но причината не беше само във външността ѝ. Тя просто е имала нужда от човек, който да я удостои с доверието си, и той го бе направил. Естествено, ако Кларис не му беше разкрила истината, сигурно нямаше да го направи, следователно тя също беше виновна за промяната на Милисът.

Едновременно с това неговите хора бяха получили добър урок. Вече не се доверяваха на всеки човек, които се появяваше незнайно откъде. Някои от мъжете и жените, участвал в залавянето на принцесата, бяха дошли да помолят господаря си за прошка. Не им се сърдеше. Никога не би ги изправил пред съда. Но не можеше да забрави какво бяха сторили.

Хюина излезе от кръчмата, подаде по едно канче бира на Робърт и Джилбърт, огледа сериозните им лица и бързо изчезна.

Джилбърт отпи голяма глътка.

— Принцесата си отиде, а вие сте весел, какъвто отдавна не сме ви виждали.

— Аз я обичам. — Робърт огледа старците един по един. — Но тя ме напусна. Знаехте ли, че е станало така? Тя ме напусна, за да се върне в страната си. За да се омъжи за принц.

Томас буквално изплю думите.

— Очаквах повече от нея. Какво ще намери в някаква си чужда страна? Не може да е по-добра от Фрея Крегс!

— Ще преживее неприятна изненада, ако си е въобразила, че някакъв си изнежен принц е по-добър мъж от граф Хепбърн — добави обидено Бенет.

— Не го направи, защото иска принц — обясни Робърт. — Искаше мен, но трябваше да изпълни дълга си. Въпрос на чест. — Думите бяха произнесени без горчивина. Нали беше обещал!

— Какво? — Хенри сложи ръка на ухото си и се обърна към Джилбърт.

Робърт се наведе към ухото му.

— Казах, че е въпрос на чест! — изкрещя той.

— Много лесно сте го приели! — изкрещя в отговор Хенри.

— Вече се опасявахме, че пак ще станете, какъвто бяхте след завръщането си от войната.

Робърт огледа малкия площад. Животът във Фрея Крегс продължаваше постарому. Жените вадеха вода от кладенеца. Децата си играеха в локвите, оставени от дъжда, старците се топлеха на слънцето. Животът не се променяше и в това имаше нещо утешително.

— Но тогава тя нямаше да ме е научила на нищо, нали. Тогава нищо нямаше да напомня, че тя е била тук, нищичко. — Той направи нов ход в играта.

Томас въздъхна.

— Понякога животът мирише на цветя, понякога на варено зеле.

— Никой няма право да се оплаква, докато има трийсет и два зъба и разума, даден му от бога — заяви Джилбърт.

Хенри се ухили с беззъбата си уста.

— Мисля, че петимата ще съберем горе-долу толкова.

Петимата старци се разсмяха и Бенет се задави, Робърт го потупа по гърба, за да си поеме въздух. Точно в този миг площадът се оживи. Все повече хора се обръщаха към пътя и викаха нещо. Той не виждаше какво става, но случилото се през последните месеци го бе направило недоверчив. Затова веднага скочи и се озърна към моста, накъдето сочеха хората.

Видя жена в черно-червен костюм за езда, възседнала малка бяла кобила. Русата ѝ коса се развяваше свободно, тя се усмихваше,

кехлибарените очи се оглеждаха радостно. Когато откри Робърт, лицето ѝ засия от щастие.

Кларис. Това беше Кларис. Робърт се надигна на пръсти, усети слънцето в лицето си, ушите му зазвъняха. Не можеше да повярва на очите си. Мислеше, че тя отдавна е прекосила Ламанаша. Стараеше се да не мисли за френските войски. Принц Рейнджър беше способен мъж, а дори да му се случеше нещо, Кларис знаеше как да оцелява. Беше сигурен, че двамата ще стигнат благополучно до Бомонтен.

Но тя не беше нито в Испания, нито в Бомонтен.

Чу как петимата старци зад него заговориха в един глас.

— Сдава на бога! Сдава на нашия господар!

Тя беше тук, във Фрея Крегс, с разкошното, така желано тяло, със загорялата от слънцето кожа, и се радваше на сърдечното посрещане.

Робърт Макензи, извършил всички геройства, които трябва да извърши един истински войник — да развива стратегии за нападения, да спасява другари от силно охранявани затвори, да вдигне във въздуха френски муниционен лагер, — този човек не знаеше какво да каже или да направи, докато горещо обичаната жена препускаше през площада право към него. Погледът ѝ беше устремен към него като към пътеводна звезда.

Когато стигна пред кръчмата, Кларис спря коня си и направи лек поклон.

— Сър, аз съм търговка и продавам стоки.

— Продавате стоки? — повтори глухо Робърт. Не можеше да разбере защо тя казва тези думи.

Кларис се ухили дръзко.

Мозъкът му най-сетне се раздвижи. Изпъна рамене и отговори по военному:

— Боя се, че трябва да поискате разрешение от господаря на Фрея Крегс, преди да започнете да продавате стоките си.

— О, божичко! — Кларис вдигна ръка към лицето си. — Чух, че бил много страшен. Смятате ли, че ще ми даде разрешение?

— Зависи какво продавате.

— Щастие. Продавам щастие.

— В такъв случай... — Той разпери ръце и Кларис скочи от седлото право в прегръдката му. — В такъв случай купувам.

ЕПИЛОГ

Накрая любовта те хваща в капана.

Старците от Фрея
Крегс

Робърт най-сетне се бе завърнал от Единбург.

Кларис се настани по-удобно в креслото си. Бе вдигнала крака на ниско столче и се усмихваше със затворени очи, докато се вслушваше в стъпките на мъжа си. През двете години на брака им беше опознала походката, аромата, докосванията му. Наслаждаваше се на всичко от него, дори на страстните му приумици, защото ги владееше до съвършенство и ги пазеше само за нея.

Робърт я целуна нежно и помилва закръгления ѝ корем.

— Хм... — Кларис отвори очи, сложи ръка върху неговата и огледа лицето му. Остро изсечените скули, копринената черна коса, прекрасните сини очи.

Робърт не бе свалил пътническото облекло. Ботушите му бяха целите в прах, носеше чантите от седлото на рамо.

— Значи си будна? — попита тихо той.

— Седях тук и чаках бебето да спре да рита. Добро момче с той. Здраво и силно.

Робърт се усмихна сияещо.

— Напълно е възможно да е дъщеря. Все пак и майката, и явете лели не са особено кротки и мирни.

Кларис се надигна.

— Това не важи за мен. Аз съм напълно опитомена. Скоро ще заблея като овчица.

— Само много глупав мъж би отговорил на такова предизвикателство. — Преди тя да е успяла да контрира, че всички мъже са глупави, той пусна чантите на пода и я измъкна от креслото.

Настани се на мястото ѝ и я взе в скута си. Това беше любимата му поза, макар че в последно време усещаше ясно допълнителната тежест на детето.

— Как е Милисънт? — попита Кларис.

— Много е добре. Красавицата на Единбург е и водачка на суфражетките. Изпраща ти най-сърдечни поздрави и това... — Той я целуна нежно по бузата.

— Много е мила. — Кларис го прегърна и се облегна на него. — А Прюдънс?

— Скарала се с младия Айдън.

— За какво?

— Не можах да разбера. Постарах се да изчезна колкото може по-бързо.

Кларис въздъхна. Мъжете никога не обръщаха внимание на важните неща.

— Сигурно точно затова са се скарали — заяви тя сърдито.

Робърт я погледна смутено. После извади от чантата си писмо с кралския печат на Бомонтен.

— Ето и новини от баба ти.

О, баба ѝ! Преди две години Кларис стоеше на дока в Лондон и се взираше в кораба, който трябваше да я откара на континента. Мислеше за баба си. За Ейми, която търсеше своето място в света, и за Сорша, което бе изчезнала безследно. Обърна се и видя до себе си принц Рейнджър, който я наблюдаваше внимателно.

— Трябва да кажа — заяви той, — че не съм много очарован от перспективата да се оженя за жена, което обича друг.

Кларис трепна като ударена.

— Лошо ли се държах? — Дотогава беше убедена, че скрива умело мъката и болката си.

— Бяхте почти трагично смела. — Когато Кларис понечи да възрази, принцът вдигна ръка. — Може би е по-добре да кажа трагично весела. Държахте се точно като принцеса, разочарована от любовта.

— Благодаря. — Докато пътуваха, тя се научи да харесва Рейнджър. На него можеше да се разчита. Беше умен, разсъдлив и не се боеше да пуска в ход юмруците си, когато беше нужно. Колко пъти

си беше казвала, че бракът с него няма да е толкова ужасен, колкото се опасяваше.

Но тогава си спомняше за Робърт и сълзите ѝ рухваха неудържимо. Плачеше, докато заспи.

— Знаете ли, че трябва да намеря и двете ви сестри? — Рейнджър говореше с усмивка. — Баба ви, тази страшна жена, е твърде упорита, за да умре. Готов съм да повярвам, че ще живее вечно. И няма да ми даде първата внучка, която съм ѝ довел, докато не намеря останалите две. Това означава, че вие, Кларис, ще си седите в палата, докато аз търся по света Сорша и Ейми.

Тя разбра накъде клоняха мислите му и в сърцето ѝ покълна надежда.

— Разбирам.

— Искам да кажа, че ако се върнете в Шотландия и се омъжите за вашия граф Хепбърн, Бомонтен няма да пострада сериозно от това, камо ли пък да загине.

Кларис преглътна. Искаше да постъпи правилно, но кое беше правилното?

— Ами ако не намерите сестрите ми?

Той я погледна със сериозните си тъмни очи.

— Ще ги намеря.

О, да, сигурно ще ги намери. Затова Кларис му каза, че Ейми е заминала за Северна Шотландия, макар че сестричката ѝ мразеше студа и със сигурност беше слязла на юг. Рейнджър трябваше да търси само Сорша. И да я намери. Тя беше неговата годеница.

Докато седеше в скута на Робърт и се наслаждаваше на близостта му, Кларис претегли на ръка писмото от баба си и въздъхна.

— Всеки месец. Не е пропуснала нито един. Смяташ ли, че някога ще престане да настоява да се върна?

— Ако новината за предстоящото раждане не може да я спре, не виждам какво повече мога да направя. — Робърт разтриваше внимателно гърба ѝ и облекчаваше болките. — Щом бебето поотрасне, ще заминем за Бомонтен. Пиши ѝ, че ще го направим. — Той прегърна жена си и я притисна нежно към себе си.

Както винаги, когато беше в прегръдките му, тя чувстваше, че е намерила родината си. Той я целуна жадно и тя усети колко много му е

липсвала. Страстта му ѝ напомни защо бяха любовна двойка. Сякаш са били разделени цяла вечност.

В известна степен беше станало точно това. Двамата се бяха отказали един от друг. Известно време бяха вярвали, че никога вече няма да бъдат заедно.

А сега тя живееше в Макензи Мейнър и въпреки тревогата си за Сорша и Ейми, и въпреки постоянните искания на баба ѝ да се върне, беше щастлива като никога в живота си.

Когато се обърна към мъжа си, изражението му беше сериозно и тя разбра, че ще чуе още новини.

— Не се тревожи. — Робърт извади от чантата единбургския вестник. — Слава въпрос за Ейми.

Кларис изтръгна вестника от ръката му.

— Да не е болна?

Както бе обещала, от време на време Ейми пускаше съобщения във вестниците. Понякога веднъж месечно, друг път веднаж на три месеца. Питаше дали Кларис е здрава и щастлива, но никога не издаваше къде се крие.

— Да не би да се е появил Джефри? Ами ако я е намерил? Да не ѝ е сторил зло?

Най-сетне бяха разбрали за коварството на Джефри. За плана му да разпръсне принцесите от Бомонтен във всички посоки. За съжаление, въпреки неуморните усилия на баба ѝ, неверният посланик още не беше заловен.

Робърт гледаше мрачно, но въпреки това се опита да я успокои.

— Ейми е добре. Искам да кажа, била е добре. Съобщението е от преди три месеца.

— Три месеца? — Кларис затрепери толкова силно, че не беше в състояние да чете. — Защо са минали три месеца?

— Предполагам, че е минало известно време, преди вестникът да стигне дотук. Освен това се съмнявам, че са публикували съобщението веднага. Ето, виж. — Той посочи краткото съобщение в черна рамка.

— Моля те, прочети го. — Кларис му подаде вестника. — Какво пише?

Робърт приближи вестника към очите си и зачете:

— „Кларис, отвлякох един маркиз и го държа, докато не платят откуп. Нуждая се от съвета ти. Ела колкото може по-бързо. Ейми.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.